

Hoàng Thu Dung

Hoa Hồng Mùa Xuân

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 1

Nhã Mi đẩy cửa bước vào phòng Nguyên , thấy anh còn ngủ vùi , cô giậm chân thật mạnh :

Đậy!

Tiếng của cô lớn đến nỗi Nguyên mở choàng mắt. Anh ngồi dậy lắc mạnh đầu , nheo nheo nhìn cô.

-Làm trò khỉ gì vậy ?

-Hơn tám giờ rồi làm ơn dậy giùm đi.

Nguyên ngã người trở xuống , nhắm mắt.

-Ra ngoài đi nhóc , để anh ngủ chút nữa.

Nhã Mi lắc đầu rồi ngồi quỳ một chân xuống giường , kéo mạnh tay Nguyên

-Nói đến vậy mà anh vẫn không nhớ gì hết hả ? Tám giờ rồi.

-Tám giờ không có nghĩa là anh phải thức vì nó. Ra ngoài đi , anh mệt lắm.

-Trời ơi là trời ! Anh thật sự không nhớ gì hết hả ? Hôm nay hẹn với nhỏ

Kiều đi ăn sáng , anh mời người ta rồi cho leo cây hả ?

Nguyên ngồi dậy nhìn Nhã Mi , nhíu mày như nhớ , rồi gật gù :

-Nói tới chuyện ăn uống nên nhớ kỹ dữ ! Nhưng bây giờ anh mệt quá , em gọi điện xin lỗi bạn em đi.

Rồi anh xoay người vào tường , tiếp tục giấc ngủ mệt mỏi. Nhã Mi tròn mắt nhìn Nguyên.

-Trời , trời ! Ông anh lịch sự của tôi là vậy đó hả ? Rõ ràng là anh không tôn trọng bạn em. Anh ...

Vừa nói , cô vừa đấm đấm lên vai Nguyên khiến anh không thể yên thân được. Anh ngồi lên:

- Được rồi con nhóc , ra ngoài đi.

-Không ra , chừng nào anh chịu dậy mới thôi.

Nguyên đã bắt đầu tỉnh. Anh giữ tay Nhã Mi :

-Nếu không ra thì anh không thay đồ được , hiểu chưa ?

Nhã Mi phì cười , rồi đứng dậy đi ra , cô còn nói vớt vát :

-Cho anh mấy phút đây ?

-Năm.

-Năm phút hay năm chục phút ?

-Không tới nổi rùa như mấy cô đâu , bây giờ đi ra được chưa ?

Nhã Mi bĩu môi dài cả tắc, cô nguýt thêm cái nữa mới chịu đi ra. Cô ra hành lang đứng đợi thay vì xuống nhà xe. Thái độ lừng khừng của Nguyên làm cô bực không chịu được. Đúng hơn là tự ái cho Ngọc Kiều. Nó mà biết ông anh cô không tha thiết với chuyện hẹn hò này , chắc sẽ tự ái ùng ùng. Cô còn thấy tự ái , huống gì là con nhỏ có tiếng kiêu kỳ như nó.

Trong nhóm bạn , Ngọc Kiều đẹp nhất, giỏi nhất , moden nhất , được nhiều con trai đeo đuổi nhất và kiêu kỳ cũng cô hạng nhất. Mi cho cái đó là hiển nhiên và nuôi ý định làm mai cô nàng cho ông anh chọc trời khuấy nước của mình. Tất nhiên là anh cô hoàn toàn xứng với nó , cô mới dám làm mai , nhưng nghĩ thì lâu rồi , còn thực hiện thì giờ mới làm được.

Nhã Mi chờ không lâu , chưa đầy năm phút sau , Nguyên đi ra. Nhã Mi nhìn lướt qua kiểm tra cách ăn mặc của anh. Nhưng cô không sợ Nguyên bê bối.

Ông anh cô luôn luôn có bề ngoài lịch sự , tươm tất và hoàn chỉnh từ đầu xuống chân. Không có gì phải ngại cho buổi đi chơi đầu tiên này.

Thấy cái nhìn của Nhã Mi , Nguyên nhún vai:

-Kiểm tra cái gì vậy ? Sợ anh bê bối hả ?

-Nhỏ Kiều này khó tính lắm , anh mà lơ mơ là bị rớt liền đó.

-Em có cô bạn kén chọn kỹ quá.

-Chứ gì nữa ! Từ hồi em biết nó tới giờ ít nhất là có năm ông tấn công , người nào cũng từ khá đến xuất sắc. Anh phải ráng đó.

Nguyên nhìn cô khá lâu , rồi chợt cười. Nhã Mi cong môi lên :

-Cười cái gì ?

-Em khen bạn em quá , làm anh mất bình tĩnh.

Nhã Mi hừ một tiếng:

-Làm như anh hiền lắm vậy.

- Đi được chưa ?

-Thì đi.

Nhã Mi riu rít đi theo Nguyên xuống sân. Thấy anh định dắt chiếc mô tô ra cô cản lại :

- Đi xe kia đi, anh Hai.

-Sao vậy ?

Đù sao anh cũng phải gây ấn tượng chứ. Mới đầu mà thấy anh ngầu thế này , nó dị ứng liền đó.

Nguyên nhún vai :

-Khó quá!

Nói vậy nhưng anh vẫn chiều ý Nhã Mi. Hai anh em đi vòng qua hàng kiềng vào ga-ra lấy xe. Đi trên đường Nhã Mi nói như dặn :

-Anh đừng có nói với nó chuyện anh chia tay với chị Như nghe ! Mà cũng đừng bao giờ nói là quen với nhiều người , coi chừng nó đề phòng anh đó.

-Anh đâu có khùng.

-Mà anh phải hứa là không được lui tới với chị Như nữa nghe.

-Khỏi dặn.

-Còn nữa , quen với nó rồi là anh không được lảng nhãng với ai nữa đấy.

Bạn em con nhà nề nếp lắm , em không muốn anh làm khổ nó đâu. Đừng quên nó là bạn em đấy.

-Rồi sao nữa ?

-Nói chung là từ đây về sau anh phải nghiêm chỉnh lại , bớt bạn bè và những mối quan hệ qua đường của anh đi.

-Con nhỏ này , hôm nay nói nhiều quá , anh bị nhức đầu rồi đấy.

-Em nói thật đó. Tại nó hay nên em muốn giành về cho anh , chứ em hồi hộp lắm. Anh không coi cái gì là nghiêm chỉnh , có gì ...

Nguyên ngắt lời :

-Em sợ mất mặt với bạn em hả ? Này nhỏ ! Anh không hề yêu cầu em mai mối. Tự em một mực đòi anh đến làm quen , rồi quay ra trách móc anh. Bây giờ thôi vậy nhé!

-Thôi là thế nào ?

-Ngừng vụ làm mai lại đi. Chứ nghe em dặn dò tỉ mỉ , anh nhức đầu quá. Anh đâu phải là con nít.

Nhã Mi kêu lên:

-Anh không được tự ái. Tại tính anh vậy nên em phải lo chứ sao.

-Em lo cho anh hay cho bạn em ?

-Cho cả hai. Chính xác hơn là em sợ anh không thật lòng với nó.

-Nói gì vậy cô nương ? Anh đã có gì đâu mà bảo phải thật lòng , trước hết hãy là bạn bè cái đã , rồi sau đó sẽ quyết định mối quan hệ đó là gì.

Nhã Mi định nói thì anh nói thêm:

-Mà em cũng đừng dặn đi dặn lại chuyện anh tôn trọng bạn em , không phải chỉ có bạn em , mà cả bạn anh , anh cũng tôn trọng.

-Ý em nói là ...anh làm ơn thật lòng với bạn em, chẳng lẽ anh không hiểu.

Nguyên khoát tay:

-Stop , không tranh cãi nữa !Muốn gì về nhà nói.

Nhã Mi làm thỉnh , nhưng chịu không được , cô lau bầu :

-Nếu anh không phải là anh của em , chẳng bao giờ em dám mai mối thế này. Giao bạn em cho anh hồi hộp thấy mồ.

Nguyên nghe hết , nhưng không nói gì , chỉ cười như mọi khi nghe cô câu nhảm một chuyện gì không đáng. Anh hơi quay ra sau :

-Nhà ở đâu , chỉ đường đi !

Nhã Mi nói địa chỉ của Ngọc Kiều , rồi ngóng lên phía trước nhìn. Cô kêu lên

-Anh ngừng lại đi , tới rồi đó.

Nguyên thẳng lại , tò mò nhìn vào nhà. Anh thấy thấp thoáng bóng Ngọc Kiều trong sân. Hình như cô đang đi dạo. Nghe tiếng xe cô quay lại nhìn , rồi uể uải chuyển đi ra cửa. Nguyên mở cửa bước xuống xe. Anh tự nhiên đi tới trước mặt Ngọc Kiều , khẽ búng mũi con chó cô đang bồng trên tay.

-Kiều có con chó dễ thương lắm , tên nó là gì vậy ?

Cách nói chuyện tự nhiên của anh khiến Nhã Mi nhăn mũi , còn Ngọc Kiều thì cô vẻ hơi bất ngờ , giọng cô cho chút điệu điệu :

Đạ , nó tên giống em luôn.

Nguyên hơi nhướn mắt rồi bật cười :

-Ý tưởng hay lắm , chứng tỏ em thích con chó này như thế nào. Nó dễ thương lắm , anh cũng thấy thích.

Nhã Mi vội nói qua chuyện khác:

-Sao giờ này mà chưa thay đồ ? Mình cứ sợ tới trễ , Kiều chờ đó chứ.

Ngọc Kiều có vẻ ngơ ngác :

-Thay đồ làm gì ?

Nguyên nhìn cô chăm chú rồi cười khẽ một mình. Nhã Mi không thấy cử chỉ của anh , cô nói như trách :

-Hôm qua mình hẹn đi ăn sáng đó , quên rồi hả ?

Ngọc Kiều "úi" lên một tiếng , rồi cười như xin lỗi :

-Lúc này quên nên đã ăn sáng với mẹ rồi.

Nhã Mi thở hắt :

-Vậy đó!

Ngọc Kiều hơi nhún chân :

-Nhưng mình sẽ mời Mi với anh Nguyên đi uống cà phê , coi như xin lỗi , chịu không ?

Nhã Mi gật đầu ngay :

-Cũng được. Vậy thì thay đồ đi.

-Chờ mình chút nghe , vô nhà ngồi đi.

Rồi cô biến vào trong. Nhã Mi bèn quay qua Nguyên , cự nự :

-Anh thật, chẳng có lãng mạn chút nào.

-Lãng mạn cái gì ?

-Khi gặp nó lần đầu , anh phải tỏ ra xã giao , lịch sự , dềnh dàng ...thiệt tình.

Nguyên nheo mắt:

-Anh không hiểu anh phải lịch sự thế nào , trong khi này giờ anh nói chưa quá năm câu.

-Mới gặp nó, anh phải làm ra vẻ xa lạ một chút.Tự nhiên cái khen con chó , nói chuyện thân mật quá không lãng mạn chút nào.

Nguyên bật cười thành tiếng :

- Đừng có bắt anh đóng kịch , anh và cô ta gặp nhau ít nhất là mười lần , và cô ta là bạn em ,đừng có bắt anh làm như mới quen , anh không quen đóng kịch đâu.

Nhã Mi thở khi :

-Không hiểu mấy chị bạn anh thích anh vì cái gì ? Không lãng mạn chút nào.

Nếu là em thì em cho anh de rồi.

-Còn anh ,nếu gặp mấy cô rắc rối như em , anh cũng tự nguyện rút lui. Nhớ

đấy , đừng có bắt anh phải thế này thế kia nữa.

-Thấy ghét hết sức , muốn làm mai nó cho người khác cho rồi.

Nguyên cười cười không nói. Lúc đó thấy Ngọc Kiều đi xuống , anh bèn quay qua nhìn cô. Ngọc Kiều trang điểm rất tỉ mỉ so với buổi đi uống cà phê bình thường. Tự nhiên Nguyên cười băng quơ.

Nhã Mi hích tay một cái :

-Nó đẹp chứ hả ?

-Ừ.

-Anh khen nó một tiếng đi.

Nguyên nhướn mắt:

- Đừng có bắt anh lộ bịch thế chứ.

Nhã Mi nguýt Nguyên một cái :

-Chán anh hết sức.

Cô bỏ Nguyên đi phía sau và kéo tay Ngọc Kiều đi một mạch ra xe , trong bụng thấy tức Nguyên kinh khủng. Từ nãy giờ không nói nổi một câu cho ra hồn , chinh phục cái nổi gì.

Khi vào quán cà phê , Nguyên làm một cử chỉ hết sức ga-lăng, anh không những chỉ kéo ghế cho Ngọc Kiều mà còn cho cả Nhã Mi :

-Hai cô uống gì ?

-Em uống sữa chanh - Nhã Mi lạnh chanh.

Nguyên quay qua nhìn Ngọc Kiều , cô cười mỉm:

-Cho em chanh thôi.

Nhã Mi cười khúc khích :

-Nó sợ mập lắm anh Nguyên.

-Vậy hả?

Ngọc Kiều lườm Mi một cái:

-Nhỏ này! Anh đừng có tin nó ghen anh Nguyên.

Nguyên chỉ cười chứ không trả lời. Cử chỉ của anh như không có ý định tham gia chuyện của con gái. Anh làm Nhã Mi tức anh ách. Cô khẽ nháy mắt ra hiệu như muốn Nguyên nói một câu quái quỷ gì đó , anh hiểu nhưng tỉnh bơ như không thấy

Nhã Mi lại gọi chuyện khác :

-Hai người này giống nhau ghê. Anh Nguyên cũng ghét đồ ngọt lắm , anh không giữ eo như Kiều , nhưng cũng không thích tròn trịa.

Ngọc Kiều nhìn Nguyên, cười mỉm :

-Tướng anh Nguyên thế này là lý tưởng rồi , khỏi giữ.

Nguyên nhướn mắt như ngạc nhiên , rồi lại cười :

-Cám ơn Kiều nghe , lần đầu tiên có người khen ngoại hình của anh , anh thấy lạ thật.

-Lạ cái gì hả anh Nguyên ?

Nguyên nheo mắt:

-Vì không quen nên thấy lạ , vậy thôi.

-Em nghĩ chắc có nhiều người nói với anh câu đó lắm đó chứ.

Nguyên nhún vai :

-Không hề , dù anh rất muốn nghe.

-Thế thì mỗi ngày em sẽ gọi điện nói cho anh câu đó , anh có cám ơn em không?

-Mỗi khi nghe câu đó , anh sẽ đáp lại bằng một câu cám ơn , như vậy có đủ không ?

- Đủ.

Mọi người bật cười vì câu nói đó. Không khí rất thoải mái chỉ không hề long trọng hay ngưng ngập vì lần đầu tiên hai người gặp nhau. Nhưng Nhã Mi thì chưa vừa ý lắm. Từ nãy giờ anh không mở miệng khen Ngọc Kiều một câu , cũng không hề nhìn thăm thẳm , chẳng lãng mạn chỗ nào cả.

Buổi gặp đầu tiên chỉ có vậy , gặp nhau chỉ có một chút rồi về. Mà chết tiệt , người đề nghị về là Nguyên chứ không phải Ngọc Kiều. Anh bảo bạn công chuyện , lý do nghe không chấp nhận được một tí ti nào.

Khi đưa Ngọc Kiều về rồi chỉ còn hai anh em trên đường về , Nhã Mi bắt đầu cự nự.

-Thật em chán anh không thể tưởng. Nếu anh là con nít , chắc em phải cú đầu mất thôi.

-Biết rồi , lúc này em muốn làm vậy lắm chứ gì ?

Nhã Mi tròn xoe mắt

-Sao anh biết ?

-Nhìn biết

Nhã Mi nói như rên

-Lúc em bảo nó sợ mập là em gợi ý cho anh khen , thế mà không chịu hở môi ra. Còn để nó khen lại anh nữa chứ , tính ga-lăng của anh để đâu ấy.

Nguyên nhún vai:

-Ai khen ai không quan trọng , quan trọng là thấy người đó thế nào thôi.

Nhã Mi náo nức:

-Thế anh thấy nó thế nào ?

- Đẹp , hoạt bát , tự tin.

-Anh chăm chứ ?

-Theo em thì thế nào mới được gọi là chăm ?

-Thì anh có chịu không , có thích nó không ?

-Một cô gái đẹp như vậy , nếu anh không thích thì không bình thường chút nào

Nhã Mi chấp hai tay trước ngực :

-Em biết mà , thế là được rồi.

Nguyên chột nói một câu làm cô cụt hứng :

-Có thấy em giữa bạn bè mới biết em quá con nít đó Mi , chẳng hiểu gì cả , thế mà lại đòi dạy bảo anh.

-Hả ! Anh nói cái gì ? - Nhã Mi khựng lại.

Nhưng Nguyên không trả lời. Anh chăm chú ngó ra phía trước như không có hứng thú nói chuyện , làm Nhã Mi cụt hứng ngồi im. Nhưng nhớ Nguyên mới vừa bảo thích Ngọc Kiều , cô thấy phấn khởi lên ngay. Thế là thành công, không biết người trong cuộc có vui không, chứ cô thì thấy vui như tết. Hai tuần sau , Ngọc Kiều gởi thiệp sinh nhật , Nhã Mi một thiệp và một thiệp mời riêng Nguyên. Rõ ràng cô mời thiệp tình chứ không phải miễn cưỡng hay xã giao

Nhã Mi khởi trong bụng lắm. Buổi chiều đợi Nguyên về , cô liền đi theo anh lên phòng , chìa tờ thiệp ra.

-Xem đi !

Nguyên nhìn lướt qua , rồi hỏi thờ ơ :

-Ai mời vậy ?

-Nó đó , Ngọc Kiều đó ! Mời riêng anh chứ không phải đi riêng với em đâu.

-Bạn em lịch sự thật.

-Tất nhiên. Nhưng không phải ai nó cũng lịch sự vậy đâu , mấy người quen sơ sơ nó không mời như anh đâu.

-Hân hạnh quá.

-Anh đi chứ ?

-Tất nhiên.

Nhã Mi mỉm cười hài lòng :

-Phải vậy chứ. Nhưng anh không được dẫn bạn gái theo đó nghe.

-Anh đâu có khùng.

Nhã Mi tò mò:

-Anh nghĩ gì vậy anh hai ?

-Nghĩ gì là nghĩ gì ?

-Bộ anh không thấy vui hả ?

-Theo em thì thế nào mới gọi là vui , và tại sao vui ?

-Thì ít nhất anh phải cười lên. Với lại đây là dấu hiệu nó thích anh , phải vui chứ.

-Có thể.

-Tại anh không ý thức hết chuyện này quan trọng ra sao đó. Từ đó giờ có rất nhiều người thích nó , nhưng nó không để mắt tới ai. Đây là lần đầu tiên nó mời một người con trai không phải là bạn , anh phải hiểu điều đó chứ.

Nguyên phì cười, rồi giựt nhẹ tóc cô :

-Em phải tập giấu đi cảm xúc của mình đi là vừa. Có nhất thiết phải nói cho người khác biết mình nghĩ gì không ?

-Tất nhiên là không cần phải làm vậy , giống con nít lắm. Nhưng hỏi thật , anh có vui không ?

Nguyên gật đầu:

-Rất vui , được chưa ?

Nhã Mi cười vui thích:

-Vậy là em thành công rồi , phải không ?

Nguyên không trả lời , anh quăng chiếc sơ mi xuống giường , nói như đuổi :

-Anh mệt quá , muốn ngủ một chút.

Nhã Mi đứng dậy đi ra ngoài , nhưng ra đến cửa , cô còn ngoái lại :

-Nhớ là chiều thứ bảy đấy , đừng có đi chơi ở đâu rồi về trễ đấy

Nguyên nhướng mắt nhìn cô , không nói gì. Cử chỉ của anh làm Nhã Mi le lưỡi một cái , rồi biến mất sau cửa.

Nguyên cầm tờ thiệp lên xem. Nét chữ uyển chuyển của Ngọc Kiều làm anh nhớ về yếu điệu của cô trong lần gặp ở nhà cô. Cử chỉ đó không qua khỏi cặp mắt tinh đời của anh , nó biểu hiện một tâm trạng bồi hồi lẫn vui thích.

Tự nhiên anh cười một mình.

Cả anh cũng thấy thích Ngọc Kiều , cô đẹp và rất biết cách làm nổi bật vẻ đẹp của mình , cả cách nói chuyện cũng rất linh hoạt. Anh chưa bao giờ để mắt tới bạn bè của Nhã Mi. Nhưng anh nghĩ cô nói đúng , Ngọc Kiều vượt trội hơn mọi người gấp một lần cũng đủ để mà có ấn tượng.

Chiều thứ bảy ở công ty về , anh ghé mua lọ nước hoa làm quà sinh nhật.

Chuyện này mấy hôm nay anh không nói với Nhã Mi mặc cho cô cầu nhàu bảo là anh không nhiệt tình với Ngọc Kiều.

Khi Nguyên về nhà , Nhã Mi đang chuẩn bị ở trong phòng. Nghe tiếng chân anh , cô chạy ra :

-Thay đồ lẹ đi anh Hai ! Sao hôm nay anh về trễ vậy ?

Nguyên ngạc nhiên:

-Cô ta mời bảy giờ mà.

-Nhưng em và anh nên tới sớm, phụ chuẩn bị với nó , như vậy anh mới thể hiện nhiệt tình của anh chứ.

Nguyên chống tay vào thành cửa , lắc đầu nhìn cô :

- Đừng có bắt anh làm mấy chuyện lố bịch như vậy ,anh chẳng thể hiện được gì lúc này , ngoài chuyện giữ khoảng cách vừa đủ để cô ta không coi anh là tán tỉnh , muốn đến sớm thì em đi một mình đi. Nhã Mi tiu nghỉu :

-Vậy là anh không muốn thể hiện tình cảm với nó rồi.

Nguyên gật gù:

-Cũng may cho anh thật.

-May cái gì ?

-Nếu em là chị Hai , chắc anh đến nhức đầu vì cách kèm cặp của em.

Anh cười vì vẻ ngơ ngác của Nhã Mi , rồi đi về phòng mình.

Đúng bảy giờ , hai anh em có mặt ở nhà Ngọc Kiều. Khi vào phòng khách ,chưa thấy ai tới nhiều ngoài một cô gái đang đứng cắm hoa ở góc bàn.

Nhã Mi đi về phía cô ta:

-Ngọc Kiều đâu rồi chị ?

-Cô còn ở trên phòng , để tôi gọi cô xuống. Hay là cô Mi lên đó đi , có mấy cô tới này giờ , mấy cô lên đó hết rồi.

Nhã Mi quên mất Nguyên , cô chạy lộc cộc lên phòng Ngọc Kiều. Còn lại một mình Nguyên lững thững đến phía bàn , đứng ngắm bình hoa , anh tự hỏi chẳng lẽ chỉ có mình là con trai trong rừng con gái tới nay ? Không biết phải làm sao cho bớt bị chú ý. Chẳng lẽ Ngọc Kiều không có bạn trai ?

Như trả lời câu hỏi của anh , từ ngoài cửa , một tốp con trai đi vào. Ai cũng có vẻ cùng trang lứa với Ngọc Kiều. Tự nhiên Nguyên thấy mình dự sinh nhật giữa đám toàn là con nít.

Một lát sau , các cô trên lầu ủa xuống. Ríu rít và tươi vui , giống như một bầy tiên vui nhộn. Màu áo đỏ của Ngọc Kiều nổi bật giữa các cô gái , mà hình như cô cũng đẹp vượt lên bạn bè. Nguyên nhìn cô với một nụ cười tán thưởng. Đúng là Ngọc Kiều rất biết cách làm mình nổi trội giữa đám đông. Buổi tiệc diễn ra rất vui , vì bạn bè của Ngọc Kiều , ai cũng có vẻ vui nhộn. Khi cô định cắt bánh , Nhã Mi bỗng kêu lên :

-Khoan đã nghe! Đề nghị Ngọc Kiều mời thêm một người cùng thổi đèn với mình, cái người đặc biệt với Kiều ấy

Câu tuyên bố của cô , tự nhiên ai cũng quay đầu tìm "người đặc biệt đó , nhưng chả biết là ai. Còn Ngọc Kiều thì bối rối và sung sướng thấy rõ , cô ngượng ngùng nữa.

Nguyên rất muốn cú đầu Nhã Mi một cái cho con bé bớt láu táu một chút , nhưng anh không làm điều đó được. Xung quanh mọi người một tiếng ồn ào hân hỉ.

-Người đó là ai vậy ? Xuất hiện đi chứ!

-Ai mà lọt vào mắt xanh của người đẹp vậy ?

-Mày hả Bình ?

-Cùng cầu trời á.

Nhóm bạn của Ngọc Kiều nhún qua nhìn lại với nhau. Toàn là mấy khuôn mặt cũ rích , không có ai để nghi ngờ. Trừ Nguyên. Thế là mấy cặp mắt bắt đầu chĩa về anh , nghi nghi.

Nhã Mi đẩy Nguyên đứng qua gần Ngọc Kiều :

-Giới thiệu với quý vị , hôm này Ngọc Kiều mời thêm vị khách đặc biệt , người này cũng là anh tui , sẽ giúp chủ nhân thổi đèn.

Không hiểu nghĩ sao mà đám bạn Ngọc Kiều chợt vỗ tay rần lên:

-Xin chào vị khách đặc biệt của chủ nhà.

-Khách ... đẹp trai quá.

Mọi người cười rần lên. Ngọc Kiều phát vào vai Nhã Mi :

-Con quý.

Không biết tại phần hồng hay tại ánh đèn mà mặt Ngọc Kiều đỏ bừng lên thấy rõ, còn mắt thì long lanh như quá xúc động. Thật không còn là cô lúc bình thường nữa

Cô bối rối bao nhiêu thì Nguyên trầm tĩnh bấy nhiêu. Anh nhìn cô , cười khuyến khích:

-Chủ nhân cắt bánh đi !

Và anh nghiêng người tới cầm con dao nhỏ đặt vào tay cô. Có tiếng ai đó vang lên:

-Giống cắt bánh đám cưới quá.

Nghe câu đó , Ngọc Kiều càng bối rối dữ. Cô không dám nhìn lại Nguyên , chỉ ngó vào chiếc bánh như thế mới thấy nó lần đầu.

Buổi tiệc rồi cũng qua , đến chín giờ , mọi người bắt đầu thấy chán thì Nhã Mi tuyên bố.

-"Tặng hai" sẽ là gì đây nhỉ ? Karaoke nhé !

Ngọc Kiều liền đứng dậy:

-Bây giờ tất cả chúng ta đến nhà hàng Ngọc Lan nhé , mình đặt phòng trước rồi , không ai được về đây.

Tất nhiên là không ai có ý định về. Mọi người kéo ra ngoài. Nhã Mi dẫn Ngọc Kiều đến xe của Nguyên. Còn cô thì đi chung với cô bạn. Cử chỉ của cô áp đặt lộ liễu đến nỗi ai cũng hiểu là cô đang xe duyên cho họ.

Vào phòng karaoke, Nhã Mi lại "thô bạo" ấn Ngọc Kiều ngồi xuống cạnh Nguyên. Cô làm điều đó cương quyết đến nỗi Ngọc Kiều không thể nào ngồi chỗ khác được

Chẳng những như vậy , cô còn bấm bài "Lan và Điệp" rồi bắt hai người hát chung. Nguyên mấy lần đưa mắt nhìn cô như cảnh cáo , nhưng cô cứ lú lo hết sức vô tư và chẳng hề nhìn anh lần nào.

Hát xong bài với Ngọc Kiều , Nguyên ngồi im , lúc này anh không có hứng thú hát. Xung quanh anh , mọi người im lặng nghe một cô đang hát bài "Đường Xưa." Cô ta hát hay đến nỗi tất cả đều ngồi im nghe , Nguyên cũng vậy.

Ban đầu anh không để ý lắm. Nhưng lát sau anh quay đầu tò mò nhìn cô. Cô ta ngồi ở một góc ,ngay trong tầm mắt Nguyên. Đầu cô ta hơi nghiêng, mắt nhìn về phía máy ,tay cầm micro hờ hững mà chuyên nghiệp như ca sĩ.

Nhìn phớt cô ta rồi , Nguyên không thể không nhìn thêm lần nữa. Hình như cô ta có tâm trạng gì đó. Giọng hát trầm tĩnh và thánh thoát, nó cũng thanh tao như khuôn mặt và dáng điệu của cô ta.

Lần đầu tiên , Nguyên thấy một vẻ đẹp thanh mảnh như vậy. Nó gợi anh nhớ những bức tranh về người thiếu nữ mơ mộng trong những bìa sách "Hoa Tím" ngày trước , và anh không thể nào rời mắt khỏi cô ta.

Không biết cô ta tên gì ?

Anh nhìn về phía máy , một trăm điểm. Điểm cao nhất từ này giờ. Cũng

đúng thôi hát hay như thế mà. có điều cô ta tên gì ? Sao này giờ anh không thấy cô ta ?

Khi cô ta đặt micro xuống bàn , vài người xuýt xoa.

-Hải Vân hát bài này hay thật , đúng tâm trạng luôn.

Vậy là cô ta tên Hải Vân. Tên cũng hay. Nguyên nghĩ thầm một mình. Anh chợt lấy quyển sổ tìm bài cô mới hát , bấm số đó lần nữa rồi ngồi im chờ.

Lát sau màn hình hiện lên bài "Đường Xưa." Ai đó ngạc nhiên nói lớn:

-Bài này của ai , Hải Vân hả ?

Cô gái tên Hải Vân lúc đầu:

-Không phải mình

-Vậy thì ai nhỉ. Thôi Vân hát luôn đi. Nghe Vân hát rồi , ai mà dám múa rìu nữa

Mấy người kia cũng đề nghị.

- Đúng đó , Vân hát đi. Mình cũng định bấm lại bài đó cho Vân đó.

Hải Vân cười chứ không trả lời. Cô cầm micro lên , nhìn về phía màn hình , hoàn toàn không biết có một người cố ý lắng nghe giọng hát của mình và quan sát mình một cách thâm lặng.

Nguyên nhìn khá lâu dáng ngồi của Hải Vân , tự nhiên anh nhớ một câu Kiều. Đúng là "nghe càng đắm ngắm càng say ". Càng nhìn , cô ta càng thấy đẹp. Vẻ đẹp đó không giống mấy cô khác , vì cô ta trang điểm rất nhạt , màu áo cũng thanh nhã , hoàn toàn không rực rỡ để đập vào mắt người khác. Giữa đám đông, cô ta chìm ngấm ,nhưng khi đã phát hiện rồi thì lại muốn nhìn hoài. Cô một nét đẹp duyên dáng nào đó phảng phất trên khuôn mặt , không thể nói bằng lời , nhưng nó cứ muốn giữ mắt người ta.

Đến hơn mười giờ , Hải Vân chợt nhìn đồng hồ , rồi nói nhỏ với người ngồi bên cạnh điều gì đó. Nguyên thấy cô nàng kia có vẻ phản đối , nhưng cuối cùng cũng gật đầu.

Hải Vân đứng dậy , lặng lẽ đi ra ngoài như không muốn để ai chú ý. Nguyên cũng lặng lẽ nhìn theo cô , bây giờ anh mới hiểu cô muốn về. Tự nhiên anh thấy buổi tối còn lại hơi thiếu hụt cái gì đó.

Mọi người ở lại hát đến thật khuya. Lúc về nhà rồi , Nguyên hỏi như vô tình:

-Lúc này cô gì đó hát một bài đến hai lần , cô ta hát hay đấy chứ.

Nhã Mi vô tình:

-Anh nói Hải Vân hả ? Hồi đi học nó là cây văn nghệ của trường đó , hát hay lắm.

-Bạn em anh biết nhiều , sao không thấy cô ta đến chơi với em ?

-Em chỉ biết nó thôi , hồi cấp ba học chung trường chứ khác lớp. Ngọc Kiều mới học chung với nó.

-Bây giờ cô ta làm gì ?

-Em không biết. Mà làm gì anh hỏi nhiều vậy , bộ anh để ý nó hả ?

-Tầm bậy , đừng có nghĩ lung tung chứ!

Nhã Mi quên ngay chuyện đó , cô nói như khoe:

-Tối nay anh với Ngọc Kiều nỏ nhất đó , bạn em khen anh quá trời.

-Biết rồi. Nhưng còn em thì ...thật láu táu không chịu được. Mai mốt không được gán ghép lộ liễu như vậy nữa , nghe chưa.

Nhã Mi hình mũi :

-Gán ghép thì đã sao , anh sợ mất duyên hả ?

Nguyên nhún vai :

-Cái gì tới cứ để tự nhiên tới. Anh là con trai , nếu muốn anh sẽ chủ động , không cần em phải dẫn dắt như vậy. Em có biết em làm anh bị động không.

Nhã Mi trề môi :

-Anh mà bị động , phải chi anh cũng bối rối như nhỏ Kiều , chứng tỏ anh thích nó. Đàng này ,toàn là đợi em thôi, không cảm ơn còn la người ta.

-Nói cái gì vậy nhỏ?

Nhã Mi không trả lời , cô hình mũi như chọc tức Nguyên rồi chạy nhanh lên lầu. Nguyên không đuổi theo , chỉ nhún vai cho qua. Nhưng như vậy không có nghĩa là anh sẽ bỏ qua chuyện cô cứ dằn dặt anh , giống như đã làm tối nay.

Anh đi lên phòng thay áo. Lúc ném chiếc áo xuống giường ,anh mới phát hiện ra vết son môi trên vai. Tự nhiên anh cười một mình và nhớ lại cái áp mặt của Ngọc Kiều lúc tối. Lúc đó không biết vô tình hay cố ý , cô đã trượt ngã vào anh. Tất nhiên là anh đã đỡ cô lại , lúc đó cô cứ đứng như vậy rất lâu , như không muốn rời xa.

Nguyên ngồi xuống giường , rút máy ra bấm số của Ngọc Kiều. Khá lâu , cô mới cầm máy :

-Alô.

-Kiều hả ? Anh Nguyên đây.

Thoát một cái , giọng cô hình như vui vẻ hẳn lên:

-Anh đang làm gì vậy ?

-Không làm gì cả , anh vừa về tới nhà và gọi cho Kiều.

-Có chuyện gì không anh ?

-Không có gì , chỉ muốn hỏi Kiều có vui không , vậy thôi.

Giọng Ngọc Kiều hơi điệu:

-Anh có nghĩ rằng đây là lần đầu tiên em có cái sinh nhật vui nhất không ?

Nguyên buông một câu tán tỉnh :

-Anh nghĩ khác, một bông hoa đẹp như vậy ,không có ngày nào vui hơn ngày nào vì ngày nào em cũng ó chuyện để vui.

-Sao anh Nguyên nghĩ như vậy ?

Nguyên cười thành tiếng:

- Được bao nhiêu người hâm mộ , không phải là niềm vui sao em ?

Không hiểu Ngọc Kiều nghĩ gì mà không nghe cô trả lời. Hình như cô lặng

đi vì câu nói quá ngọt ấy. Nhất là cách nói quá mon trón , quá điệu nghệ. Không ai có được cách nói ngọt mà tự nhiên như Nguyên , mà chính anh cũng không nhận ra tác dụng của nó.

Mãi khá lâu , Ngọc Kiều mới lên tiếng:

-Anh Nguyên chưa ngủ sao ?

-Anh đang chuẩn bị. Có phải em đang gián tiếp trách anh phá em không đấy ? Xin lỗi nhé cô bé.

-Ồ , không ! Em không nghĩ như vậy đâu , em thích nói chuyện với anh lắm.

-Nhưng bây giờ khuya rồi ,anh sẽ không bắt lịch sự nữa. Chào em.

Nguyên gác máy. Anh cười một mình vì cảm giác vui vui. Anh không có ý gọi như vậy và gọi cũng không nhằm mục đích gì. Nhưng anh thích thấy mình làm Ngọc Kiều vui , mà chính anh cũng thấy thoải mái.

Nguyên nằm ngửa ra giường , nhìn mông lung lên trần nhà. Hình ảnh Ngọc Kiều lộng lẫy và Hải Vân duyên dáng cứ như lung linh trước mắt anh. Cho đến lúc giấc ngủ kéo đến.

Nguyên xuống xe, đi thẳng vào công ty. Những chiếc xe dựng đầy trong sân choáng cả lối đi làm anh phải lách mình đi qua những khoảng trống chật hẹp. Ban đầu anh rất ngạc nhiên , nhưng sau đó mới nhớ ra hôm nay là ngày phỏng vấn tuyển thêm người mới. Quá đông so với ý nghĩ của anh.

Nguyên đẩy cửa , định đi thẳng lên phòng mình , nhưng anh chợt dừng lại ở chân cầu thang, nhìn vào phòng bên trái. Qua cửa kiếng , anh thấy những người đến xin việc ngồi dọc dãy tường. Phía bàn , Tùng đang phỏng vấn một cô gái. Không ai để ý ông chủ trẻ đang nhìn vào phòng , nên tất cả rất tự nhiên.

Nguyên chỉ nhìn thoáng qua mọi người. Nhưng khi nhìn một cô gái anh đứng hẳn lại , tì tay lên lan can quan sát kỹ hơn.

Mặc dù không trực diện , nhưng chỉ thấy dáng ngồi nghiêng nghiêng với mái tóc đổ dài xuống lưng, anh cũng nhận ra cô gái là Hải Vân.

Tự nhiên anh cười một mình rồi đi thẳng lên phòng mình.

Đến giữa giờ , Nguyên nghe tiếng gõ cửa rồi Tùng bước vào với một xấp hồ sơ trên tay. Anh đến đặt xuống bàn , cười nhẹ nhõm :

-Không ngờ nhiều đơn quá , tôi phải bỏ bớt một số ,mấy cái này coi như chọn, anh coi lại đi.

Nguyên gật đầu:

-Cảm ơn , cứ để đó tôi.

Chờ Tùng ra ngoài rồi , Nguyên cầm ngay xấp hồ sơ lật lên xem. Xấp hồ sơ có năm người , trong đó cô Hải Vân.

Nguyên mở phong bì lớn , rút toàn bộ giấy tờ ra xem. Anh hơi thú vì khi thấy cô có đến ba bằng đại học. Cô thuộc loại giỏi , lẽ ra với những bằng cấp này , cô thừa sức xin vào làm những công ty nước ngoài , hoặc những công ty lớn hơn. Không hiểu sao cô chịu vào đây và làm một việc khiêm tốn như vậy ?

Cặp mắt anh lướt xuống phía dưới. Anh phát hiện ra bản lý lịch làm cách đây những mười năm. Không biết Tùng sơ xuất , hay anh ta nhìn vào bằng cấp của Hải Vân mà bỏ qua chuyện này.

Nguyên định gọi Tùng lên hỏi nhưng rồi lại cho qua. Chính anh cũng muốn nhận Hải Vân , anh sợ hỏi rồi Tùng sẽ loại cô ra. Lúc đó , nếu anh muốn giữ lại thì lo liệu quá. Tốt hơn hết cứ làm như không nhận ra.

Một tuần sau , các nhân viên mới đến nhận việc. Buổi sáng , Nguyên đến phòng kế toán xem xét tình hình. Nhưng anh chỉ ngồi ở bàn kế toán lắng nghe tiếng nói chuyện phía ngoài , rồi đi ra cửa hông rồi khỏi phòng , không để Hải Vân trông thấy

Một tuần đi qua , Nguyên lảng lạng theo dõi Vân , nhưng cô hoàn toàn

không biết điều đó cũng không biết mặt ông chủ , mà cũng không có điều kiện tiếp xúc với anh

Chiều cuối tuần , Nguyên gọi Tùng lên phòng. Anh hỏi một cách vô tư như thuần vì công việc :

-Mấy nhân viên mỗi năm được công việc hết chưa ?

- Dạ , nói chung là có năng lực.

- Nếu đã thành thạo công việc thì cứ giảm thời gian thử việc. Tháng sau trả lương bình thường đi.

Tùng có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì , chỉ gật đầu nghe lệnh.

Nguyên im lặng một lát rồi lên tiếng :

-Tôi có xem lại hồ sơ của mấy người mới. Tôi thấy cô Hải Vân có vẻ lạ , anh thấy sao ?

Tùng có vẻ hơi mất tự nhiên. Thái độ của anh không lọt khỏi cái nhìn tinh tường của Nguyên. Anh khẽ nheo mắt :

-Cô ta có thể xin được một công việc tốt hơn nhiều , tại sao lại vào đây ?

Việc này đâu phải là chuyên môn của cô ta.

Giọng Tùng hơi thiếu tự nhiên:

-Tôi cũng không biết , cô ta nộp đơn thì tôi nhận thôi , lúc đó tôi cũng không biết khả năng thực tế của cô ta ra sao.

-Cô ta đưa bản lý lịch làm từ mấy năm trước , anh không phát hiện ra à ?

Tùng bối rối giải thích :

-Thật tình là tôi không nhận ra , tôi chỉ chú ý đến bằng cấp của cô ta thôi.

-Làm việc khá chứ ?

-Cổ thông minh và chịu học hỏi lắm. Theo tôi thì cổ có thể tiến xa hơn.

-Tôi muốn biết tại sao cô ta chịu làm việc thấp so với khả năng cô ta , hay là muốn mượn công ty này để học kinh nghiệm rồi sau đó sẽ bay ?

Tùng bỗng trở nên rất nhiệt tình , anh nói như chắc chắn :

Đạ không có đâu , cô ta chỉ cần làm cho có lương thôi ... a không , ý là tôi muốn nói là cô thích làm một chỗ yên ổn , an phận chứ không cần tiến thân.

Nguyên nhìn Tùng chăm chú:

-Cô ta nói với anh à ?

Tùng lúng túng gật đầu :

-Lúc phỏng vấn tôi có hỏi như vậy.

-Thôi được , không có gì cả.

Nguyên khoát tay cho anh ta đi ra. Anh ngã lưng ra ghế trầm ngâm suy nghĩ.

Thái độ không tự nhiên của Tùng không dễ gì qua được mắt anh. Nhưng biết có hỏi cũng không moi gì được ở anh ta, nên anh cho qua.

Nhưng không phải đó là bỏ qua thật sự , anh sẽ tự mình tìm hiểu sau.

Trường hợp của Hải Vân có gì đó không bình thường , làm sao anh nhắm mắt như không biết được.

Chiều chủ nhật , Nguyên đi công việc về , anh ghé vào quán nước một mình.

Trông khi đưa mắt tìm một bàn trống anh chợt thấy Hải Vân. Cô ngồi một mình trong góc phòng , có vẻ như chờ ai đó.

Không cần suy nghĩ nhiều , Nguyên đi thẳng đến bàn cô :

-Xin lỗi , tôi có thể ngồi ở đây không ?

-Anh cứ tự nhiên. Nhưng xin lỗi lát nữa bạn tôi sẽ tới , có thể sẽ không đủ ghế.

Nguyên thản nhiên ngồi xuống:

-Không sao. Bao giờ bạn cô tới , tôi sẽ tìm bàn khác.

-Vâng , anh cứ tự nhiên.

Nguyên gọi nước xong , anh quay qua nhìn Hải Vân với cái nhìn áp đảo :

-Không lẽ cô không nhớ tôi thật ?

Hải Vân ngược lên nhìn anh , vẻ mặt có chút ngạc nhiên. Hình như cô nghĩ anh tìm cách làm quen , nên giọng có vẻ miễn cưỡng :

-Thật tình là tôi không nhớ. Nhưng dù sao tôi vẫn vui khi gặp anh.

Nguyên hơi ngã người ra sau. Không cần quan sát , anh cũng biết cô ta nói thật chứ không làm điệu. Điều đó làm anh hơi tự ái. Chưa có cô gái nào gặp anh một lần mà không nhớ. Cô ta có vẻ thờ ơ với người xung quanh quá.

Anh nói lùng khùng :

-Ngay cả khi chúng ta cũng đến phòng karaoke, cô vẫn không nhận ra người hát chung một bài với mình, cô thờ ơ thật đấy (#43)

Mắt Hải Vân mở lớn hơn:

-Tôi hát cùng với anh ?

-Bài "Đường Xưa" trong buổi tối sinh nhật Ngọc Kiều.

-Thì ra là anh ! Xin lỗi , vì lúc đó đông quá tôi không nhớ. Nhưng tôi thấy hân hạnh khi anh nhận ra tôi.

Nguyên hơi nhún vai :

-Không có chi.

-Anh chờ Ngọc Kiều à ?

-Không , tôi đi một mình.

-Vâng.

Hải vân ngồi im , cô có vẻ ít nói , cô chỉ nói những gì cần chứ không láu táu như Nhã Mi , hay xã giao như Ngọc Kiều. Nguyên cố ý im lặng để cô khơi chuyện. Nhưng cô vẫn tiếp tục lặng thinh như không có ý định làm quen nhau ,khiến anh không thể ngồi im lâu hơn. Tự nhiên anh cười một mình rồi lên tiếng :

-Hình như bạn cô không tới. Cô chờ lâu rồi , phải không ?

Hải Vân cũng cười bối rối:

-Tôi chờ hơn nửa tiếng rồi. Anh có thể cho mượn điện thoại không , ở đây không có ...

Nguyên gật đầu , rồi lấy máy ra , đẩy tới trước mặt cô :

-Cô cứ tự nhiên.

-Cảm ơn anh.

Hải Vân đứng dậy , bước ra cửa gọi điện. Một lát, cô trở vào với vẻ bồn chồn. Nguyên hỏi với vẻ quan tâm.

-Liên lạc được chứ ?

-Nó không mở máy , không biết có chuyện gì không ?

-Cô lo chuyện gì ?

Hải Vân có vẻ không muốn nói chuyện riêng của mình , giọng cô hơi xa lạ.

-Có thể là một tai nạn ,tôi sợ như vậy.

Nguyên hơi nhướn mắt:

-Sao cô không đặt tình huống nào vui hơn, nghĩ chi chuyện ghê vậy ?

Hải Vân cười gượng :

-Cũng không biết nữa , tự nhiên tôi không nghĩ gì khác được ngoài chuyện đó.

Nguyên cười như chắc ăn:

-Tôi nghĩ không có chuyện gì đâu , ở thành phố này chuyện kẹt xe là thường.

Anh ngừng lại rồi nheo mắt nhìn cô :

-Những người dè dặt và hay lo sợ thường là những người khó tính , đúng không ?

Hải Vân hơi nhướn mắt nhìn , như muốn tìm hiểu tại sao anh nói vậy.

Nhưng cô chỉ cười khẽ chứ không nói gì.

Nguyên ngồi im cố tình chờ. Nhưng chờ mãi không nghe cô nói , anh buông một câu nhận xét:

-Cô có vẻ tiết kiệm lời nói quá , thậm chí không buồn suy nghĩ nhận xét của người khác đối với mình.

Hải Vân lại cười :

-Tôi rất ngại nói chuyện với người lạ. Có lẽ do tính tôi kém xã giao.

-Kém này là không muốn ? Tôi thấy hình như ý thứ hai đúng hơn, chính xác hơn là không muốn nói chuyện với tôi.

- Đâu có. Tôi làm sao mà không nể bạn của Ngọc Kiều được chứ.

-Vậy thì cảm ơn.

-Anh nói như vậy , tôi ngại quá.

-Cô khiêm tốn quá mức rồi , cô Hải Vân.

Nói xong câu đó , Nguyên chợt nhận ra mình hơi thân mật khi gọi tên Hải Vân. Không muốn cô để ý điều đó , anh nói qua chuyện khác :

-Tôi nghĩ bạn cô sẽ không đến đâu, cho nên cô đừng có chờ.

-Có lẽ vậy , thôi , tôi về vậy.

-Cô khoan về , ngồi lại một chút đi.

-Anh còn phải chờ bạn anh à ?

Nguyên hơi nhún vai :

-Chắc nó không đến đâu.

Hải Vân dợm bước :

-Xin phép anh , tôi về.

Nguyên tựa người ra sau , khuôn mặt chợt cau lại :

-Tôi mời cô không được sao ? Sao cứ đòi về hoài vậy ?

Hải Vân hơi khựng lại. Cô ngạc nhiên không ít vì cử chỉ áp đặt đó. Không thể làm như vậy , dù anh là bạn cô.

Và cô phản ứng một cách dịu dàng:

-Tôi không thể ngồi với anh như vậy , xin lỗi.

Nguyên lầm lì :

-Cô làm tôi thấy mình bị coi thường.

-Tôi không coi thường tôi chỉ không thể. Xin phép anh.

Và trước cái nhìn im lìm của anh , Hải Vân nhẹ nhàng rời khỏi bàn , đi ra

ngoài

Nguyên nhìn theo cho đến lúc bóng cô khuất hẳn ngoài đường. Anh cảm thấy gần như hụt hẫng ,tức mình. Cảm giác bị từ chối đó anh không quen. Và vì Hải Vân không giống Ngọc Kiều nên anh càng muốn chiến thắng. Nguyên ngồi một mình khá lâu trong quán. Cuối cùng , anh đứng lên ra về. Khi cảm giác bừng mình đi qua , anh chợt nhận ra mình vô lý. Anh thích Hải Vân chứ không phải cô thích anh. Thậm chí , cô hoàn toàn không biết chuyện đó, vậy thì anh lấy quyền gì để bắt buộc. Tự nhiên anh thấy mình độc đoán hết sức vô lý

Hôm sau vào công ty , anh không gặp Hải Vân. Buổi trưa , anh cố ý xuống phòng kế toán xem cô làm gì. Nhìn từ xa , anh thấy Tùng cầm hai hộp cơm đi vào , anh ta đến bàn Hải Vân ngồi xuống. Hình như trưa nào anh ta cũng mua cơm cho cô như vậy. Nhìn thái độ hai người cũng đoán được họ đã thân nhau đến mức nào

Nguyên lẳng lặng ra sân lấy xe, nhưng anh đổi ý không về nhà nữa. Anh vào quán cơm ngoài đường một mình , rồi trở về công ty.

Trước khi lên phòng mình , anh ghé ngang phòng kế toán. Thấy Tùng và Hải Vân còn ở lại. Như vậy là cả hai không về buổi trưa. Nguyên vụt hiểu tại sao Tùng tuyển Hải Vân. Chính xác hơn là anh ta lợi dụng vị trí của mình để đưa cô vào làm. Điều đó làm anh có cảm giác mình bị gạt.

Hôm sau , anh cho người gọi Hải Vân lên phòng. Hình như đã nghe nói gì đó nên cô có vẻ căng thẳng. Vừa bước vào cửa , cô cứ đứng đó nhìn anh ngạc nhiên , rồi hỏi hoang mang :

-Xin lỗi , có phải anh gọi tôi ?

Nguyên khoát tay:

- Phải, mời cô ngồi.

Hải Vân đến gần trước bàn, giọng vẫn dè dặt :

- Anh là ...

- Công ty này là của tôi.

Nói xong, anh ngồi yên quan sát Hải Vân. Anh thấy cô kêu khẽ một tiếng, như vẫn chưa hết kinh ngạc, và cô buột miệng.

- Tôi không ngờ ...

- Làm việc với nhau đã lâu, cô vẫn chưa biết chủ là ai, không cần tìm hiểu sao?

- Tôi xin lỗi ...

Nguyên cười thành tiếng:

- Xin lỗi cái gì?

Hải Vân lặng thinh. Bây giờ cô chợt nhận ra mình quá ấu trĩ, đúng hơn là quá thiếu sót, khi đã không biết điều cần phải biết. Thế là cô lặng thinh.

Nguyên dựa người ra ghế, nhìn nhìn cô.

- Sao cô không trả lời?

- Tôi cũng không biết nói gì. Thật lòng, tôi nhận ra mình sơ xuất, xin lỗi anh.

Nguyên nói lấp lửng :

- Nếu nhân viên nào cũng như cô thì sẽ ra sao? Cô thờ ơ như vậy, không biết có đủ sức quan tâm đến công việc không.

Hải Vân chợt ngẩng phắt lên :

- Giám đốc có thể yên tâm. Nếu không xin anh cứ kiểm tra lại khả năng làm việc của tôi.

- Vậy hả?

Nguyên chợt cười lớn, rồi khoát tay:

- Tôi chỉ nói để thử cô, không có ý định bắt bẻ đâu. Dù sao cô cũng là bạn Ngọc Kiều và em gái tôi mà.

Hải Vân nhìn anh một cách đĩnh đạc"

- Anh gọi tôi có việc gì ạ?

- Tôi muốn biết tại sao cô vào đây làm?

Hải Vân lặng người. Hình như cô không ngờ đến tình huống này nên không biết cách đối phó.

Nguyên nheo mắt nhìn Hải Vân. Rõ ràng cô có cái gì đó không bình thường. Nếu không, cô ta sẽ không chết cứng như thế. Trong cô ta nhột nhật như quá sợ. Nhưng anh không buông tha :

- Nói thật đi.

Hải Vân nhìn đăm đăm xuống gạch, như để tránh ánh mắt chà xát vào mặt mình. Cô đủ thông minh để hiểu khi anh đã hỏi tức là đã đoán ra điều gì đó. Mà điều đó thì cô không thể nói.

Nguyên im lặng, tiếp tục nhìn Hải Vân. Anh biết trong đầu óc cô ta đang rối. Nhưng nhất định không buông tha, anh gằn giọng:

- Tôi có quyền biết lý do nhân viên của tôi đến làm cho tôi chứ.

Hải Vân nhướn lên, rồi nói một cách cố gắng:

- Tôi nghĩ chuyện đó không quan trọng. Anh biết làm gì lý do tôi vào đây, tôi cũng như các nhân viên khác, đều ...

Nguyên ngắt lời:

- Cô không giống những người khác và tôi không buồn tìm hiểu vì sao họ vào làm ở đây, ai cũng sẽ trả lời vì họ cần lương thôi.

- Và tôi cũng vậy.

- Không, cô thì khác. Tôi đã xem hồ sơ của cô, việc này không đúng chuyện môn của cô. Và cô thừa sức vào các công ty nước ngoài. Nếu cô thật sự cần lương thì cô sẽ không vào đây.

Hải Vân cố giấu vẻ bối rối :

- Tôi cũng như mọi người, rất cần lương, và công ty này tuyển thì tôi làm.

Tôi ...

Nguyên ngắt lời lần nữa :

- Tôi tin cô thường xuyên đọc báo, thời điểm chúng tôi tuyển người, hai công ty khác cũng đang tuyển. Mà cô thì đáp ứng trên cả tiêu chuẩn người ta yêu cầu tại sao cô không đến đó mà vào đây?

Hải Vân cố chống đỡ:

- Những nói như vậy, chắc gì tôi sẽ được tuyển.

- Không, tôi đã từng tuyển người nên tôi biết, họ sẽ chọn hồ sơ của cô đấy.

Cho nên phải có lý do nào đó cô mới không đi may chỗ khác.

Anh ngừng lại, nhấn giọng:

- Cô vào đây là vì lý do gì? Nói thật đi.

Hải Vân có vẻ bị cùng đường, nhưng vẫn không muốn nói, đúng hơn là không dám nói thật. Thái độ của cô càng làm Nguyên quyết tâm tìm ra sự thật. Anh hỏi như điều tra:

- Tại sao cô đưa tôi lý lịch đã làm hơn mười năm trước?

- Tôi ...

- Tôi không tin cô không có điều kiện làm lý lịch mới, chính xác hơn là cô không dám chia tờ lý lịch của cô ra. Nếu hôm đó tôi trực tiếp đọc hồ sơ, tôi sẽ không dám nhận bản lý lịch như vậy.

Hải Vân im lặng, rõ ràng là cô đã hết đường chống đỡ. Điều đó càng làm tăng thêm sự nghi ngờ ở Nguyên. Anh quyết định dồn cô vào chân tường.

- Người ta chỉ giấu giếm khi có điều gì đó mờ ám. Vậy điều mờ ám của cô là gì ?

Nói xong, anh đứng dậy. Bước qua đứng ngay trước mặt Hải Vân. Cử chỉ đó làm cô hoảng hồn đứng bật dậy. Nhưng anh ra lệnh.

- Ngồi xuống đó và trả lời thật với tôi! Cho cô năm phút suy nghĩ đây.

Hải Vân ngồi xuống, nhưng Nguyên thì vẫn đứng trước mặt cô. Sự gần gũi kiểu đó làm cô bị khủng bố tinh thần thật sự.

Nguyên nhìn xuống Hải Vân. Anh thấy cô xoắn những ngón tay vào nhau và

cô run run như sợ chính bản thân anh, mà từ trong thâm tâm sâu xa, cô sợ bị mất việc

Nếu đã từng đi làm, nếu đã từng lăn lóc ngoài đời, chắc chắn cô sẽ không dễ bị dọa. nạt như vậy. Nhìn dáng điệu khổ sở của cô, tự nhiên Nguyên thấy mình hơi ác. Thật ra, anh cố điều tra vì tình cảm cá nhân chứ không hề quan tâm công việc. Và chính vì tình cảm mà anh bị thôi thúc tìm ra điều bí mật đó.

Thấy Hải Vân vẫn im lặng, anh cúi xuống gần mặt cô, gần giọng:

- Nói đi chứ.

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa, Nguyên đứng thẳng người lên, nói vọng ra:

- Vào đi!

Tùng đẩy cửa, háp tấp bước vào. Nhìn dáng điệu anh ta như đi cứu người chết đuối. Rõ ràng là có ai cho anh ta hay. Ý nghĩ đó làm Nguyên thấy bực mình, anh xẵng giọng:

- Anh vào đây làm gì, tôi có gọi anh đâu?

Có lẽ đã chuẩn bị tinh thần, nên Tùng không hề lúng túng:

- Dạ, tôi lên để xem Hải Vân có làm gì cho sếp không hài lòng, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Vì tôi là người ...

Nguyên ngắt lời:

- Là người đưa cô ta vào đây chứ gì? Đừng lo, trách nhiệm của anh hết rồi, chuyện này không dính dáng đến anh.

Nhưng Tùng vẫn không đủ sức bước ra, anh ta nấn ná đứng lại :

- Dạ, Hải Vân có làm cái gì sai không, để tôi ...

Nguyên khoát tay một cách dứt khoát:

- Anh ra ngoài đi, đợi tôi nói thế nào nữa đây.

Tùng không dám cãi. Anh ta nhìn Hải Vân như động viên rồi đi ra.

Cử chỉ của anh ta không qua khỏi mắt Nguyên, anh cười nhếch môi :

- Cô có người bảo trợ tương đối vững chắc đó. Nhưng khi đến tôi thì anh ta không còn hiệu lực gì đâu.

Anh trở lại chuyện lúc nãy:

- Cô nói đi, lý do nào khiến cô chịu vào đây? Đừng để tôi nhắc lại nữa.

Hình như Hải Vân đã lấy lại tinh thần, cô nói bình tĩnh:

- Nếu anh đuổi việc vì tôi không có năng lực thì tôi chấp nhận, nhưng xin anh đừng bắt tôi nói chuyện riêng của tôi. Và tôi nghĩ, công việc tôi làm đâu có gì quan trọng.

- Rồi sao nữa?

- Trừ khi tôi gây tai tiếng, hay gian lận tiền, còn thì đời tư của tôi thế nào, đâu có quan trọng. Điều anh cần ở một nhân viên là năng lực mà, phải không?

Nguyên im lặng, thừa nhận Hải Vân nói đúng. Nhưng ý nghĩ cô có gì đó không bình thường khiến anh muốn khám phá. Cho nên anh không chịu đứng lại. Anh nói như quát lại cô.

- Nếu cô không có gì bất thường thì tại sao phải giấu? Được rồi, tôi không yên tâm về lý lịch của tôi, về làm lại đi.

Hải Vân không trả lời, rõ ràng cô muốn. Nhưng không biết phải làm sao. Cử chỉ của cô làm Nguyên càng tin điều mình nghi ngờ là đúng. Nhưng anh vẫn nói như không biết gì.

- Cô làm việc giỏi lắm, tôi muốn giữ cô lại lâu dài và sẽ nâng lương ngang với mức lương trợ lý. Đổi lại, tôi phải yên tâm về lý lịch của cô chứ.

Thấy một vẻ mừng thoáng qua trên mặt Hải Vân, anh biết mình đã không chế được điểm yếu của cô. Và anh yên tâm khai thác tiếp :

- Còn nếu cô có gì đó khó khăn cứ nói với tôi, tôi có thể thông cảm được đấy. Tôi nghĩ một bản lý lịch thì đâu có gì ghê gớm mà không nói được.

Hải Vân nhìn dăm dăm vào góc bàn. Cô đang đấu tranh tư tưởng ghê gớm.

Cuối cùng cô nói nhỏ:

- Tôi rất muốn làm ở đây và không dám đòi hỏi nâng lương, chỉ xin anh đừng bắt tôi phải nói đòi tư mình được không?

Nguyên có cảm giác như chạm phải một bức tường lửa. Và không chừng cô sẽ nghĩ làm sự đòi hỏi vớ vẩn của anh. đành phải nhường cô thôi.

Anh khoát tay :

- Thôi được, tôi tôn trọng yêu cầu của cô. Cô cứ làm việc bình thường đi.

- Cảm ơn giám đốc.

- Cô có thể ra ngoài rồi đó.

Hải Vân vô tình lặp lại lần nữa :

- Cảm ơn anh.

Cô đứng dậy đi ra. Nguyên chợt gọi lại :

- Này.

Hải Vân quay lại :

- Anh muốn nói gì?

- Cứ coi như không có chuyện hôm nay, xem như tôi không hề hỏi gì, và tôi cũng không có ấn tượng xấu với cô đâu. Cứ yên tâm làm việc nhé.

- Cảm ơn anh.

Hải Vân nhẹ nhàng đi ra, khi cánh cửa vừa khép phía sau lưng, cô như lặng người đi vì căng thẳng. Cô tựa lưng vào tường, mắt nhắm lại thư giãn. Bây giờ cô mới nhận ra toàn thân mình đang run lẩy bẩy.

Cửa phòng chợt bật mở, rồi Nguyên đi ra. Hải Vân giật mình đứng thẳng người lên. Cô định bỏ đi thì anh đã đứng trước mặt nhìn cô.

- Cô vẫn chưa đi à? Sao vậy?

- Không có gì, xin lỗi.

Hải Vân nói như trấn tĩnh rồi đi xuống nhưng Nguyên đã chặn cô lại :

- Cô làm sao vậy? Có chuyện gì, nói đi!

Vừa nói, anh vừa nhìn chăm chú gương mặt tái xanh của cô. Hải Vân quay chỗ khác tránh né:

- Dạ, tôi không sao.

- Tôi làm cô sợ phải không?

- Dạ không.

- Nhìn cô như vừa chiến đấu với khủng long vậy. Tôi đáng sợ lắm sao?

- Không phải đâu, xin lỗi. Tôi sẽ làm việc ngay đây.

Nguyên khoát tay :

- Khởi cần, nếu thấy căng thẳng quá cô cứ việc nghỉ một buổi, thậm chí một ngày cũng được. Cô về đi.

- Dạ, tôi không sao, tôi làm được mà.

Hải Vân vội vã bỏ đi, nhưng Nguyên gọi lại :

- Hải Vân.

Nhận ra cách gọi của mình thân mật quá, anh nói thêm:

- Cô đến đây, vào đây.

Nói xong, anh quay vào phòng. Hải Vân do dự một chút rồi đi theo. Cô đứng giữa phòng nhìn anh với tâm trạng đề phòng:

- Anh gọi tôi để hỏi chuyện lúc nãy, phải không?

- Bỏ chuyện đó đi! Tôi muốn biết có phải cuộc nói chuyện vừa rồi làm cô căng thẳng không ? Tôi làm cô sợ phải không?

Hải Vân suy nghĩ một chút, rồi nói thật:

- Vâng, tôi có thấy nặng nề. Nhưng ai ở vị trí của tôi cũng sẽ như vậy thôi.

- Cô nặng nề vì sợ mất việc, hay vì bị tôi tra hỏi đời tư của cô ?

- Có lẽ vì cả hai, nhưng tôi sẽ không để mất tập trung đâu. Với tôi, công việc quan trọng hơn, tôi nói thật.

Nguyên xua tay:

- Tôi không quan tâm chuyện đó. Hải Vân này! Tôi không muốn làm cô sợ

đâu, quên chuyện lúc nãy đi. Cả tôi cũng xem như không quan tâm chuyện riêng của cô. Đừng bị áp lực nữa!

Hải Vân nhìn Nguyên. Cô cảm nhận được sự ưu ái của anh. Và cô lý giải rằng anh dễ dãi với cô vì cô là bạn Ngọc Kiều.

Nghĩ vậy, cô thấy nhẹ nhàng hơn, đầu óc thoải mái hơn. Cô nói với một chút cảm kích.

- Tôi không có sao, cảm ơn anh.

- Cô cứ về nghỉ một buổi đi nhé.

Hải Vân làm nhưng không nghe, cô đi xuống phòng kế toán, giữa đường gặp Tùng. Anh đi theo cô hỏi với vẻ lo lắng.

- Có chuyện gì không Vân? Sếp nói gì với em vậy?

Hải Vân hơi đứng lại :

- Anh ấy hỏi lý lịch của em, hỏi tại sao em vào đây làm?

- Rồi em nói sao?

- Em bảo không trả lời được.

Tùng dăm chiêu:

- Sếp có ý đuổi em không?

Hải Vân lắc đầu :

- Theo em thì không.

Cô nhìn đồng hồ rồi đi nhanh hơn:

- Đừng nói chuyện nữa, anh Tùng. Để hết giờ hẵng nói.

Hải Vân trở về bàn của mình, nghĩ mình sẽ ráng làm cho xong công việc sáng nay, nhưng đầu óc cứ lẩn quẩn chuyện lúc nãy khiến cô thấy muốn khóc.

Lần đầu tiên Hải Vân bị gọi lên phòng giám đốc. Còn đang hoang mang thì bị cảm giác bất ngờ, gần như chơi vơi khi anh ta chính là người yêu của bạn.

Rồi sau đó nữa là cảm giác hoảng hốt, khi bị anh ta tra tấn về đời tư của

mình.

Hải Vân cảm thấy bồn chồn lẫn bất an, vậy là cái điều cô lo sợ rốt cuộc vẫn bị phanh phui. Liệu Tùng có che chắn nổi cho cô không. Ý nghĩ phải đi tìm việc nơi khác làm cô thấy lòng rối bối. Buổi chiều Tùng đến nhà chơi, cô ngồi tiếp anh trong phòng khách, vẻ mặt không vui. Hình như Tùng cũng rất nôn nóng muốn biết chuyện.

Lúc sáng, anh hỏi một cách hấp tấp:

- Lúc sáng mới về nghe nó em bị gọi lên phòng giám đốc, anh lo thất ruột. Sếp đã hỏi gì về em ? Kể cho anh nghe đi.

Hải Vân tư lự:

- Điều mà em phập phồng rốt cuộc cũng tới. Có phải bất cứ ai cũng quan tâm đến lý lịch của nhân viên không, anh Tùng?

Tùng im lặng. Thật ra, anh cũng như cô, rất lo bị phát giác. Nhưng anh cố nói vung vang:

- Tùy chỗ chứ, có phải làm trong cơ quan chính trị đâu mà xét lý lịch.
- Nhưng anh ấy đã hỏi em như vậy, em sợ lắm. Em chỉ nghĩ nếu làm được việc thì sẽ không bị dòm ngó, thế mà ... Không hiểu sao sếp bỗng để mắt đến em.

Tùng hoài nghi :

- Hay là có ai nói gì đó. Nhưng ngoài anh ra, mọi người đâu biết em là ai. Sếp đã phân công anh tuyển người thì phải tin tưởng anh chứ, sao lại như thế?

Hải Vân buồn buồn :

- Anh ấy là người yêu của bạn em đây.

Tùng giật mình:

- Người yêu của bạn em ? Vậy ... Không lẽ cô ta nói.
- Em không biết. Nhưng nếu Ngọc Kiều có bảo anh ấy đuổi việc, em cũng

không trách nó. Nó phải lo cho người yêu nó hơn chứ.

- Vậy anh ta có ý muốn đuổi em à?

Hải Vân lắc đầu :

- Chưa, nhưng hỏi có nghĩa là đã biết gì đó, nhưng vì em không chịu nói nên anh ấy không có lý do gì đuổi, còn có vẻ ân cần với em.

Cô cúi nhìn xuống chân, thở dài:

- Lúc đó em hơi cảm động, nhưng suy nghĩ lại rồi, em hiểu đó là cách cư xử khéo léo và anh ấy sẽ tìm lý do khác đuổi em. Một lý do khiến em và Ngọc Kiều không bị sút mẻ.

- Em đa nghi quá, chắc không có đâu.

Tùng nói vậy, nhưng chính anh cũng bị lập luận của Hải Vân chia phối. Làm việc đã lâu với Nguyên, anh biết anh ta rất giỏi ngoại giao. Anh ta có thể thắng tay với một người mà vẫn biết cách làm cho người đó không bị xúc phạm. Có thể Hải Vân cũng ở trường hợp đó.

Anh nói như an ủi:

- Có thể sắp chỉ hỏi vậy thôi, chứ chỗ bạn bè không thắng tay vậy đâu. Em cứ làm việc như bình thường đi.

- Không thể bình thường đâu anh. Khi chủ đã có ấn tượng với mình, thì làm sao mình coi như không có gì được.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 2

- Vậy thì em cứ nghĩ rằng, nếu không có chỗ này em cũng tìm chỗ khác
Hải Vân kêu lên:

- Làm sao em nghĩ như vậy được. Em lo đến nhói tim luôn. Anh biết rồi, nếu không bị vương lý lịch thì em đã vào những công ty lớn rồi.

Tùng làm thinh, bây giờ anh chỉ có thể trấn an Hải Vân mà thôi. Chứ cả anh cũng không dám khẳng định sẽ che chở cho cô. Anh làm sao có đủ quyền lực như Nguyên, để quyết định cuộc sống của một người.

Tùng ở lại đến tối mới về. Khi anh ra cổng thì cũng vừa lúc Phi về. Anh ta lại say bét như mọi ngày. Anh trở vào phủ. Hải Vân dìu anh ta lên phòng rồi mới về

Hải Vân tiễn Tùng ra cổng. Khi đứng trong bóng tối dưới giàn hoa tigôn, anh chợt choàng tay qua vai cô, vỗ nhẹ.

- Ráng lên nghe Vân! Dù thế nào anh cũng ở bên cạnh em đấy.

Hải Vân hiểu Tùng muốn nói gì, cô cười khẽ:

- Em cảm ơn anh Tùng, nhưng em không sao đâu, em còn nhiều nghị lực lắm.

- Nhưng lúc mà đặt trong quá nhiều thử thách rồi cũng bị ngã gục thôi.

Nhưng nơi em còn có anh đây.

Hải Vân cố cười :

- Cứ làm phiền anh Tùng hoài, em buồn lắm. Em vay của anh quá nhiều rồi, không biết có trả được không.

- Anh đâu cần em trả, anh thích cho như vậy mà.

Anh buông vai cô ra:

- Thôi, em vô đi. Chúc ngủ ngon. Nhớ là lúc nào cũng có anh Tùng bên cạnh, em sẽ thấy lòng nhẹ hơn đấy.

- Em hiểu. Anh Tùng về đi. Ngủ ngon nghe anh Tùng.

- Em vô đi.

Hải Vân cho Tùng đi rồi mới đóng cửa. Nhưng cô không vào nhà mà cứ đứng tựa song sắt, ngược mắt nhìn lên trời. Mọi khi có chuyện buồn cô hay nhìn trời như thế. Đêm nay sao mọc chỉ chút. Bóng tối thì dày đặc. Tự nhiên cô không muốn nhìn nữa, vì cứ nhìn bóng tối cô lại thấy mình ngột thở. Hôm sao cô thức dậy với cảm giác mệt mỏi lẫn bần thần. Đêm qua cứ trần trọc nghĩ về cuộc nói chuyện với giám đốc, lo đến không chớp mắt. Hải Vân ăn qua loa rồi đi làm. Vừa ra khỏi nhà một chút thì xe bị tắt máy giữa đường.

Đạp muốn điên nó vẫn nổ. Thật là phát khóc lên được. Mọi hôm qua bị sếp chú ý, hôm nay đã lại làm lỗi vì đi trễ. Bình thường cũng ngại lắm rồi, huống gì là gặp phải sự cố. Khi mà cô gặp khó khăn thì y như rằng bao nhiêu chuyện đua nhau kéo tới. Ý nghĩ đó làm cô thấy nản vô cùng.

Hải Vân còn đang loay hoay dắt xe thì Hậu cũng vừa chạy trò tới, anh cập sát Hải Vân.

- Sao dẫn bộ rồi, Vân ?

Hải Vân quay lại, cười miễn cưỡng:

- Nó tắt máy giữa chừng, em cũng không biết tại sao nữa.

- Ngừng lại anh xem (69)

Nói xong Hậu xuống xe, nhưng nhớ ra, anh quay qua Hải Vân:

- Bây giờ anh đang gấp. Sửa cũng chưa chắc được, hay là gọi ở đằng kia, anh đưa Vân đến công ty, trưa qua lấy sau.

Hải Vân ngó phía trước. Cô không biết "đằng kia" là ở đâu, thấy vẻ mặt phân vân của cô, Hậu cười :

- Anh có người quen, đưa đây anh dẫn cho.

Hải Vân đứng giữ xe cho Hậu. Lát sau, anh trở lại dù anh có đi nhanh nhưng cũng đã trễ hết hai mươi phút. Hải Vân hỏi với vẻ căng thẳng:

- Anh đưa em đi có kịp không ? Hay để em gọi xe cho nhanh.

Hậu lập tức lắc đầu :

- Lỡ trễ thì thôi, không sao đâu, để anh đưa đi.

Hải Vân không cò tinh thần nào để hỏi. Cô ngồi lên phía sau Hậu. Anh quay lại cười

- Sao mặt mày hớt hải vậy, em sợ đi làm trễ hả ?

- Vâng.

Hậu cười thành tiếng:

- Lâu lâu đi trễ một chút, có ai hỏi thì bảo xe hư, không có gì phải sợ cả.

Hải Vân không trả lời. Anh Hậu làm sao biết được chuyện của cô. Với anh không làm ở đây thì có thể bay qua chỗ khác. Và lại, anh đâu có bị ai chú ý.

Còn cô thì đủ thứ áp lực nên phải biết sợ.

Chạy một lúc, cô lên tiếng:

- Nhanh hơn được không anh Hậu ?

- Chỉ sợ nhanh quá thì em không dám ngồi cho anh chở thôi.

- Em không sợ đâu, cứ chạy nhanh đi anh.

- Vậy thì vịn chặt nghe.

Nói xong, Hậu nhấn mạnh ga, chiếc xe phóng như bay, lạng lách veo veo muốn đứng tim. Nhưng Hải Vân cố ghìm nỗi sợ. So với cái sợ Nguyên thì chuyện này chẳng thấm vào đâu cả. Với lại, cô tin anh Hậu chạy xe rất cứng. Khi anh Hậu vừa ngừng xe trước công ty thì gặp Nguyên đi ra. Thấy cô, anh chột giơ tay nhìn đồng hồ, khẽ nhướn mắt một cái như ngạc nhiên, nhưng

không nói gì.

Nhưng cái không nói gì của anh cũng đủ làm Hải Vân ngại ngùng. Cô quay qua Hậu

- Em vô đây, cảm ơn anh Hậu nghe.

Cô vội vã đi vào sân. Nhưng Hậu nói với theo:

- Trưa, anh qua đón em.

- Vâng.

Không để cho Hậu hỏi thêm, cô đi như bay vào cửa. Ngang qua Nguyên, cô chào anh. Nguyên cũng gật đầu đáp lại chứ không nói gì. Nhưng cách im lặng của anh còn làm cô thấy nặng nề hơn là bị hỏi. Vì hỏi còn có thể giải thích. Còn im lặng như thế, có nghĩa là anh ghi lại thành lỗi và sẽ .. tính sổ sau.

Hải Vân đi lên phòng mình, nhưng giữa đường đã gặp Tùng. Thấy cô, anh đi nhanh tới:

- Sao em đi trễ vậy ? Hơn nửa tiếng. Em đáng bị chú ý, đừng để sắp có ấn tượng xấu với em, hiểu không ?

- Em biết. Tại vì em hư xe, mai một sẽ không bê bối để ảnh hưởng đến anh nữa đâu

Vừa nói, cô vừa đi nhanh. Tùng nói với theo :

- Anh không sợ bị ảnh hưởng, mà sợ cho em. Em đừng buồn câu nói của anh nghe.

Hải Vân quay lại định trả lời, nhưng thấy bóng Nguyên vừa đi vào cửa, cô vội vã bỏ đi lên phòng.

Suốt buổi sáng Hải Vân làm việc mà tâm trạng cứ phập phồng khó tả. Cô sợ bị Nguyên gọi lên. Nhưng anh không có thái độ gì. Với cô, đây là một án treo thật sự.

Hết giờ làm, Hải Vân vừa định ra ngoài thì Tùng đến bàn với cô:

- Mình ra ngoài ăn đi Vân. Hôm nay anh ngán cơm hộp quá.

Cứ mỗi buổi trưa là Tùng mua cơm cho cô, mấy lần đầu Hải Vân từ chối vì ngại. Nhưng anh cứ làm như chuyện lo cho cô là hiển nhiên. Hôm nay cô cũng khó từ chối vì sợ anh buồn. Cô nói như giao hẹn :

- Nhưng hôm nay anh phải để em trả nợ nhe, không thì em không đi đâu.

Tùng nhướng mắt:

- Giữa anh em mình mà cũng có nợ nữa à ? Nói như vậy không sợ anh tự ái sao ?

Hải Vân nhỏ nhẹ:

- Còn em, nhận ơn anh hoài sẽ trở thành gánh nặng của em đấy.

- Anh thích như vậy thì sao ?

Cả hai vừa nói chuyện vừa đi ra sân. Ra đến cổng thì thấy Hậu ngồi trên xe chờ. Thấy anh, Hải Vân mới nhớ ra chuyện lúc sáng. Cô bước nhanh tới :

- Anh đến đón em hả ?

- Ủ, anh đưa em về, em không có xe mà.

- Thôi khỏi, em không về đâu. Trưa em thường ở lại. Em định đi ăn đây, anh Hậu đi với em nhé.

Hậu nhìn về phía Tùng:

- Em đi với anh Tùng hả ?

- Vâng.

- Thôi vậy em cứ đi đi, anh về. Chiều anh đến đưa em đi lấy xe.

- Dạ, em cảm ơn anh Hậu trước nha.

Hậu và Tùng gật đầu chào nhau. Gương mặt mỗi người có vẻ không vui.

Chờ Hậu đi rồi, Hải Vân trở lại chỗ Tùng đứng:

- Đi anh Tùng.

- Lúc sáng Hậu đưa em đi hả ? Em hay liên lạc với nó lắm à ?

- Dạ, lâu lâu ảnh tới nhà chơi. Lúc sáng, em gặp ảnh giữa đường. Ảnh gọi xe giùm em và đưa em đi đây, nếu không thì còn trễ nữa.

- Em gọi xe ở đâu ?

- Em không biết anh Hậu gọi giùm, ảnh bảo chiều sẽ đưa em đi lấy.

Tùng nói ngắn gọn:

- Để chiều anh đi với em.

Hải Vân định bảo khỏi, nhưng lúc đó cô chợt ngược mắt nhìn lên tầng trên. Cô thấy Nguyên đứng ở khung cửa sổ nhìn xuống, gương mặt khó đăm đăm và quên mất câu trả thích với Tùng.

Vào quán mà Hải Vân cứ có tâm trạng nặng nề. Tùng cũng không vui nhưng Hải Vân không hiểu tâm trạng anh. Cô nói tự lự :

- Em biết không ? Hôm nay đến giờ em luôn thấy áp lực, phân tích kỹ ra cùng lắm là bị đuổi. Nhưng mà dù chuẩn bị cho tình huống đó, em vẫn không thể không sợ.

Tùng nhìn cô lắng nghe chứ không trả lời. Hải Vân nói tiếp:

- Khi đi làm, áp lực của công việc không đáng sợ bằng áp lực tinh thần. Chỉ sợ sếp thôi cũng đủ để mình mất tinh thần, em đang như vậy đó.

Tùng nhìn cô chăm chú như hiểu, rồi anh an ủi :

- Chỉ cần em nghĩ rằng, không có chỗ này thì còn chỗ khác, bắt quá chịu thất nghiệp vài tháng. Nghĩ như vậy, em sẽ không sợ sếp nữa.

Hải Vân buồn buồn:

- Anh cũng biết là em ở hoàn cảnh bất thường mà. Nếu bình thường như mọi người thì em đâu có vào đây làm để chịu thiệt thòi đủ thứ như thế.

Tùng lặng thinh, anh biết an ủi Hải Vân cũng vô ích, khi cô đã nói sự thật.

Hải Vân cũng không phải mẫu người dễ bị ảo tưởng dễ dàng. Vì vậy mà anh im lặng.

Ăn xong, cả hai trở lại công ty. Hải Vân không nghỉ trưa, mà tranh thủ làm

cho xong bản kết toán để chiều nộp cho giám đốc.

Đến giờ chiều thì cô đã làm xong, cô giao cho chị Thanh, rồi trở về phòng của mình

Chị Thanh cầm bản kết toán ra khỏi phòng, nhưng một lát lại trở xuống.

- Sếp bảo em đem lên, hình như ông muốn hỏi em chuyện gì đó. Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Cô chậm chạp đi lên từng nấc thang như đi đến pháp trường. Trong đầu cô lướt qua vô số tình huống. Sếp sẽ trở lại hỏi về lý lịch, về nguyên nhân để cô vào đây làm, sẽ khiển trách về tội đi trễ. Cũng có thể bản kết toán sai sót chỗ nào đó

Nhưng tình huống xấu nhất vẫn là bị đuổi. Nghĩ đến đó, chân cô thấy run như đi không muốn vững.

Cô gõ nhẹ cửa phòng. Bên trong, tiếng Nguyễn vọng ra ngắn gọn:

- Vào đi!

Hải Vân đẩy nhẹ cửa bước vào. Nguyễn đang ngồi sau bàn có vẻ như đang chờ cô. Vẻ mặt nghiêm nghị của anh đối với cô thật đáng sợ. Cô tiến đến phía bàn, đưa tờ giấy trước mặt anh.

- Dạ, chị Thanh bảo anh gọi tôi, có việc gì ạ ?

Nguyễn nhìn cô chăm chăm, đôi mắt gườm gườm, nhưng cách nói thì có vẻ bình thường:

- Không có gì, tôi cần cô mang lên để trao đổi thẳng với cô, nếu có sai sót gì đó.

Trong một phút, Hải Vân thấy như trút đi được một khối đá nặng trĩu. Cô nhắm mắt trong trạng thái nhẹ nhõm.

Cử chỉ đó không qua khỏi mắt Nguyễn. Anh lên tiếng:

- Cô căng thẳng lắm sao ?

- Vâng ... à không, tôi bình thường ạ.

- Ngồi xuống đó đi.

- Vâng.

Hải Vân ngồi xuống trước bàn chờ Nguyễn đọc bản kết toán, nhưng anh không nhìn tới nó. Anh đẩy qua một bên, nhìn cô gườm gườm:

- Cô có gia đình chưa ?

Hải Vân ngẩng lên, ngỡ ngàng nhìn anh không hiểu. Cô chưa kịp trả lời thì anh đã hỏi tiếp:

- Tùng có quan hệ thế nào với cô ? Rõ ràng anh ta đưa cô vào đây chứ không phải chỉ là cách tuyển người thường.

- Tôi ...

- Trả lời thật đi.

Đầu óc Hải Vân rối lên, không đủ khả năng phân tích hay chống đỡ, cô đành nói thật:

- Vâng, chúng tôi có quen nhau trước.

Chữ "chúng tôi" của cô làm mắt Nguyễn sầm lại. Anh nhíu mày:

- Thân đến mức như vậy à ?

Hải Vân không thể trả lời được nữa. Cô bắt đầu thấy hoang mang. Lần này bị chất vấn chuyện khác, khiến cô không lường được để mà chống đỡ, chỉ còn biết lặng thinh.

Nguyễn nói tiếp với giọng gằn gằn:

- Cô thiếu trung thực quá, tôi biết cư xử sao với cô đây.

- Tôi ...

Hải Vân im bật, không biết gì để nói nữa. Cô lơ mơ cảm thấy Nguyễn vô lý, nhưng không cụ thể ngay được điều vô lý đó. Và cô tiếp tục ngồi im chịu trận.

Nguyễn chột khoát tay:

- Cô ra ngoài đi!

Hải Vân mới bước đi vài bước, lại nghe tiếng anh gọi :

- Khoan!

Cô đứng lại:

- Dạ.

- Cô quen biết lăng nhăng như vậy, không sợ hậu quả sao ?

Hải Vân mở lớn mắt:

- Anh nói gì ?

- Cùng một lúc quan hệ hai người. Đừng đem chuyện rắc rối vào nơi làm việc đây, tôi không thích công ty tôi xảy ra chuyện lộn xộn đâu.

Hải Vân chỉ biết đứng chết dí một chỗ nhìn anh, đầu óc căng thẳng cùng cực, nhưng không biết phản ứng thế nào. Mà Nguyễn cũng không để cô kịp trấn tĩnh để hiểu, anh lắc đầu :

- Cô ra ngoài đi!

Hải Vân bước đi như người mất hồn, cứ mỗi lần bị gọi lên phòng giám đốc là bị chất vấn về đời tư, mỗi lần mỗi chuyện khác nhau, khiến cô thấy choáng váng.

Có lẽ Tùng nói đúng. Sếp không tiện đuổi việc cô vì không muốn đụng chạm tình bạn giữa cô và Ngọc Kiều.

Nhưng anh ta cũng không muốn nhận một nhân viên xuất thân trong gia đình bất hảo. Vì vậy, anh ta chọn cách khùng bố tinh thần. Cô không biết mình có thể chịu đựng đến bao giờ, nhưng viễn ảnh mất việc thì đang ở trước mắt.

Nhã Mi kéo tay Ngọc Kiều lên cầu thang , cả hai đi thẳng đến phòng cuối.

Nhã Mi vừa gõ cửa vừa gọi lớn:

-Anh Hai ơi !

Cô đứng đó không đầy hai phút đã thấy Nguyễn đích thân mở cửa. Anh có

vẻ ngạc nhiên khi thấy có cả Ngọc Kiều. Chưa kịp hỏi thì Nhã Mi đã liến thoắng

-Tụi em đi siêu thị, ngang qua đây em rủ nhỏ Kiều ghé chơi, lát nữa đi ăn với anh luôn.

Nguyên đẩy rộng cửa :

-Hai cô vào đây !

Anh bước ra gọi một nhân viên đem nước , rồi bước vào phòng. Nhã Mi đang ngồi ngã mình bên xalông. Ngọc Kiều thì đứng nhìn quanh rồi khen:

-Anh Nguyên có phong làm việc đẹp quá.

-Cám ơn. Nhưng hai cô vào siêu thị sao không thấy gì cả vậy ? Không mua được gì sao ?

Ngọc Kiều chưa kịp trả lời thì Nhã Mi nói hốt:

-Mua nhiều lắm , nhưng để dưới xe ấy. Lát nữa sẽ cho anh xem một thứ đặc biệt.

Nguyên cười cười :

-Cái gì vậy ?

Ngọc Kiều ra hiệu đừng nói , nhưng Nhã Mi đã lách chách:

-Kiều nó mua tặng anh cà vạt đấy , đẹp lắm nhe.

Nguyên nhướng mắt:

-Hân hạnh quá , cám ơn em trước nhé.

Ngọc Kiều cười mím mím:

-Em định lúc về em mới đưa , nhưng nhỏ Mi đã nói trước , làm em mất hứng.

-Còn anh thì tò mò. Nhưng không sao , cứ coi như anh chưa nghe gì đi.

Nhã Mi nói như khoe :

- Đẹp lắm đấy nhe.

-Anh cũng đoán vậy , Ngọc Kiều thế này thì óc thẩm mỹ phải cao thôi.

Nhã Mi vỗ tay liền một hồi:

-Vậy là anh chịu khen nó rồi đó nhe. Lâu lắm mới thấy anh galăng với phụ nữ đấy.

Ngọc Kiều xen vào ngay:

-Anh Nguyên không cần khen ai , nhìn cũng đủ biết anh galăng rồi.

Nhã Mi so vai:

-Hừ ! Hai người này tranh thủ khen nhau tới bến , chỉ mình tui là không có ai khen hết.

Cô nhìn đồng hồ , rồi nhắc :

-Trưa rồi đó anh Hai. Em đói bụng lắm rồi , ra quán ở đầu đường đi nhe.

Nguyên chận lại:

-Khoan , để anh giới thiệu với hai cô, Hải Vân cũng đang ở đây đó.

Ngọc Kiều tròn mắt ngạc nhiên:

-Ừa ! Nó cũng có quen với anh hả ?

-Không. Cổ làm ở đây , bên khâu kế toán. Anh cũng không ngờ gặp bạn em ngay trong công ty anh.

- Đúng là trái đất tròn. Vậy rủ Hải Vân đi với mình đi , đến em gọi nó nhé.

-Phòng kế toán ở dưới, xuống cầu thang rẽ phải là thấy ngay.

Ngọc Kiều vui vẻ đi xuống tầng dưới. Không cần tìm lâu , cô cũng thấy Hải Vân. Cô đến thẳng bàn , gõ nhẹ.

-Ê nhỏ !

Hải Vân ngẩng lên. Có vẻ cô cũng ngạc nhiên :

-Ừa ! Đi đâu vậy ?

-Mình với Nhã Mi đi chơi , ngang qua đây nó kéo mình vô tìm anh Nguyên. Đâu có ngờ Vân ở đây , anh Nguyên nói mình mới biết đó.

Hải Vân cười không vui:

-Vậy hả ! Chờ mình một chút , ra ngoài quán nói chuyện. Lâu ghê mới gặp Kiều , trưa nay đi ăn với mình nhé ?

-Thì mình xuống rủ Vân đi ăn đây , đi với anh Nguyên và nhỏ Mi nữa

Hải Vân thoáng khựng lại. Rồi cô lập tức tìm cách từ chối:

-Mình nhớ ra còn phải làm vài việc cho xong trước buổi chiều , bây giờ phải ở lại. Quý vị đi đi nhé , hôm nào mình gặp sau.

Ngọc Kiều lắc đầu:

-Không được , để gì có dịp gặp nhau thế này , đi luôn cho vui. Toàn là quen không mà , đừng có ngại.

Lúc đó Nguyên và Nhã Mi vừa đi xuống. Hải Vân vội nói nhanh :

-Mình đâu có ngại , nhưng bạn phải làm cho xong việc. Nếu không , chị kế toán trưởng sẽ nhằn mình , khó chịu lắm.

Ngọc Kiều lắc đầu :

-Vậy sao lúc nãy rủ mình đi ăn ? Rõ ràng là tìm cách từ chối , Nhã Mi quen chứ bộ lạ sao.

Hải Vân khổ sở tìm mọi cách từ chối. Cô muốn Ngọc Kiều đi ngay , nhưng cô nàng cứ nhất quyết bắt cô đi theo. Nguyên lên tiếng với giọng xã giao :

-Bạn bè cả mà , cô đừng nên từ chối.

Rất may cho Hải Vân là Tùng vào phòng. Vừa thấy anh ngoài cửa , cô vội nói ngay :

-Mình lỡ hẹn trước với bạn mình rồi. Hẹn dịp khác vậy nhé.

Nhã Mi và Ngọc Kiều cũng quay nhìn ra cửa. Ngọc Kiều tỉnh quái :

-Người đó đó hả ? Vậy thì thôi nhé , để hai người tự do đấy , bọn mình đi đây.

Cô quày quả , kéo tay Nhã Mi :

-Mình đi riêng đi , đến cho nho? Vân tự do , nó cần không gian riêng mà.

Nguyên nhìn Hải Vân một cái , rồi đi ra. Nhã Mi không để ý đến cử chỉ của

ông anh , cô khoát tay Ngọc Kiều mà mắt cứ nhìn Tùng , không giấu được tò mò.

Ra đến ngoài đường , Nhã Mi nói như nhận xét:

-Nhỏ Vân như vậy mà có ông bồ thường quá , nhìn ông già hơn nó nhiều.

-Người đó là bạn của anh nó đó.

Nguyên quay phắt qua nhìn Ngọc Kiều. Nhưng lập tức anh hỏi với vẻ thờ ơ:

-Em biết về cô ta nhiều không ?

-Biết chứ , nhà nó trước kia có tiếng lắm , nhưng bây giờ tan nát hết rồi , một mình nó là trụ cột của cả nhà đấy. Không ngờ nó vào làm cho anh , bất ngờ thay.

Nguyên định hỏi tiếp , nhưng Nhã Mi đã vô tình kéo tay anh:

-Chọn quán nào anh Hai. Em thích ăn mì đấy. Chỗ nào có nhiều món cho ba người để chọn đấy nhé. Trưa nóng thế này mệt quá trời.

Nguyên rất bực Nhã Mi. Con bé làm ngắt ngang câu chuyện mà anh rất muốn nghe. Bất giác , anh nghiêm mặt lại không nói chuyện nữa.

Ngọc Kiều cũng vô tình nói qua chuyện khác. Khi vào quán , hai cô chăm chú đọc thực đơn. Ngọc Kiều đưa Nguyên với vẻ chăm sóc:

-Anh Nguyên chọn đi.

Nguyên khoát tay thờ ơ :

-Hai cô cứ chọn đi.

-Thế anh muốn ăn gì ?

-Gì cũng được.

Ngọc Kiều quay qua dặn người chạy bàn. Không hiểu Nhã Mi nghĩ gì mà cứ nhìn Nguyên dăm dăm , mắt hơi nhướn lên ra hiệu. Thấy anh không nói gì , cô cố ý đá chân anh dưới gầm bàn. Nguyên càng thấy bực cô. Anh lừ mắt như rắn đe, làm cho Nhã Mi càng thấy tức , nhưng không dám làm gì nữa , chỉ ngồi im liếc anh

Sau bữa ăn , Nguyên nói chuyện rất ít. Chỉ có Ngọc Kiều và Nhã Mi lúi lo với nhau

Ngọc Kiều thường ngày cũng không nói nhiều. Nhưng hôm nay có Nguyên , cô thấy vui và hứng phấn hẳn lên , bỏ hẳn vẻ kiêu kỳ lạnh lùng thường ngày của mình.

Khi trở về công ty , lúc đứng chờ Ngọc Kiều lấy xe , Nhã Mi dăm vai

Nguyên một cái :

- Đối với người khác thì anh lịch sự lắm , nhưng với bạn em thì anh bỏ mặc như vậy đó. Lúc này em tức muốn chết luôn.

-Tức cái gì ?

- Đáng lẽ anh phải hỏi nhỏ Kiều ăn gì ? Phải chăm sóc nó , galăng với nó.

Vậy mà ngược lại , anh để nó làm hết , coi không được chút nào.

Nguyên nhún vai không trả lời. cử chỉ đó càng làm Nhã Mi tức anh ách:

-Em biết nó thích anh rồi đó , vậy mà anh làm giọng thấy ghét. Không chừng em làm mai nó cho người khác , cho anh hết chủ quan.

- Đủ rồi , Nhã Mi ! Bớt nói lại đi. Nãy giờ anh bức em lắm , biết không ?

-Làm gì mà bức em ? Xí ! Làm như em không bức anh vậy. Hôm nay anh làm sao ấy , tức muốn chết được.

Lúc đó xe Ngọc Kiều chạy tới. Nguyên đẩy vai cô :

-Em về đi , muốn gì về nhà nói.

Nhã Mi "Xí một tiếng , rồi ngoe nguẩy bỏ đi ra xe.

Nguyên trở lên phòng mình. trước khi lên, anh cố ý ghé qua phòng kế toán.

Anh thấy thấp thoáng bóng Tùng ngồi ở bàn Hải Vân , tự nhiên một cảm giác bức mình dâng lên. Giống như Hải Vân cố tình khiêu khích anh.

Chiều thứ bảy , Nguyên một mình đến nhà Ngọc Kiều. Ngồi một mình trong phòng khách chờ cô , anh chợt thấy có một chút hối hận, và tự hỏi "mình có nên làm thế này hay không". Có một cái gì đó gần như lừa dối Ngọc Kiều , cảm giác đó khiến anh muốn bỏ về lập tức. Nhưng Ngọc Kiều đã xuất hiện. Cô cười rạng rỡ , rõ ràng là mừng khi thấy anh. Cử chỉ của cô làm Nguyên thấy hơi ngượng với mình. Anh mỉm cười:

-Anh đi ngang nên ghé thăm Kiều. Em có bận gì không ?

- Đâu có bận gì đâu , em đang ngồi chơi đấy.

-Chiều thứ bảy mà em không đi chơi à ?

Ngọc Kiều nói một cách ý nghĩa:

-Chẳng có ai hỏi đến đi chơi đặc biệt như thế. Anh đến thế này , em bất ngờ lắm.

-Anh ghé thăm Kiều một chút rồi đi ngay , trả lại thời gian rảnh cho em đây.

-Em không thích rảnh rang đâu.

-Vậy đi dạo với anh nhé , hay là vào quán cà phê nào đó cho qua buổi chiều.

Ngọc Kiều đứng ngay dậy:

-Anh cho em chút nha.

Cô đi lên lầu , Nguyên ngồi im nhìn theo. Anh nhận ra mấy lần gặp sau này cô có vẻ thay đổi. Trước đây cô ít nói, lạnh lạnh kiêu kiêu kỳ và luôn giữ khoảng cách với người đối diện. Bây giờ trước mặt anh , cô vô tình hoạt bát hẳn lên. Có lẽ Nhã Mi đã nói đúng , Ngọc Kiều bắt đầu thích anh.

Nguyên hơi cúi đầu suy nghĩ. Anh thấy mình hơi ác khi đến đây , nhưng bây giờ thì khó mà bỏ về. Anh tự nhủ sẽ không làm cho cô ảo tưởng một lần nữa. Một lát , Ngọc Kiều đi xuống. Cô đã kịp trang điểm như muốn đẹp lên trong mắt Nguyên. Nhưng anh không để ý điều đó , anh đưa cô vào một quán cà phê mà cứ ngồi trầm ngâm suy nghĩ , đến nỗi Ngọc Kiều cũng nhận ra.

Cả hai cứ ngồi yên lặng nhìn ra đường. Một lát sau , Ngọc Kiều chủ động lên tiếng:

- Đi chơi với em anh chán lắm phải không ?

Nguyên quay đầu lại , nhướn mắt:

-Anh đã làm gì đến Kiều nghĩ vậy ?

-Anh không nói gì cả , nhìn anh , em có cảm giác nhìn ngoài đường làm anh thích hơn là nói chuyện.

Nguyên bật cười:

-Không phải vậy đâu.

-Nhã Mi nói với em là anh nói chuyện vui lắm.

-Vậy hả !

-Nó bảo anh chịu nói và hài hước.

-Vậy hả ?

-Vậy mà gặp anh rồi thì em thấy ngược lại.

-Hôm ấy về , hai cô có đi đâu không ?

-Không tụi em về luôn.

-Gặp em, anh mới nhớ , Hải Vân nhắn lời xin lỗi hai cô đấy.

-Có gì đâu , nó đi với người yêu thì tụi em thông cảm liền.

-Các cô thân với nhau lắm à ?

-Tụi em thân nhau thời cấp ba , vô đại học em mới thân với Mi. Nó làm việc được không anh ?

-Cô ta có năng lực lắm , nói chung là siêng năng , không có gì đáng nói cả.

Ngọc Kiều vô tình:

-Thật ra , chuyên môn của nó không phải là kế toán đâu. Nó học trường ngoại ngữ đấy.

-Vậy hả !

-Lẽ ra nó có thể làm ca sĩ nữa đấy. Nhưng tại không dám xuất hiện tại công chúng. Người ta mà biết gia đình nó thì sẽ không chấp nhận.

-Sao ?

Nguyên hơi có vẻ kinh ngạc. Thái độ của anh làm Ngọc Kiều cảm thấy mình đã nói hớ. Cô vội tìm chuyện khác để nói :

-Hôm nay sao anh không rủ Nhã Mi đi với anh ?

Nguyên khoát tay:

-Có chuyện gì mà em ngại nói với anh vậy ? Đừng vậy nhé , dù sao anh cũng có quyền biết về nhân viên mình chứ.

Ngọc Kiều ấp úng:

-Không có gì ...Thật ra , công việc của nó cũng đâu có lớn , đâu có gì quan trọng. Nếu công ty nào cũng nhìn vào lý lịch thì tội nghiệp người không có lỗi. Cha mẹ làm mà bắt con cái chịu thì bất công lắm.

Nguyên nói thẳng:

-Anh đoán ra rồi , Nhưng em không nên ngại cho bạn em , anh không phải người thành kiến đâu. Với anh, quan trọng là năng lực còn đòi tư người ta thế nào anh không quan tâm.

Ngọc Kiều thở ra , như bứt ngại đi , cô liếm môi :

-Anh Nguyên quan niệm đúng đấy. Nếu đánh giá người khác khe khắt quá thì tội cho người ta. Hải Vân dễ thương lắm , nó không có gì đáng để đề phòng cả.

-Nhưng gia đình cô ta có chuyện gì vậy Kiều ?

-Mẹ nó ngoại tình , ba nó lỡ tay giết người đó. Sau đó nhà nó tan nát luôn , vì bà ấy bỏ ra nước ngoài với chồng mới.

Nguyên ngồi im , mặc dù đoán gia đình Hải Vân không bình thường , nhưng anh không ngờ nó trầm trọng như vậy.

Bây giờ tất cả bí mật của Hải Vân vụt phơi bày , mà không cần anh phải khùng bố bắt cô nói. Thì ra đó là lý do làm cô có một bản lý lịch mờ ám. Hải Vân không dám nói với anh cũng đúng thôi.

Ngọc Kiều không hiểu ý nghĩ của Nguyên. Thấy anh ngồi im cô nói như ngại :

-Ba nó chỉ lỡ tay làm chết người thôi , chứ hiền lắm. Anh em nó được giáo dục đảng hoàng lắm , anh đừng sợ tư cách của nó , em bảo đảm đấy.

Nguyên mỉm cười:

-Anh không có thành kiến gì đâu. Nhưng anh hơi ngạc nhiên , lần trước em nói cô ta là trụ cột gia đình , thế còn những người khác , họ làm gì ?

-Anh Hai đi Nhật , đang xuất khẩu lao động. Còn người anh thứ ba thì chán đời lêu lổng , không làm ăn gì cả.

Nguyên nhướng mắt:

-Làm cách nào mà anh ta ra nước ngoài được với một lý lịch như vậy.

-Em không biết , anh ấy giỏi xoay sở thì sẽ có cách chứ.

Nguyên gật đầu. Anh chỉ cần biết bao nhiêu đó , như thế là đủ để hiểu về cô gái bí mật đó.

Sợ Ngọc Kiều nghi ngờ , anh nói lảng qua chuyện khác:

-Hôm nào rảnh chúng ta đi câu cá , Kiều có thích không ? Nhã Mi nó thích lắm.

-Vâng , em cũng thích. Nhưng anh Nguyên này ! Anh đừng có thành kiến với Hải Vân nghe. Tính nó được lắm , em nói thật đó. Nếu biết em nói với anh chuyện của nó , chắc nó nghỉ làm đấy , nhỏ đó tự trọng lắm.

Nguyên khoát tay :

-Anh không quan tâm chuyện riêng tư của cô ta , và cũng sẽ làm như không biết , dù sao các cô cũng là bạn mà.

Ngọc Kiều nghĩ Nguyên tốt với bạn bè cô vì cô , nên rất cảm động. Cô nói như cảm ơn :

-Em hiểu anh rồi. Bù lại , em sẽ tìm cách nói để Hải Vân làm hết mình cho anh.

Nguyên quay lại nhìn Ngọc Kiều một cái. Anh hiểu ý nghĩ sai lệch của cô ,

nhưng không thấy buồn cười chút nào. Ngược lại anh thấy chút xấu hổ , giống như mình lừa gạt Ngọc Kiều.

Anh nói như nhận xét :

-Hải Vân có cô bạn tốt bụng quá , không biết cô ta có biết điều đó không ? Ngọc Kiều nghe lằng lằng vì lời khen kín đáo đó. Cô nghĩ đó là cách tán tỉnh của Nguyên. Tự nhiên cô nghiêng đầu , cười hơi điệu :

-Em không tốt như anh nghĩ đâu.

Nguyên không nói gì cả. Anh hơi cúi đầu , nhìn xuống ly nước , như tránh nhìn cô gái đang làm dáng vì mình.

Và không muốn kéo dài ảo tưởng của cô , anh quay qua gọi tính tiền. Ngọc Kiều lên tiếng:

-Anh Nguyên bận lắm à ?

Nguyên nói dối :

-Anh có hẹn với người bạn , hôm nào anh đưa em đi chơi lâu hơn.

Ngọc Kiều không nói gì nữa , vẻ thất vọng lộ rõ trên mặt cô. Mới nói chuyện có một giờ mà Nguyên đã muốn về. Hình như anh không thấy hứng thú khi ở bên cô. Ngọc Kiều giấu kín nỗi thất vọng đó và khi Nguyên đưa cô về đến nhà , cô mỉm cười với anh như không có gì.

Nhưng dù cô không nói , nhưng Nguyên vẫn nhận ra. Anh bù vào thiếu sót của mình bằng một cử chỉ ân cần.

-Chào em , hẹn gặp lại.

Khuôn mặt bí xị của Ngọc Kiều hé lên một nụ cười không vui :

-Chào anh.

Cô quay người đi vào nhà. Nguyên chờ cho cô vào hẳn trong sân mới cho xe lướt tới. Chiều nay , anh cảm thấy mình đã làm một việc thật hèn.

Nguyên bước vào cửa. Anh vén màn qua một bên và đứng nhìn vào trong. Phía sau bức màn là một thế giới sôi động khác hẳn ngoài đường. Trên sân khấu, cô ca sĩ đang hát một bản nhạc sôi động. Những cặp nhảy nhún chân theo điệu nhạc , tạo nên một không khí náo nhiệt.

Nguyên đưa mắt tìm một bàn trống. Thấy anh , một cô gái vội len lỏi qua các bạn đi ra.

- Anh Nguyên. Lâu ghê không tới đây , lại bàn này đi anh.

Nguyên đi theo cô gái. Trong lúc đi , anh lướt mắt nhìn về phía sân khấu , như tìm một ca sĩ quen. Nhưng thấy cô gái là đang hát một bản nhạc không có gì đặc biệt , anh thôi không nhìn về hướng đó nữa. Cô tiếp viên đưa anh đến một bàn trống , rồi ngồi xuống đối diện:

- Sao lúc này anh vắng bóng vậy ? Bạn anh đâu rồi ?

- Anh không biết , lâu quá không gặp tụi nó. Lâu không gặp , thấy em vẫn đẹp đấy.

- Cám ơn nhiều. À ! Anh Nguyên uống gì để em đi lấy.

- Cho anh cái gì cũng được.

Cô gái vừa đứng dậy thì anh gọi lại :

- Phương còn hát ở đây không , Hà ?

- Dạ còn , nhưng chưa tới nó. Lúc này , nó tới trễ lắm anh.

- Vậy hả !

Anh khoát tay:

- Em đi đi.

Cô gái bỏ đi. Nguyên tìm gói thuốc trong túi , đốt một điếu rồi quăng xuống bàn. Anh đưa mắt nhìn lên sân khấu , rồi bỗng nghiêng người tới nhìn chăm chú , như không tin vào mắt mình.

Trên sân khấu , cô gái vừa hát đi vào và một người khác bước ra , cô ta giống hệt Hải Vân. Mặc dù cô ta trang điểm theo phong cách khác ngày thường , nhưng vẫn dễ dàng nhận ra đó là cô.

Nguyên ngồi ngã người ra phía sau , suy nghĩ mông lung. Ban đầu anh nghĩ mình lầm. Nhưng rồi nhìn thật kỹ , anh khẳng định mình nhìn đúng. Cô ta đúng là Hải Vân thật.

Cô gái này đưa anh từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Thật không tưởng tượng anh có thể gặp cô ta ở đây.

Khi cô tiếp viên mang nước tới , anh hỏi ngay :

- Cô bé đó hát lâu chưa nhỉ ?

cô tiếp viên quay nhìn lên sân khấu , rồi mỉm cười :

- Anh hỏi ca sĩ Thiên Lý hả ? Dạ , mới vô cách đây mấy tháng đó anh.

- Sao anh chưa từng thấy cô ta nhỉ ?

- Tại vì thời gian đó anh đâu có tới.

Hình như nghĩ cái gì đó , cô ta che miệng cười , rồi nói đầy ẩn ý:

- Cô ta hát hay lắm , anh Nguyên. Mới vào nhưng lương cao nhất ở đây đó , có nhiều người ái mộ lắm.

- Vậy cô ta chọn ai chưa ?

- Chưa , hình như hơi kiêu kỳ. Cô ta ý mình là dân trí thức nên không chịu giao thiệp với ai hết.

- Nói kiểu đó chắc các cô không thích nhau , phải không ?

- Không phải em , mà nhóm tiếp viên tụi em đều không thích. Mấy ca sĩ khác cũng ghét vì cô ta kiêu kỳ. Nhưng ông chủ em ưu ái cô ta lắm.

Nguyên mỉm cười:

- Trước giờ cô ta về , em mời cô ta xuống gặp anh nhé.

Cô tiếp viên lắc đầu:

- Dạ , em mời cho anh , nhưng không chắc cô ta chịu tiếp anh đâu. Trước giờ có nhiều người mời , nhưng cô ta không chịu đến bàn ai cả.

Nguyên buông một tiếng cười:

- Làm sao vậy sao ?

- Dạ.
- Vậy thì em mua ngay cho anh một bó hoa , phiền em một chút nhé.
- Mua hoa à ? Anh muốn tặng hoa cho cô ta hả ?

Nguyên gật đầu:

- Em chọn giùm anh loại hoa huệ trắng nhé , đi ngay đi cô bé.
- Vâng.

Cô tiếp viên đi rồi. Nguyên xoay người nhìn lên sân khấu , lắng nghe giọng hát của Hải Vân. Gương mặt buồn của cô rất thích hợp với không khí lãng đãng mơ hồ ở đây. Tự nhiên anh thấy buồn. Một nỗi buồn trầm lắng khi nghĩ về cuộc đời của Hải Vân.

Cô hát liên tục hai bài , vậy mà khán giả vẫn còn yêu cầu. Và bất cứ yêu cầu nào cô cũng đều đáp lại một cách ngoan ngoãn.

Nhìn phong cách Hải Vân. Nguyên không cho rằng cô kiêu kỳ. Có lẽ những người xung quanh không thích Hải Vân vì cô có vẻ biệt lập , cô đơn một mình.

Cô tiếp viên đi về thật nhanh. Cô ta đặt bó hoa trước mặt Nguyên:

- Cỡ này được chưa anh Nguyên ?

Nguyên nhìn nhìn bó hoa, hài lòng vì cách trang trí thanh lịch rất phù hợp.

Anh gật đầu :

- Em mang lên cho cô ta giùm , chỉ cần nói là của một người tặng , đừng nói tên anh.

- Dạ.

Cô tiếp viên chợt cười tủm tỉm:

- Anh không tặng hoa cho Tú Nhân nữa hả ? Có muốn em gọi nó xuống bàn anh không ?

Nguyên khoát tay:

- Khỏi.
- Lần này hay cả mai một , hả anh Nguyên ?
- Mai một cũng vậy.

Cô tiếp viên ôm bó hoa đi lên sân khấu. Nguyên nhìn lên sân khấu. Hải Vân không còn ở đó nên anh cũng không còn hứng thú. Anh rời bàn lặng lẽ ra về. Không hiểu sao trên đường về tối nay anh có tâm trạng rất buồn. Anh thò tay vào ngăn tìm đĩa nhạc có bài Hải Vân vừa hát nhét vào máy. Tiếng nhạc vọng ra làm anh rất nhớ khuôn mặt của Hải Vân lúc nãy.

"Không còn ai

Đường về sao quá dài ...

Nhưng đêm xa người

Men rượu cay ...

Một đời tôi uống hoài

Cho nhân gian chờ đợi ..."

Trả lại từng tin vui. Đêm nay không biết Hải Vân cô về một mình hay có người đưa đón. Nghĩ tới đó , anh chợt nhớ đến Tùng. Thế là cảm xúc lãng mạn nhường cho sự bức mình vô cớ , về mặt anh trở nên lảm lì hẳn đi.

Hôm sau vào công ty , Nguyên cho người gọi Hải Vân lên phòng.

Cũng như những lần trước , mỗi khi bước vào gương mặt Hải Vân đầy vẻ căng thẳng. Cô không dám ngồi , mà chỉ đứng một khoảng hơi xa bàn , hỏi nhỏ :

- Anh gọi có chuyện gì ạ ?

- Cô hãy trả lời thật , ngoài công ty này ra , cô còn làm việc gì khác không ? Hải Vân đứng lặng một lát rồi trả lời thật nhỏ.

- Dạ không.

- Chắc chứ ?

- Tôi ...

- Tôi muốn cô nói thật. Khăng định lại một lần nữa đi !

Hải Vân buông thông:

- Cùng một ngày , tôi không thể phân hai ra để làm việc khác. Công việc ở đây đã chiếm hết ngày rồi.

Nguyên im lìm nhìn cô. Cách nói dối trắng trợn của cô khiến anh bức mình và muốn vạch rõ cho cô biết anh biết hết mọi ngõ ngách về cô. Nhưng sợ khùng bố quá Hải Vân sẽ nghĩ việc , thế là anh dịu lại :

- Thôi được rồi , cô đi ra ngoài đi.

Hải Vân vừa dợm bước đi thì Nguyên gọi lại :

- Khoan đã , Hải Vân.

- Dạ.

- Cô sống có thoải mái không ?

Thấy cô mở lớn mắt như hoài nghi, anh vội nói thêm:

- Tôi muốn biết cô làm ở đây có thấy thoải mái không ? Có bị áp lực gì không ?

- Dạ không.

- Cứ nói thật đi.

- Dạ không.

Hải Vân lập lại một cách máy móc. Ngay cả lần này cô cũng nói dối.

Nguyên thừa biết như vậy. Nhưng lần này thì anh không vờ đi được , và anh hỏi thẳng :

- Không bị áp lực sao mỗi lần tôi gọi lên cô đều căng thẳng như vậy ?

- Tôi ...

- Bước vào đây , cô thấy giống lên đoạn đầu đài lắm phải không ?

- Dạ không.

- Tôi rất dị ứng với cách nói không của cô. Tôi muốn cô nói cái gì thật lòng cô , dù đó là những câu than phiền về tôi hay công kích cũng được.

Hải Vân có vẻ khổ sở : (111)

- Tôi không nghĩ gì hết, cũng không muốn công kích ai. Nếu được , tôi chỉ...

Nguyên hỏi tới :

- Chỉ như thế nào, nói đi.

- Tôi chỉ mong đừng ai có thành kiến hoặc tìm hiểu về đời tư của tôi. Tôi chỉ muốn yên ổn làm việc thôi.

- Cô phản đối tôi phải không ?

Hải Vân lặng thinh. Lần này thì cô không muốn mở miệng nữa. Cô thấy ngạt thở thật sự và chỉ muốn thoát ra khỏi phòng này.

Nguyên nói như dung hòa :

- Tôi không có ý định tra vấn đời tư của cô , cũng không muốn cô bị nặng nề. Tôi biết mỗi lần bị tôi gọi , cô không muốn đến , nhưng tôi đâu có ác ý , cô phải hiểu chứ.

- Vâng.

Hải Vân nói vậy , nhưng nhìn mặt cô. Nguyên biết cô chẳng hiểu gì hết , mà cũng không hiểu nổi ý anh. Cử chỉ của cô làm Nguyên không muốn kéo dài cuộc nói chuyện nữa. Anh nói với vẻ không vui :

- Cô ra ngoài đi.

Hải Vân nhìn anh một cách khó hiểu , rồi quay người đi ra.

Nguyên nhìn theo thật lâu. Anh tự hỏi mình thích Hải Vân vì cái gì ? Chắc hẳn không đơn thuần vì cô đẹp , nhưng cụ thể anh không nhận ra được.

Nhưng tình cảm kiểu này làm anh thấy bối rối và không biết cư xử thế nào với cô cho đúng. Điều đó làm anh đâm ra bực mình.

Thời gian này , anh hay đến vũ trường "Không Tên" nơi Hải Vân hát , và đều đặn tặng hoa cho cô. Hải Vân nhận nhưng không hề hỏi về anh hay muốn biết mặt. Thường cô chỉ chuyển lời cảm ơn qua cô tiếp viên , còn anh thì vẫn tiếp tục giấu tên. Anh thấy thích trò chơi này hơn là lộ mặt.

Tối nay khi mang nước tới bàn Nguyên , cô tiếp viên nói như thông báo:

- Mấy hôm nay có một người cũng gửi hoa cho Thiên Lý đều đặn như anh vậy. Nhưng anh ta gửi hoa hồng chứ không giống như anh.

Nguyên cười:

- Ca sĩ hát hay thì người ta tặng hoa là thường mà.

- Nhưng người này ngày nào cũng gửi , gửi cả lẵng hoa luôn đấy nè. Chúng tôi anh ta mê cô ta lắm.

Nguyên nhú mày:

- Em có biết người đó không ?

- Dạ không , anh ta cho người đem tới chứ không tự đưa.

- Vậy sao ?

Cô tiếp viên nhìn anh như thông cảm:

- Sao anh không ra mặt đi , anh Nguyên. Biết đâu cô ta sẽ cảm động , vì anh gởi hoa lâu hơn người kia mà.

Nguyên cười chứ không trả lời. Cô tiếp viên nói như báo cáo:

- Người đó lúc nào cũng ghi danh thiệp hết. Còn anh giấu tên như vậy , làm sao cô ta biết mà thích lại anh.

- Anh không cần như vậy đâu. Cảm ơn cô bé nhé.

- Nếu anh cần gì thì nói với em , em sẽ giúp anh. Ở đây , em biết nhiều lắm.

- Cảm ơn cô bé , khi nào cần anh nhờ.

- Vậy ha.

Cô ta đứng dậy đi đến bàn khách mới vào.

Nguyên quay người nhìn lên sân khấu , vừa lúc Hải Vân bước ra. Cô hát liên tục mấy bài khán giả yêu cầu , rồi rút vào trong. Và vừa vào một lát thì cô tiếp viên đi nhanh xuống bàn anh.

- Anh Nguyên ! Cái người đó ra mặt rồi đấy.

- Em nói người nào ?

- Người tặng hoa hồng ấy. Anh ta tìm Thiên Lý đấy. Hai người nói chuyện em nghe anh ta mời Thiên Lý đi ăn đấy.

Nguyên cười hờ hững:

- Vậy sao ! Cứ để anh ta tiếp xúc , cái đó không liên quan đến anh.

- Anh nói thật chứ ?

Thấy nụ cười thờ ơ của Nguyên , cô ta có vẻ thất vọng:

- Anh khó hiểu thật, tặng hoa làm chi mà không tìm cách làm quen. Vậy ngày mai em có mua hoa cho anh nữa không ?

- Em vẫn cứ mua bình thường đi.

Cô tiếp viên nhìn Nguyên một cách khó hiểu. Nhưng thấy thái độ khép kín của anh , cô ta không dám hỏi nữa. Tưởng đã lập công với Nguyên, ai ngờ anh không quan tâm làm cho cô thấy mất hứng.

Cô ta đi rồi , Nguyên cũng bỏ về. Lúc này anh có ý chủ quan , nhưng bây giờ chợt thấy nao nao. Nếu như Hải Vân nhận lời của tay công tử hoa hoa nào đó , có lẽ anh sẽ không có cơ hội. Ở đây , anh không có uy lực với cô như ở công ty. Mà suy cho cùng , Hải Vân có quyền chọn người mà cô ta thích. Có thể là anh chàng vừa làm quen , có thể là Tùng và cũng có thể là ai đó khác.

Nguyên đi về phía chỗ giữ xe. Vừa lúc anh thấy Hải Vân băng qua đường. Cô ta đi một mình, có lẽ là cô ta từ chối anh chàng kia. Như thế mới là Hải Vân như anh nghĩ.

Sáng hôm sau , lúc anh vừa vào công ty thì Hải Vân cũng vừa đến. Cô gật đầu chào anh rồi đi thật nhanh. Nguyên biết chắc đó là thái độ tránh né. Hải Vân sợ anh như sợ hung thần. Đúng hơn là sợ bị anh chất vấn những điều mà cô không ngờ đến. Cho nên anh quyết định xóa bỏ khoảng cách đó.

Buổi tối Nguyên đến vũ trường "Không Tên". Khi Hải Vân hát xong , anh đi lên phía sân khấu , vào phòng hóa trang. Hải Vân ngồi ở bàn trang điểm đang bôi hết lớp son phấn trên mặt , nhưng vẫn còn mặc bộ đồ biểu diễn.

Nguyên đi đến phía cô , chìa bó hoa đến trước mặt cô :

- Chào ca sĩ Thiên Lý.

Hải Vân ngượng ngùng , muốn đứng tim khi nhận ra Nguyên. Cô thảng thốt buông rơi khăn giấy , không nói được tiếng nào :

Nguyên đặt bó hoa xuống tay cô:

- Tặng cô.

Hải Vân nói cảm ơn một cách máy móc , khuôn mặt nhợt nhạt hẳn đi. Cô nói như không ra hơi :

- Anh muốn gì ở tôi ?

Nguyên quay nhìn xung quanh , rồi nói nhỏ:

- Ở đây nói chuyện không tiện lắm , tôi chờ cô ngoài kia nhé. Bàn tôi ở cuối phòng , phía góc phải đấy.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 3

Hải Vân thần thờ nhìn vô gương , không trả lời.

Nguyên đi ra ngoài , anh trở lại bàn chờ Hải Vân. Một lát sau cô đi xuống , trên người là bộ đồ giản dị mà cô hay mặc lúc đi làm. Cô có vẻ đã trấn tĩnh lại:

Nguyên kéo ghế cho Hải Vân:

- Cô ngồi đây uống một chút gì nhé.

- Cảm ơn , tôi không uống.

Nhưng Nguyên vẫn gọi nước cho cô. Gọi xong , anh quay qua nhìn cô. Hải Vân còn cầm theo bó hoa , đặt nó trên bàn. Cô cúi đầu nhìn xuống , nói nhỏ:

- Có phải anh là người hay tặng hoa nay cho tôi không ?

- Cô nói vậy để phân biệt hoa của tôi với của người khác phải không ?

Hải Vân lắc nhanh đầu:

- Tôi không có ý nói như vậy

Nguyên hơi nghiêng người qua , kéo nhẹ mặt cô lên:

- Cô đừng sợ như vậy ! Ở đây , tôi không phải là sếp của cô , cứ xem tôi như nhưng người hâm mộ cô đi.

Hải Vân bị khổng chế đến mức không phản ứng lại cử chỉ hơi thân mật đó.

Cô ngồi bất động.

- Anh muốn cảnh cáo tôi phải không ?

- Tại sao tôi phải cảnh cáo cô ?

- Tại sao anh đến đây ? Tại sao tặng hoa cho tôi ? Tôi đã không biết đó là hoa của anh.

- Vậy có khi nào cô thắc mắc không?

- Tôi ngại. Và không muốn bất cứ ai quan tâm đến tôi.

- Vì cô sợ người ta biết về cô ?

Hải Vân không trả lời. Dáng ngồi của cô bất động như pho tượng , chứng tỏ cô đang bị áp lực vì sự có mặt của Nguyên.

Anh hiểu điều đó nên nói nhẹ nhàng:

- Cô đừng sợ tôi , tôi không khó khăn như cô nghĩ đâu.

- Vâng.

- Ban ngày đi làm. Buổi tối phải hát ,cô mệt lắm không ?

Cô ngược lên nhìn anh với vẻ lo ngại :

- Tại sao anh tặng hoa cho tôi ?

Nguyên nhìn cô đăm đăm:

- Vì hâm mộ.

Hải Vân lắc đầu về khổ sở:

- Lúc anh hỏi , tôi không thể trả lời. Tôi không muốn nói dối , nhưng tôi nghĩ tôi làm gì không quan trọng. Điều quan trọng là không để ảnh hưởng tới công việc ở công ty , cho nên tôi luôn cố gắng....

Nguyên khoát tay:

- Tôi biết nhiều hơn cô tưởng. Cô làm việc tuyệt lắm , Nhưng tôi đâu có đòi hỏi nhiều và cô cũng không nên quá sức như vậy.

Hải Vân nhìn lại anh như cố tìm hiểu. Hình như cô hiểu được lòng tốt của anh. Cô có vẻ bớt căng thẳng hơn và nói như cảm ơn.

- Bạn bè tốt với tôi quá , tôi chỉ sợ mình không xứng đáng. Hôm nào anh rủ Ngọc Kiều đến đây chơi , tôi sẽ hát tặng nó một bài , tôi chỉ biết có vậy mà thôi.

Nguyên quay đầu chỗ khác. Anh biết Hải Vân nghĩ anh tốt với cô vì Ngọc Kiều. Thật là chết tiệt sự hiểu lầm tai hại ! Anh thấy vừa xấu hổ vừa bức mình nên chỉ lặng thinh.

Hải Vân không hiểu ý nghĩ của anh , khi đã biết Nguyên không có gì đáng sợ, cô trở nên hòa đồng hơn. Cô nói tiếp:

- Thứ bảy tuần sau là sinh nhật tôi anh sẽ đến chứ ?

- Rất hân hạnh.

- Vậy tôi sẽ gọi thiệp cho Ngọc Kiều , có anh dự , tôi sẽ vui lắm đấy.

Nguyên nhìn đi chỗ khác , như không muốn trả lời. Hải Vân hoàn toàn không hiểu được cử chỉ đó. Cô cảm bó hoa lên:

- Cảm ơn về những bó hoa của anh. Nếu biết đó là anh thì lâu nay tôi đã tìm anh để cảm ơn rồi.

Nguyên quay lại :

- Và sẽ không tránh mặt tôi ở công ty , không thấy tôi đáng sợ lắm , phải không?

Hải Vân cười dịu dàng:

- Vâng.

Nụ cười của cô làm Nguyên thấy nhói tim. Sao cô ta có thể dịu dàng đến nhường ấy. Đêm nay rồi anh sẽ khó ngủ vì nụ cười duyên dáng này.

Nguyên không biết mình đã nhìn Hải Vân chăm chú thế nào , đến nỗi cô hơi khựng lại rồi vội đứng lên.

- Xin phép anh , tôi về đây.

- Tôi đưa cô về.

- Ồ không , Không dám làm phiền anh. Tôi có xe, không dám phiền anh đâu.

- Vậy thì thôi , chúc cô ngủ ngon.

- Cảm ơn anh.

Hải Vân ôm bó hoa đi ra. Không còn cô ở đây Nguyên cũng thấy chán. Anh cũng đứng lên ra về.

Anh đến chỗ lấy xe. Khi đi ngang vũ trường Không Tên , thấy Hải Vân còn đứng trên lề, anh ngừng xe trước mặt cô:

- Sao chưa về Hải Vân ?

Hải Vân hơi bước tới:

- Tôi chờ anh thôi.

- Anh cô à ? Liệu anh ấy có tới không ?

- Chắc sắp tới rồi anh ạ.

Nguyên nhào người qua mở cửa:

- Cô lên đi , tôi đưa cô về.

Thấy Hải Vân định lắc đầu , anh nói như quyết định:

- Lên đi , tôi muốn nói chuyện với cô đây.

Hải Vân ngần ngừ một chút , rồi bước vòng qua ngòai vào xe:

- Nhà tôi hơi xa , sợ anh về sẽ khuya mất.

- Tôi là con trai , có đi đến nửa đêm cũng không sao. Nhưng nếu anh cô không đón , cô về một mình mới đáng lo.

- Cũng không biết nữa.

- Mỗi tối , cô thường có anh cô đưa đón à ?

Hải Vân khẽ lắc đầu :

- Không tôi thường đi một mình.

- Nhà có hai anh em mà anh cô cũng không thể đưa cô đi à ? Anh ta dám để em gái về khuya như vậy sao ?

Hải Vân nói miễn cưỡng:

- Anh ấy không biết tôi làm thêm và chuyện này tôi cũng không nói với ai.

Cả Ngọc Kiều cũng không biết.

Nguyên không quan tâm ý nghĩ sai lệch của cô , chỉ chú ý đến khía cạnh khác.

-Cô bảo anh cô không biết , vậy lúc này cô về ai đưa đón cô.

-Anh Tùng.

Nguyên lặng im , một thoáng khó chịu dấy lên. Giọng anh trở nên khô khan :

-Anh ta vẫn hay săn sóc cô như vậy à ?

-Vâng.

-Thì ra là vậy. Tôi không hiểu được tại sao anh ta lại để cô đi hát thế này.

Hải Vân có vẻ bị tổn thương , cô mím môi:

-Tôi coi đây cũng là công việc, giống như đi làm ở công ty , tôi thấy không có gì xấu cả.

Nguyên hơi khựng lại rồi mỉm cười :

- Đừng nhạy cảm quá như thế , sẽ đâm ra hiểu sai ý người khác đấy. Ý tôi là tại sao anh ta để cô cực nhọc như vậy.

Thấy Hải Vân không trả lời , anh nói thêm :

-Một ngày làm ở công ty cũng đủ mệt rồi, phải dành buổi tối để nghỉ ngơi

chứ , thức khuya mất sức lắm đấy.

-Tôi còn trẻ, làm việc suốt ngày cũng nổi , và tôi không khi nào để sức khỏe ảnh hưởng tới công việc.

Nguyên biết cô muốn nói gì , anh đâm ra bực mình:

- Đừng cố hiểu sai ý tôi, sao cô hay thành kiến thế ?

Bỗng nhiên bị nói gắt , Hải Vân đâm ra ngỡ ngàng. Cô quay qua nhìn anh với vẻ ngần ngại rồi ngồi im.

Nguyên nhận ra mình đã vô lý , giọng anh dịu lại :

-Từ đây về sau , đừng bao giờ đề phòng tôi , cũng đừng có coi tôi là sếp của cô. Tôi không thể là người thân với cô được sao ?

-Vâng, cảm ơn anh.

Hải Vân nói vậy , nhưng Nguyên thừa biết cô không tài nào hiểu nổi ý anh nên không muốn nói nữa.

Anh hỏi qua chuyện khác:

-Cô quen với Tùng lâu chưa vậy ? Anh ta đưa cô vào làm , chắc không phải là quan hệ bình thường phải không ?

-Anh ấy là bạn thân của anh Ba tôi.

Nguyên hỏi tới cùng:

-Anh cô nhờ anh ta chăm sóc cô à ?

-Không. Anh tôi không nhờ , tự anh ấy lo cho tôi. Có lẽ anh ấy thấy tôi nghiệp tôi.

-Sao lại có lẽ , tình cảm người ta mà cô cũng không biết à ?

Hải Vân có vẻ không muốn nói về Tùng. Mấy lần Nguyên đã hỏi về chuyện đó bằng thái độ gay gắt , nên cô rất dè dặt. Cô nói một cách thận trọng.

-Anh ấy chơi thân với anh tôi , nên chúng tôi coi nhau như người nhà.

-Người nhà cũng không chăm bẵm quá mức như thế.

Hải Vân hoang mang làm thinh. Cô không tài nào hiểu được sự nóng giận bất chợt này. Cô vô tình ngồi sát vào góc như né tránh.

Nguyên cũng nhận ra mình vô lý , nên cố dịu giọng:

-Còn cô thì sao ? Cô nghĩ gì về anh ta ?

-Tôi xem anh ấy như người thân của tôi.

Nguyên thở hắt ra. Cách giải thích của Hải Vân cũng không làm sáng tỏ thêm cái điều anh muốn biết. Thế là anh im lặng.

Mãi suy nghĩ , anh quên mất là mình đi đâu. bên cạnh anh , Hải Vân ngồi im bần chôn, không hiểu Nguyên muốn đi đâu. Một lúc sau cô rụt rè lên tiếng:

-Anh đi qua nhà tôi rồi.

-Vậy sao ! Sao này giờ cô không nói ? Ở đâu ?

Hải Vân chỉ đường cho anh. Giọng nói nhỏ nhẹ của cô làm Nguyên hối hận.

Lẽ ra anh không nên có thái độ như vậy. Anh nói ngắn gọn:

-Tôi xin lỗi.

-Ồ không ! Tôi phải cảm ơn anh mới đúng.

Cô chợt nói lớn:

- Đến nhà tôi rồi, chỗ có cột đèn đấy.

Nguyên thắng xe lại và mở cửa cho cô. Nhưng Hải Vân không xuống ngay.

Thái độ chần chừ của cô làm anh nhướng mắt nhìn.

-Chuyện gì nữa ?

-Tôi ... tôi có thể yêu cầu anh , một việc không ?

-Chuyện gì vậy.

-Anh đừng nói với ai chuyện tôi đi hát vì tôi ..

Nguyên bật lên một tiếng ngạc nhiên:

-Sao vậy ? Mà thôi , không cần nói ra xem như tôi không hề đến vũ trường đó , yên tâm chưa.

-Cảm ơn anh.

-Chúc ngủ ngon.

Hải Vân bước xuống. Cô đứng bên đường chờ anh đi. Nguyên nghiêng người qua vẫy tay với cô. Cô cũng khẽ vẫy lại bằng cử chỉ dè dặt , nhưng vẫn đứng yên

Nguyên lên tiếng.

-Cô vào nhà đi !

-Vâng.

Hải Vân đi đến mở cổng. Nguyên chờ cô đóng cửa hẫng rồi mới đi. Anh nhìn phía trước , và mặt tư lự khi nghĩ về tối nay. Nó giống như buổi hò hẹn đầu tiên và anh muốn đi nhanh đến kết thúc.

Sáng chủ nhật , Nguyên định đến nhà Hải Vân rủ cô đi uống cà phê. Nhưng anh còn chưa kịp bước khỏi giường thì Nhã Mi đi vào :

-Anh Hai đi uống cà phê nhé , rủ Ngọc Kiều đi nữa.

Nguyên ngồi lên nhú mào:

-Sao không gõ cửa ?

Nhã Mi cười xòa :

-Em quên , nhưng anh cũng dậy rồi mà. Đi chơi nhe , em gọi điện hẹn với Ngọc Kiều rồi.

-Cái gì ?

-Anh làm gì dữ vậy ? Thì em sợ nó đi chơi nên gọi điện dặn trước , rủ mình tới nó không có nhà thì sao ?

Nguyên nghiêm mặt:

-Em biết anh có rảnh không mà tự tiện gọi vậy ?

Nhã Mi tỉnh bơ:

-Vậy chứ hôm nay anh ở nhà làm gì ?

-Hừ !

Nhã Mi không để ý về bức mình của Nguyên. Cô nhí nhảnh một cách tinh quái :

-Vậy là anh kết Ngọc kiều rồi hả ? Bày đặt làm ra vẻ thờ ơ với nó , nhưng em biết tổng anh nghĩ gì rồi.

-Biết cái gì ?

-Ngọc Kiều kể em nghe hết rồi.

-Kể cái gì ?

Nhã Mi hình hình mũi :

-Nó nói Hải Vân gọi điện cảm ơn nó. Anh tốt với bạn bè nó , vậy là vì anh yêu nó chứ gì. Nó còn bảo Hải Vân nói nó may mắn nữa.

Nguyên nhú mày:

-May mắn cái gì ?

-Thì may mắn có được ông bồ như anh. Nhỏ Hải Vân khen anh dữ làm , làm Ngọc Kiều nó cũng hãnh diện.

Nguyên nhìn Nhã Mi chăm chăm. Quả thật là không còn đường để nói. Anh đâu có ngờ Hải Vân thơ ngây đến mức như vậy. Tự nhiên anh nổi nóng lên , nạt ngang:

-Con nít biết cái gì , đừng có xen vào chuyện người lớn.

Nhã Mi ngơ ngác:

-Sao lại là em ? Tự nhiên nạt người ta à , mà em đâu có phải con nít. Nếu em con nít thì làm sao làm bạn với người yêu của anh được.

-Người yêu ?

-Thì người yêu của anh , không phải sao ?

-Nghe cho rõ đây , từ đây về sau anh cấm em nói bậy nghe chưa ? Em nói lung tung , Ngọc Kiều hiểu lầm anh thì sao.

-Hiểu lầm gì ?

-Anh coi bạn em như em vậy , nghĩa là chỉ là em gái , em nói kiều đó bạn em hiểu lầm thì sao ? Đừng làm anh khó xử, nghe chưa.

Nhã Mi ngồi im ngẫm nghĩ , rồi tròn xoe mắt :

-Nghĩa là anh không yêu Ngọc Kiều ?

- Đừng có nói nữa.

Giọng Nhã Mi gần như la lên:

-Vậy chứ anh yêu ai ?

- Đó là chuyện của anh , con nít biết gì.

-Ê! Đừng có coi em là con nít chứ , em ghét lắm đấy.

-Vậy muốn chứng tỏ là người lớn thì ăn nói cẩn thận đi. Em là vua láu táu , nhiều lúc anh phải xấu hổ vì em.

-Lúc nào ? Lúc nào đâu ?

Nguyên khoát tay:

-Không nói nháp nháng nữa , em biết vậy là đủ rồi.

Nhã Mi tiu nghiũ:

-Vậy bây giờ làm sao đây ?

-Làm sao cái gì ?

-Em đã lỡ gọi điện rồi.

-Vậy thì em cứ đi , em rảnh mà.

Nha Mi phụng phịu:

-Nhưng em nói là có anh chứ bộ.

-Vậy thì em tự giải quyết lấy , đừng có kéo anh vào.

Nhã Mi mè nheo:

-Anh Hai ! Đi đi mà, đi lần này thôi cũng được. Anh không yêu bạn em, em buồn lắm đây.

Cách nói con nít của cô làm Nguyên bật cười. Nhưng lập tức anh nghiêm mặt lại:

-Ngọc Kiều không giống em. Tính cô ta sâu sắc lắm , cho nên em nói lung tung, cô ta sẽ có ảo tưởng , anh không muốn xúc phạm bạn em đâu.

-Không muốn thì anh yêu nó đi. Nó đẹp như vậy mà anh còn chê gì nữa.

Nguyên nhìn cô một cái:

- Đủ rồi Nhã Mi ! Em đi ra chưa.

Nhưng Nhã Mi vẫn ngồi yên.

-Anh làm em buồn quá , không ngờ anh không thương bạn em. Anh nói thật chứ ? Suy nghĩ kỹ chưa vậy ?

-Chuyện đó không có gì phải nghĩ hết. Từ đầu tới cuối toàn là em gây ra chuyện thôi. Em nên rút lui đi , từ đây về sau không nói gì với cô ta cả , nghe không ?

Nhã Mi gật đầu ,về mà tiu nghiũ. Thấy cô cứ ngồi hoài , Nguyên nói như nhắc:

-Ra ngoài đi chứ !

Nhã Mi đứng dậy lững thững đi ra. Nhìn dáng điệu thiếu nã của cô , Nguyên vừa buồn cười vừa thấy nao nã. Nếu như Ngọc Kiều thất vọng , thì anh có lỗi rất nhiều.

Cảm thấy không yên tâm ,anh bước qua phòng Nhã Mi , gõ nhẹ cửa.

- Đi chưa Nhã Mi ?

Nha Mi bước ra, gương mặt nhìn Nguyên :

-Anh đổi ý rồi hả ?

Nguyên lắc đầu:

-Em nói gì với bạn em , Mi ?

-Em nói anh bận , không đi được.

-Rồi sau đó ?

-Em làm thỉnh luôn. Chứ anh bảo em phải nói sao bây giờ ?

Nguyên thở nhẹ như yên tâm. Với con bé láu táu như Nhã Mi , chỉ cần

không chọc ghẹo là được rồi. Còn chuyện có giải thích thì không dám đối rồi.

Anh nói như dặn:

-Em đừng giải thích phân trần gì hết cứ để bạn em từ từ hiểu , và cho qua.

Còn nếu cần thì tự anh sẽ nói , hiểu không ?

-Hiểu rồi, nhưng sáng nay anh đi đâu vậy ?

-Không đi đâu cả.

Anh vò đầu Nhã Mi một cái , rồi quay về phòng. Nhã Mi nói với theo:

-Không đi đâu mà không chịu đi với em. Đi uống cà phê thôi , chứ có ai bắt anh nói gì đâu.

Nguyên làm như không nghe , vẫn tiếp tục đi. Anh nghe Nhã Mi lầu bầu cái gì đó , rồi cô cũng im.

Buổi tối , Nguyên đến chỗ Hải Vân hát, khi anh tới thì cô đang đứng trên sân khấu. Nguyên len lỏi tìm một bàn trống. Anh đưa mắt tìm cô tiếp viên quen , khẽ vẫy tay ra hiệu.

Cô ta lách qua các bàn đi nhanh về phía anh , cười tươi :

-Có chuyện gì cần nhờ em hả ?

Nguyên mỉm cười :

-Khi nào cô Thiên Lý hát xong , em nói giùm , anh chờ cô ta ở đây nhé.

- Dạ.

Cô ta đi rồi , Nguyên quay người nhìn lên sân khấu. Anh lặng lẽ quan sát Hải Vân. Hôm nay cô trang điểm rất lạ , đẹp vô cùng. Nhưng anh không quan tâm đến bộ trang phục của cô , mà chú ý đến cách diễn hơn.

Hình Như Hải Vân chỉ hát nhạc Trịnh Công Sơn. Cô thích hợp với phong cách nhạc buồn và có chiều sâu. Anh thích phong cách đó của cô , và cảm thấy mình có thể ngồi suốt đêm để nghe cô hát, để nhìn một cách say đắm , bất kể Hải Vân có biết hay không.

Một lát sau , Hải Vân đi xuống. Cô đã thay đồ và tẩy trang. Hôm nay cô có vẻ đẹp lạ lùng, khiến Nguyên không thể nào không nhìn cô.

Hải Vân hỏi với một chút lo lắng:

-Anh gọi tôi phải không ? Có chuyện gì nữa , phải không ?

-Tôi có chuyện muốn nói với cô đấy.

Đạ.

Hải Vân vô tình ngồi ngay ngắn lên , như chuẩn bị tinh thần.

Nguyên cố ý nhìn vào mắt cô:

-Tôi bắt buộc phải nói , vì không muốn kéo dài sự hiểu lầm này , và tôi không muốn cô gián tiếp xúc phạm bạn cô.

-Anh nói gì ? - Hải Vân mở to mắt.

- Đừng bao giờ đem Ngọc Kiều vào giữa tôi và cô. Làm như vậy , cô không sợ bạn cô ảo tưởng sao ?

Hải Vân bối rối cup mắt ngó xuống. Dù cố suy nghĩ , cô cũng không tài nào hiểu nói cách nói tối nghĩa của Nguyên. Điều đó làm cô hoang mang:

-Thú thật là tôi không hiểu ý anh , có thể tôi hơi tối dạ , anh nói thẳng ra đi.

-Tôi cư xử với cô thế này là ý thích của tôi, chứ không phải vì Ngọc Kiều.

Đừng nghĩ chúng tôi yêu nhau , khó xử cho tôi lắm.

-Sao ?

Hải Vân buột miệng nói một tiếng rồi im bật. Bây giờ thì cô hiểu ý Nguyên.

Cô lờ đờ người ra vì ngạc nhiên , đến nỗi không biết nói gì cả.

Nguyên cũng im lặng với vẻ bất mãn. Nhìn vẻ mặt anh , Hải Vân biết mình đã phạm sai lầm không nhỏ. Cô nói thật lòng:

-Tôi xin lỗi.

-Xin lỗi cái gì ?

-Tôi cứ tưởng anh... không , lẽ ra tôi không nên nói gì với Ngọc Kiều. Anh nói đúng , nếu không phải như vậy thì chẳng khác nào tôi xúc phạm bạn tôi.

Cô lặng thinh một lát , rồi nói với vẻ bàng hoàng:

-Ngọc Kiều sẽ buồn lắm.

-Tôi không muốn vậy , nhưng rất tiếc.

Hải Vân gật đầu:

-Tôi hiểu , điều đó không thể ép bức được ... Tôi hiểu lắm , cho nên tôi xin lỗi. Tôi sẽ không nói gì với Ngọc Kiều nữa , coi như tôi không biết gì cả.

-Cô có vẻ hiểu nhanh quá, giống như đó là chuyện của mình vậy.

Hải Vân bối rối nhìn chỗ khác:

-Tôi không biết.

Nguyên biết mình hơi sỗ sàng khi hỏi tới , nhưng anh không thể dừng được.

Anh nhìn cô chăm chăm:

-Giống như đó là chuyện của cô , chỉ có cái gì từng trải qua , người ta mới hiểu nhanh như vậy , phải vậy không ?

Hải Vân cười gượng:

-Tôi không biết.

Cô nhìn đồng hồ , rồi lấy giọng tự nhiên:

-Anh Nguyên còn nói gì nữa không ?

-Không chỉ nói bấy nhiêu đó thôi.

-Nếu vậy tôi xin phép về trước.

Nguyên nói như quyết định:

-Tôi đưa cô về.

Hải Vân lắc đầu nhanh:

-Ồ , không ! Tôi tự về được rồi.

Nguyên nghiêm giọng:

-Nhưng tôi muốn như vậy.

Hải Vân ngẩng phắt lên nhìn anh. Nguyên cũng điềm tĩnh nhìn lại cô , cái

nhìn đầy vẻ quyết đoán , khiến Hải Vân bối rối ngó chỗ khác.

Nhưng rồi cô nói cương quyết:

-Xin lỗi , nhưng tôi không muốn bạn tôi hiểu lầm.Tôi xin lỗi , mai một anh đừng đến đây nữa.

Và cô đi như bỏ chạy , Nguyên cũng đứng lên đi nhanh theo. Đến cầu thang, anh phóng xuống trước một bước , đứng chặn Hải Vân.

-Cô tránh né như vậy có nghĩa là cô hiểu tôi , phải không ?

Hải Vân ngó chỗ khác như tránh câu trả lời. Nguyên kéo mặt cô lại về như không che.

-Trả lời đi ?

Hải Vân luống cuống tìm cách nguầy đầu ra nhưng bị bàn tay anh giữ chặt quá , cô chỉ còn biết đứng yên.

Cô cố trấn tĩnh lại , rồi điềm tĩnh nhìn trả lại Nguyên , giọng nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn:

-Vâng , tôi không giấu là tôi hiểu. Lúc trước nhận hoa anh tặng , tôi mơ hồ hiểu anh nghĩ gì về tôi , nhưng tôi không dám khẳng định , vì tôi không tin anh bắt cả hai tay.

Nguyên buông tay xuống :

-Tốt ! Cuối cùng , cô cũng thẳng thắn với tôi , tôi thích vậy. Cô nói tiếp đi !

Hải Vân liếm môi, cô trấn tĩnh lần nữa , nhưng giọng cô vẫn hơi run:

-Tôi cố lý giải rằng đó chỉ là lòng tốt của người quen galăng. Cho nên tôi luôn kể với Ngọc Kiều những gì anh đã làm cho tôi.

-Kể cả chuyện tặng hoa ?

Hải Vân bối rối làm thinh. Nguyên nhắc lại :

-Kể cả chuyện tặng hoa chứ ?

-Không. Tôi không kể điều đó , vì tôi nghĩ Ngọc Kiều sẽ không vui. Việc đó vượt giới hạn của lòng tốt tôi.

- Đã hiểu như vậy mà cô vẫn cố ý gán ghép , cô không nghĩ như vậy là ác với chúng tôi sao ?

-Tôi nghĩ rồi đến lúc nào đó anh sẽ chán đi lang thang và sẽ trở về bến của mình

-Tôi chưa bao giờ có bến. Ngọc Kiều càng không phải là người trói buộc tôi , dù là trong ý nghĩ.

-Cho dù như vậy , tôi cũng xin dừng ngoài chuyện của hai người , xin anh đừng làm tôi khó xử.

-Tại sao khó xử ? Vì Ngọc Kiều là bạn cô à ? Đừng có vô lý như vậy !

-Có thể tôi vô lý , nhưng tôi không muốn giành giật. Trong đời tôi , tôi ghét nhất là điều đó.

Nguyên hơi mất bình tĩnh trước cách từ chối của cô. Anh nói hơi nhanh :

-Tôi không phải là món đồ mà có thể giành giật và tôi cũng chẳng bao giờ có

quan hệ với Ngọc Kiều. Tôi không cho phép cô gán ghép kiểu đó.

Hải Vân nhìn anh:

-Cho dù anh không yêu nó , thì cũng đừng lôi tôi vào cuộc , vì tôi không yêu anh

Nguyên mím môi nhìn cô. Cách nói thẳng thắn đó làm anh bị choáng , nhưng anh trấn tĩnh lại ngay.

-Cô rạch ròi lắm, có hơi ác một chút , nhưng tôi chấp nhận được.

-Tôi không thích nữa với như trò mèo vờn chuột. Có thể cách nói của tôi không khéo , nhưng sẽ không làm người khác ảo tưởng. Lấp ló mới ác.

Nguyên khoát tay:

-Nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc , trừ phi cô có chồng.

Hải Vân kêu lên:

-Xin anh đừng làm tôi khó xử , đừng ép tôi !

Nguyên lắc đầu:

-Tôi chỉ chinh phục chứ không dùng quyền lực , cô dùng từ sai rồi.

-Cho dù là vậy , tôi cũng sẽ từ chối.

- Đó là quyền của cô , còn theo đuổi là quyền của tôi. Tôi cứ chinh phục cho tới khi đạt được điều tôi muốn , và tôi tin sẽ thắng.

Hải Vân lắc đầu :

-Tôi không có quyền bắt anh làm trái ý anh , nhưng chỉ mong đừng để tôi mất bạn.

-Cái đó không thuộc về ý muốn của tôi, cô biết mà.

Hải Vân như không muốn kéo dài câu chuyện nữa , cô nói nhẹ nhàng :

-Khuya rồi , cho phép tôi về nhé.

Nguyên đứng tránh ra một bên:

-Cô về đi !

Hải Vân lách qua người anh , đi xuống cầu thang. Cô cố ý đi nhanh để giữ một khoảng cách hơi xa Nguyên. Anh hiểu lúc này không phải là lúc có thể theo đuổi sống sượng , nên chỉ đứng chờ cho cô đi xa rồi mới về.

Buổi chiều bên bờ sông thật yên tĩnh. Mặt trời hắt bóng trên mặt nước làm thành một vùng sáng loang loáng. Trong quán , tiếng nhạc vọng ra rất nhẹ chứ không chất chúa ầm ĩ. Người ta thích vào đây vì không khí yên tĩnh để khuây khỏa.

Hải Vân cũng vậy , chiều nay ngồi bên Ngọc Kiều , những áp lực hàng ngày như ở thế giới khác. Những lúc rảnh , cô rất hay tới đây một mình , nhưng chiều nay cô rủ Ngọc Kiều tới , không để nói chuyện vu vơ , mà vì sự bất ổn trong lòng cần phải nói.

Cô nheo mắt , nhìn ra xa , bên cạnh có Ngọc Kiều mơ mộng ngó mong lung , rồi chợt cô lên tiếng:

- Vân này ! Lúc Vân quen với anh Tùng bao lâu thì anh ấy tỏ tình ?

Hải Vân hơi bối rối tìm cách lảng tránh:

- Cũng không nhớ nữa. Sao ?

Ngọc Kiều cười mơ màng:

- Anh Nguyên không tỏ tình với mình , mình thấy lâu quá.

- Vậy hả ?

- Quen nhau gần một năm rồi đấy , nếu không tỏ tình thì ít nhất anh ấy cũng phải nói gì đó để mình hiểu , đằng này cũng chẳng có thái độ gì cả.

Hải Vân nói thận trọng:

- Có thể tại không có dịp.

Ngọc Kiều xoay xoay ly nước với vẻ bút rứt :

- Mình không hiểu nổi chủ yếu của anh ấy , một năm đi chơi được hai lần , mà lần nào anh cũng chủ động về , trong khi đáng lẽ người muốn về phải là mình.

Hải Vân dè dặt:

- Có thể tại anh ta bận.

- Bận gì thì cũng phải dành thời giờ cho người yêu chứ. Mới chủ nhật trước anh ấy cho mình leo cây , mình chán quá.

- Hẹn rồi không đến à ? Mình không tin anh ta như vậy đâu.

- Anh ấy không trực tiếp gọi cho mình. Nhã Mi nó gọi , nó và hai anh em sẽ đến rủ mình đi uống cà phê , nhưng rốt cuộc chỉ mình nó tới thôi.

Hải Vân vô tình lặp lại:

- Có thể anh ta bận.

- Nhã Mi cũng nói như vậy. Nhưng mình cảm thấy ... hình như anh ấy muốn tránh mặt mình.

Hải Vân lặng lẽ nhìn Ngọc Kiều. Không thể mở miệng được dù rất muốn vạch cho cô thấy đó là sự thật.

Ngọc Kiều buồn buồn nhìn xuống bàn:

- Chắc là anh không thích mình ? Nghe cách nói của Nhã Mi , mình nghĩ anh có cảm tình với mình vô cùng.

Cô thở dài buồn rầu:

- Hình như đó chỉ là Nhã Mi nói , vì nó muốn mình là chị dâu nó.

Hải Vân nói dè dặt:

- Sao Kiều không tìm hiểu về phía anh ? Đừng nghe Nhã Mi , có thể nó không hiểu anh nó.

Ngọc Kiều như muốn phủ nhận sự thật, cô vớt vát.

- Nhưng nếu anh không có ý gì , thì làm sao Nhã Mi biết được mà nói.

Hải Vân hiểu ngay tâm lý của cô bạn. Đó là sử ảo tưởng , muốn phủ nhận thực tế để khỏi phải đối diện với nó. Cô chột tội nghiệp cho Ngọc Kiều.

Ngọc Kiều cố mỉm cười như không tin cả điều mình vừa nói:

- Có thể tính anh thâm trầm , không thích bộc lộ ra ngoài. Không sao , mình

cũng thích người như vậy.

- Nếu Kiều thích anh ta , tại sao không chủ động đi tìm , lại ngồi một chỗ mà đợi ? Hạnh phúc có khi phải chủ động tìm đó.

Ngọc Kiều chớp chớp mắt , như vừa nghe điều mới mẻ:

- Mình phải tìm thế nào bây giờ ?

Hải Vân bồi hồi:

- Mình không nghĩ ra cụ thể , Kiều là người trong cuộc phải biết chứ.

Ngọc Kiều nhíu mày , như suy nghĩ ghê gớm:

- Có lẽ Vân nói đúng , mình không thể ngồi mà đợi. Theo Vân nếu mình chủ động rủ anh ấy đi chơi , thì có táo bạo quá không ?

Hải Vân lắc đầu:

- Kiều đừng có phong kiến quá. Nam nữ bình đẳng , ai chủ động không quan trọng, đâu có nhất thiết con gái phải đợi con trai nói trước.

Ngọc Kiều cười bồi hồi:

- Từ đó giờ mình vẫn nghĩ , mình không bao giờ hạ mình trước bất cứ ai , mình có nhiều người theo đuổi nên mình chỉ quen đợi thôi.

- Nhưng nếu thật lòng thích người ta thì đừng nên tự ái. Mình nghĩ Kiều phải chủ động lên.

- Có lẽ phải làm vậy thôi.

- Mình nghĩ nếu tiếp xúc thường xuyên , anh ta mới phát hiện được cái hay ở Kiều và khi đó anh ta mới không thể thiếu Kiều. Đó là tình yêu đấy.

Ngọc Kiều hơi xấu hổ với viễn ảnh phải tấn công con trai , nhưng vì Hải Vân ân cần và dịu dàng nên cô không thấy quê với Hải Vân. Cô nói thật lòng:

- Vân sâu sắc lắm.

Hải Vân không để ý nhận xét đó, cô nhìn Ngọc Kiều :

- Kiều có điện thoại không ?

- Có , chỉ vậy ?

- Gọi cho anh ta đi , bảo anh ta tới đây ngay và nói rằng nếu anh không tới thì Kiều sẽ ngồi đây chờ hoài. Chắc anh ta không bất lịch sự vậy đâu.

Ngọc Kiều mở to mắt như phát hiện điều lạ lùng, rồi cô mỉm cười:

- Vân có nhiều ý hay thật , mình nghĩ không ra.

- Có lẽ nghĩ cho người khác thì mình sáng hơn , còn đến lượt mình thì đâm ra lúng túng. Gọi đi ! Mình chờ anh ta đến mình sẽ về trước cho hai người nói chuyện.

Ngọc Kiều lấy máy ra , nhưng lại buông xuống:

- Gọi tới nhà , rủ gặp Nhã Mi thì quê lắm.

- Gọi số di động ấy.

- Mình không có số đó.

- Mình biết đấy.

- Anh đang nghe Kiều nói đi.

Ngọc Kiều hồi hộp cầm máy:

- Kiều đây anh Nguyên.

-....

- Không có gì , em muốn rủ anh uống cà phê thôi.

-...

- Chiều nay chủ nhật mà anh cũng bận nữa sao ? - Cô nhìn Hải Vân như dò hỏi. Hải Vân ra hiệu bảo đến. Thế là cô bậm môi, nói mạnh dạn.

- Anh Nguyên đến ngay đây , em sẽ ở đây chờ anh. Anh không đến là em không về đâu.

-...

Không biết Nguyên nói gì mà Ngọc Kiều chỉ im lặng nghe. Cuối cùng cô tắt máy với vẻ thất vọng.

- Anh ấy không đến.

"Anh ta nhất quyết không tới. Mình biết anh ta chẳng bận gì cả. Anh ta thật cứng rắn." Hải Vân thấy tội nghiệp Ngọc Kiều , cô nói khẽ:

- Mình không tin anh ta bất lịch sự như vậy. Kiều đã nói đến mức đó mà còn từ chối thì anh ta quá đáng lắm.

Ngọc Kiều nói như bênh vực Nguyên:

- Anh bảo anh đang ngồi với khách hàng , không thể bỏ về ngay được. Anh còn nói là tiếc lắm và xin lỗi mình rất nhiều lần.

Hải Vân thở dài. Ngọc Kiều đã phủ nhận thực tế như vậy , cô không làm sao nói ra sự thật. Cô chợt thấy thà mình không biết gì để nó bị dằn vặt. Nguyên thật ác khi nói về tình cảm của anh ta với cô.

Cô nói nhỏ nhẹ:

- Nếu anh ta bận thì thôi , đừng buồn nhé. Không lúc này còn lúc khác , Kiều có thể đến công ty chơi mà.

- Nhưng ở công ty anh ấy luôn bận việc, mình đến chỉ phiền thôi.

- Không phải lúc nào anh cũng bận đâu , có lúc chỉ ngồi chơi thôi.

- Biết lúc nào ngồi chơi mà tới.

Hải Vân suy nghĩ một lúc , rồi nói một cách do dự.

- Bao giờ thấy anh ta rảnh ,mình sẽ gọi điện cho Kiều , nhưng nhớ đừng bao giờ nói là mình gọi nhé.

Ngọc Kiều gật đầu nhanh:

- Mình biết , mình biết.

- Và cũng đừng bao giờ nói về mình trước mặt anh ta , dù là bất cứ hình thức nào

- Sao vậy ?

- Mình sợ nói ra , nhiều khi Kiều vô tình để lộ hết.

Ngọc Kiều xiết chặt tay Hải Vân:

- Cảm ơn Vân nhiều lắm. Nếu Vân không nói chắc mình cứ ngồi đó mà đợi, rồi không chừng để anh ấy quên mất mình luôn.

Hải Vân động viên:

- Kiên nhẫn đi nhé. Chúc thành công.

- Mình cũng hy vọng là như vậy.

Chợt nhớ ra tối nay mình phải đi hát , Hải Vân lên tiếng:

- Mình về nhé.

Cô quay qua gọi tính tiền , Ngọc Kiều ngăn lại:

- Còn sớm mà , về làm gì , ở chơi thêm đi Vân.

- Tại tối nay mình bận. Hôm nào rảnh mình gọi điện cho Kiều.

Ngọc Kiều không cản nữa , nhưng có vẻ mất hứng. Cô đang muốn nói chuyện với Hải Vân vô cùng. Vì trong lúc này , có ai hiểu được cô ngoài Hải Vân. Nhã Mi thì chỉ nói chuyện đùa vui , không hợp để tâm sự. Hải Vân cũng hiểu tâm trạng Ngọc Kiều nhưng gần đến giờ đi hát nên cô đành chịu. Về nhà , cô ăn qua loa rồi đến vũ trường Không Tên. Tối nay cô lại nghĩ đến Nguyên. Một tuần nay anh ta không đến nghe cô hát , vào công ty cũng không gọi cô lên phòng , nói chung là tránh mặt hoàn toàn. Anh ta như vậy mà cô thấy dễ chịu hơn.

Tối nay hát xong thì cô tiếp viên tới bảo Nguyên chờ dưới bàn. Hải Vân thấy lo lo. Vậy là rốt cuộc anh ta cũng tới.

Cô thay đồ, rồi xuống bàn Nguyên. Cô ngồi xuống đối diện với anh , nhỏ nhẹ.

- Anh chờ tôi có lâu không ?

Nguyên không trả lời chỉ im lìm nhìn cô. Cái nhìn làm Hải Vân hơi bất ổn và ngó chỗ khác như né tránh.

- Cô bảo Ngọc Kiều gọi điện cho tôi , phải không ?

Hải Vân khựng người bối rối. Hình như không có gì qua được mắt anh ta.

Nhưng làm sao anh ta biết , Ngọc Kiều không đời nào nói. Anh ta muốn phủ đầu cô mà thôi.

Thế là cô quay lại, điềm đăm nhìn vào mặt Nguyên:

- Tại sao anh nghĩ vậy ?

- Nhưng có không ?

Hải Vân im lặng. Cách hỏi đó có vẻ khẳng định quá , làm cô hơi nao núng.

Và cô lại nhìn đi chỗ khác.

Nguyên cười khẩy:

- Ngọc Kiều chưa bao giờ có hành động như vậy và cô ta cũng không biết số điện thoại riêng của tôi. Nhã Mi chẳng khi nào cho cô ta, tại sao cô làm vậy chứ ?

- Tôi ...

Nguyên chợt nghiêng người về phía cô. Nắm tay cô , lắc mạnh:

- Cô tưởng làm vậy là giúp bạn bè sao ? Sao cô coi thường tôi quá vậy ? Tôi đâu phải là món đồ mà người ta mang để tặng cho nhau.

Hải Vân nín thở ngồi im. Cô chợt nhận ra mình xúc phạm Nguyên , nhưng muộn rồi và cô không thể nói lời xin lỗi.

Nguyên vẫn còn giận dữ:

- Hình như tôi nghĩ lầm cô rồi. Hải Vân mà cũng nông cạn vậy sao ?

Hải Vân bậm môi lại , không nói gì được. Quả thật là không thể mở miệng nói gì được.

Nguyên nhìn cô một cách lạnh nhạt :

- Cô nhận tình cảm của tôi hay không là quyền của cô , nhưng đừng gán tôi cho người khác , như vậy là xúc phạm tôi.

Hải Vân ngược lên buột miệng:

- Khi nghe anh nói , tôi chợt cảm nhận được anh nghĩ gì. Nhưng thật tình tôi không coi thường anh. Tôi ...

Nguyên ngắt lời:

- Không. Dù cô cảm nhận thì cũng muộn rồi. Tôi không cần biết các cô đã nói gì về tôi , nhưng tôi biết Ngọc Kiều sẽ có ảo tưởng. Cô xúc phạm tôi thì ít , mà hại bạn cô thì nhiều đó. Về mà suy nghĩ lại đi !

Nói xong , anh đột ngột đứng dậy bỏ ra về. Hải Vân ngồi chết dí một chỗ mà nhìn theo anh. Cô hiểu mình đã làm một việc sai lầm rồi.

Hôm sau vào công ty , lúc gần đến giờ về , Hải Vân đi lên phòng Nguyên.

Anh cũng đang chuẩn bị về. Hai bên gặp nhau ở cửa. Hải Vân chủ động lên tiếng trước:

- Tôi có thể nói chuyện với anh không ?

- Vào đây !

Nguyên quay vào phòng. Anh đứng tựa cạnh bàn , như không muốn nói chuyện lâu. Thái độ đó làm Hải Vân thấy khó xử. Cô hơi lúng túng:

- Tôi nói tiếp chuyện hôm qua được không ?

- Nói đi !

Hải Vân liếm môi, nói dè dặt:

- Hôm qua tôi suy nghĩ rất nhiều. Khi anh phản ứng như vậy , tôi mới nhận ra mình hơi hợ , tưởng là làm chuyện tốt đẹp cho bạn bè , nhưng hoá ra lại là xúc phạm.

Cô ngừng lại nhìn Nguyên , anh vẫn không nói gì. Thái độ đó làm cô hoang mang , nhưng vẫn ráng nói tiếp:

- Khi anh dùng chữ xúc phạm , thì tôi hiểu ra nhiều lắm. Đúng , anh không phải là món đồ để làm quà cho bạn bè tặng nhau.

Thấy Nguyên cứ im lặng , cô hỏi dè dặt:

- Anh có thấy bức khi tôi nói không ?

- Cô cứ nói tiếp đi !

- Vâng , tối qua , tôi mới nhận ra mình ấu trĩ. Tình cảm không thể gượng ép , dù là dưới hình thức nào. Tôi thật lòng xin lỗi anh.

Nguyên nhường mắt ngạc nhiên nhưng vẫn không nói. Cách im lặng của anh chẳng khác nào đuổi Hải Vân ra khỏi phòng. Cô rất tự ái , nhưng vẫn cố nói cho hết ý:

- Từ đây về sau , tôi sẽ đứng ngoài chuyện của anh với Ngọc Kiều , sẽ không có bất cứ ý khiến vào hết.

"Anh ta thật là cố chấp " - Hải Vân nghĩ thầm một cách bất mãn , nhưng vẫn nói cho xong.

- Từ đây về sau tôi sẽ không nói về anh trước mặt Ngọc Kiều , mong anh hiểu điều đó.

Nguyên nhìn nhìn Hải Vân như suy nghĩ điều gì đó về cô , nhưng vẫn không nói gì. Hải Vân cũng nhìn lại anh, nhưng cô hoàn toàn không hiểu nói anh đang nghĩ gì. Thế là cô gật đầu như chào:

- Tôi nói hết ý của tôi rồi , chào anh.

- Cô về đi.

Hải Vân đi ra ngay. Thái độ của Nguyên làm cô không thích chút nào. Anh ta có vẻ kiêu kỳ quá , cái tôi lớn quá. Nếu anh ta vị tha một chút thì sẽ dễ gần hơn

Chuyện rồi cũng qua. Buổi tối , Nguyên vẫn đến nghe cô hát. Ban ngày có gặp ở công ty , anh vẫn không có thái độ gì gọi là ác cảm với cô. Hải Vân cũng nghĩ mình không đáng gì đến hai người đó nữa.

Nhưng hôm nay Ngọc Kiều làm cô phải vương bận. Chiều nay là ngày cuối tuần , Ngọc Kiều gọi điện cho Hải Vân , giọng cô có vẻ dè dặt:

- Vân này ! Mình gọi thế này có phiền không ?

Hải Vân hiểu ngay Ngọc Kiều muốn gì , cô trở nên bối rối:

- Mình không phiền gì cả , bạn bè mà.

- Hôm đó hai tụi mình nói gì , Vân nhớ không ?

- Lúc nào mình cũng nhớ đây , mình hiểu ý Kiều rồi.

- Nếu như mình gọi cho anh ấy , liệu có kỳ không ? Mình không muốn bị coi thường , Vân ạ.

Hải Vân im lặng phân vân. Cô muốn giúp Ngọc Kiều nhưng lại ngại Nguyên. Cô thở dài nói nhỏ.

- Theo mình thì anh ta không phải loại người không biết tôn trọng tình cảm. Không ai dám coi thường Kiều đâu.

Ngọc Kiều im lặng một lát , rồi nói thật nhỏ , đầy phân vân:

- Anh ấy có rảnh không Vân ?

Hải Vân hiểu Ngọc Kiều phải cố gắng lắm mới dẹp tự ái để hỏi. Điều đó làm cô thấy náo lòng , giọng cô trở nên nhiệt tình.

- Theo mình thì anh ta rảnh, Kiều hiểu rồi phải không ? Mạnh dạn lên nhe ,

chúc vui vẻ.

- Cám ơn Vân nghe.

Ngọc Kiều cúp máy. Hải Vân trở lại bàn của mình , ngồi thần thờ nhìn vào một góc. Cú điện thoại của Ngọc Kiều làm cô thấy mình có lỗi , cảm giác đó làm cô bị bứt rứt.

Cô lắc đầu như gạt ý nghĩ không vui , rồi trở lại làm việc tiếp.

Một lát sau, Hải Vân thấy Nguyên đi vào. Bình thường anh cũng hay xuống phòng kế toán. Nhưng bây giờ , sự xuất hiện của anh làm cô hơi lo. Cô có cảm tưởng anh biết cuộc nói chuyện với Ngọc Kiều lúc nãy. Điều đó làm cô bối rối cúi xuống bàn để tránh thấy Nguyên.

Nhưng anh vô tình đi về phía bàn cô:

- Bản kết toán hôm qua cô làm xong chưa , sao không thấy đem lên cho tôi vậy ?

Hải Vân ngồi ngây ra , không dám trả lời. Hôm qua chị Nguyệt dặn cô làm xong đem lên cho Nguyên , nhưng sau đó chị Nguyệt lại bảo cô qua ngân hàng , đi tới đi lui hết cả buổi. Sáng nay cô quên mất chuyện đó. Bây giờ bị hỏi , cô đâm ra lúng túng.

Nguyên nhìn Hải Vân :

- Cô chưa làm phải không ?

- Vâng , tôi ...

Nguyên khoát tay :

- Vậy thì làm ngay đi , rồi mang lên cho tôi , tôi chờ đấy.

Ngay lúc đó , Ngọc Kiều đến , Hải Vân thấy cô đi ngoài kia , vừa đi vừa ngó vào phòng kế toán với vẻ thiếu tự nhiên. Có lẽ cô đã thấy Nguyên nên còn lưỡng lự.

Tự nhiên Hải Vân nhìn Nguyên với vẻ bối rối. Quả thật , cô không biết phải có thái độ nào. Làm như không thấy thì tội nghiệp cho Ngọc Kiều. Còn nói với Nguyên thì ngại , thế là cô cúi đầu nhìn xuống bàn.

Nguyên vô tình không để ý cử chỉ đó , anh đi ra. Đến giữa đường thấy Ngọc Kiều anh bỗng quay lại nhìn Hải Vân , cái nhìn thật nghiêm nghị. Hải Vân bối rối ngó đi chỗ khác. Khi cô quay lại thì Nguyên đã ra khỏi phòng. Cô thấy anh và Ngọc Kiều đi lên cầu thang. Thấy cả nụ cười lịch sự của anh khi quay qua nhìn Ngọc Kiều

Bây giờ cô mới nghĩ ra mình cư xử rất dở. Giá lúc nãy cô cứ ra đón Ngọc Kiều như không biết gì , có phải hay hơn không ?

Hết giờ làm , Hải Vân thấy Nguyên đưa Ngọc Kiều về. Cô thở nhẹ như trút một nỗi lo. Nếu anh ta thẳng thừng tới mức không lịch sự , chắc cô sẽ khó nói chuyện với Ngọc Kiều lắm.

Buổi tối khi đi hát. Cô thấy một chút bâng khuâng, không biết Nguyên có đến tìm cô để hỏi tội ? Cái nhìn của anh lúc chiều chứng tỏ anh biết cô là cố

vấn. Không có cái gì giấu được anh ta. Vấn đề là không biết là anh ta sẽ phản ứng thế nào.

Đứng phía sau màn , Hải Vân đưa mắt nhìn xuống dưới. Nhưng không thấy Nguyên. Vậy là tối nay anh ta không đến. Không biết anh ta có thật sự bỏ qua chuyện này hay không ?

Sáng hôm sau vào công ty , cô gặp anh ở sân. Lúc đó cô đang dựng xe. Anh đi về phía cô , nói một cách điềm đạm.

- Tôi biết cô đã làm gì hôm qua , tôi không muốn trách cô. Nhưng những gì bày ra , cô hãy tự dọn dẹp đi , chuyện này tôi sẽ không giúp cô đâu.

Nói xong, anh quay người đi vào. Hải Vân còn đứng ngẩn ngơ bên chiếc xe. Mãi khá lâu , cô mới định thần lại được.

Tối nay , hát xong mấy bài , Hải Vân vào phòng thay đồ. Khi cô đi ra thì thấy Nguyên đứng ở cửa chờ. Hải Vân như thót tim khi thấy anh. Cô chầm chậm đi về phía anh.

- Anh chờ tôi phải không ?

- Đi theo tôi.

Hải Vân theo anh ra ngoài đường. Đoán rằng anh muốn đưa cô về , cô lên tiếng trước:

- Tối nay tôi đi một mình. Tôi để xe ngoài kia.

Nguyên đứng lại:

- Tôi muốn mình tìm một nơi yên tĩnh nói chuyện. Đi theo tôi !

Cái nhìn quyết đoán của Nguyên làm Hải Vân hơi ngại. Cô nói nhỏ.

- Nếu vậy , ra xe anh nói được không ? Sau đó , tôi sẽ tự về.

Nguyên gật đầu chứ không trả lời. Cả hai định băng qua đường thì nghe có tiếng gọi giật ngược:

- Vân !

Hải Vân quay phắt lại. Cử chỉ của cô làm Nguyên phải quay nhìn theo cô.

Một thanh niên đang từ phía góc me đi ra. Có lẽ anh ta đứng đó chờ Hải Vân.

Nguyên nhìn anh ta tò mò , anh quyết định đi theo Hải Vân. Cô hấp tấp đi về phía anh ta. Thấy Nguyên đi theo , cô đành miễn cưỡng giới thiệu:

- Đây là anh tôi , còn anh này là bạn em , tên Nguyên.

Nguyên gật đầu chào , nhưng anh ta thì chỉ đưa mắt nhìn anh với vẻ xác xược. Cử chỉ anh đã làm Hải Vân đâm ra ngượng , cô bèn đẩy anh ta ra xa , vẻ mặt không vui.

- Anh tìm em chi vậy ? Sao không đợi em về ? Em định về đó.

Anh ta không trả lời cô , mà hất mặt về phía Nguyên:

- Thằng nào nữa vậy ? Cây si của mày đó hả ?

Hải Vân hốt hoảng quay qua nhìn Nguyên rồi nhả mặt:

- Anh đừng nói bậy.

- Tao mà nói bậy hả ? Nó đi theo mày kiểu này , không khoái mày thì là gì.

Mấy thằng công tử ăn chơi này phải dè chừng nó đó.

Hải Vân xấu hổ quá , nói như muốn khóc:

- Anh làm ơn đừng làm mất mặt em có được không ? Muốn gì anh về nhà mà nói.

Anh ta lắc đầu một cái:

- Tôi nay tao không về. Bây giờ tao đi với mấy thằng bạn , có tiền không ?

- Anh muốn bao nhiêu ?

- Đưa nhiều nhiều đi.

Hải Vân rất tức , nhưng có Nguyên đứng đó nên cô muốn đưa cho xong. Cô loay hoay lấy tiền trong xác tay. Nhưng anh ta đã giật phắt nó , rồi vét hết tiền bỏ vào túi.

Hải Vân xấu hổ liếc về phía Nguyên , rồi nói như la lên:

- Anh xài tiền như nước làm sao em làm cho nổi chứ. Em không cho anh lấy hết vậy đâu , rồi tiền đâu mà xài.

- Mà thiếu gì tiền , bày đặt keo kiệt với anh mà hả ? Tôi nay để thằng đó đưa về , đưa tao mượn xe đi.

- Không được , anh lấy xe rồi làm sao em đi làm.

Anh ta tỉnh bơ:

- Thì nhờ nó đưa , không thì bảo thằng Tùng đưa. Mà thì thiếu gì thằng đưa đón , đừng có lay co. Đưa chìa khóa đây !

Hải Vân nói dứt khoát:

- Nếu tối nay anh về thì em đưa , còn không thì thôi. Sáng mai em phải đi làm mà

- Con nhỏ này , mượn xe không cho ích kỷ hả ?

- Em không ích kỷ , nhưng đưa anh rồi lấy gì em đi làm ?

- Bảo thằng Tùng đưa một ngày không được sao ?

- Cái gì cũng nhờ anh , bộ anh không thấy ngại hả ?

- Đâu đưa đây đi , đừng nói nhiều , bạn tao chờ kia.

- Em không đưa.

- Con nhỏ này , đừng làm tao bực nghe chưa ?

Hải Vân không trả lời. Cô quay người bỏ đi. Nhưng anh ta ghi chiếc sắc tay cô lại , làm cô đội ngược ra phía sau. Chưa kịp đứng thẳng bằng thì anh ta cú đầu cô một cái.

- Nói không nghe , phải để tao ra tay mới biết sợ.

Nguyên không chịu được , anh bước nhanh tới , giữ tay anh ta lại:

- Cô ta là em gái anh đừng có thô bạo.

- Mà là cái thá gì mà dám dạy đời tao. Muốn gì ?

Sợ Ông anh đánh nhau với Nguyên. Hải Vân đành chịu thua. Cô vội lấy chìa khóa xe đưa cho anh ta , nói như muốn khóc

-Anh cầm lấy rồi đi đi ! Anh quá đáng lắm.

- Đợi đánh mới chịu đưa hủ , mày lì lăm đó.
Anh ta tung tung chiếc khóa với về hủ hủ , rồi bỏ đi.
Hải Vân mím môi đứng nhìn theo. Cảm giác xấu hổ làm cô muốn khóc.
Nguyên vỗ nhẹ vai cô:
- Đừng buồn nữa , tôi đưa cô về nhé.
Anh choàng tay qua lưng Hải Vân , như muốn dìu cô đi. Hải Vân cũng không còn tâm trạng để phản đối. Cô để mặc Nguyên đưa mình băng qua đường. Những gì cô cố giấu ở gia đình mình , bây giờ như phơi bày trước mắt Nguyên. Mặc cảm và xấu hổ làm cô không còn thiết đến cái gì nữa. Cô đi bên Nguyên với thái độ lặng câm. Anh cũng im lặng như tôn trọng nỗi buồn chán ở cô.
Khi ngồi vào xe, anh quay qua Hải Vân :
-Cô có muốn đi đâu cho khuây khỏa không ?
Hải Vân lắc đầu không trả lời. Nguyên cũng im lặng lái xe. Anh cũng bỏ hẳn ý định nói chuyện với cô.
Một lát sau , anh quay qua quan sát Hải Vân. Và hơi sửng sốt khi thấy cô úp mặt khóc trong khăn tay. Kiểu khóc lặng lẽ! Mà ngay cả người bên cạnh cũng không biết.
Nguyên khẽ thở dài một mình. Nhưng vẫn không tìm cách gợi chuyện. Khi xe dừng trước cổng nhà cô , anh cũng tắt máy , bước xuống theo cô. Hải Vân nhìn anh ngạc nhiên:
-Anh đi đâu vậy ?
-Tôi muốn vào nhà cô. Máy lúc thế này , cô cần phải có bạn đấy.
-Tôi không sao đâu , đây đâu phải là lần đầu , tôi quen rồi.
-Quen thì tại sao buồn ?
Hải Vân cố gượng cười:
-Tại tôi bị bất ngờ thôi.
Cô ngước mặt lên , lấy lại vẻ bình thản :
-Anh về đi nha. Cám ơn anh đã đưa tôi về.
Nguyên không nói gì. Chỉ lẳng lẳng đi theo cô. Anh đứng phía sau chờ cô mở cửa. Hải Vân mở xong định lách vào, nhưng Nguyên đã đẩy cửa bước vào trước cô , làm cô ngạc nhiên kêu lên:
-Sao anh không về ?
Nguyên nói mà mắt vẫn ngó vào nhà:
-Cô không thể mời tôi một ly nước sao ? Trà chẳng hạn.
Hải Vân chột nghiêm mặt nhìn anh cái nhìn như thật lòng muốn hiểu :
-Anh muốn biết về gia đình tôi lắm sao ?
-Tại sao lại không ? Trừ phi cô coi thường tôi , còn thì tại sao không mời tôi vào nhà.
-Thôi được , mời anh.

Nguyên khép cánh cửa giúp Hải Vân rồi đi phía sau cô. Bước vào phòng khách , Hải Vân quay lại , nói nhỏ nhẹ.

-Anh ngồi chơi , tôi sẽ pha trà cho anh.

Nguyên mỉm cười:

-Tưởng tôi muốn uống trà thật sao ?

Đù sao thì tôi vẫn phải có gì để tiếp khách mà. Anh chờ tôi chút nha.

Cô đi vào trong nhà. Nguyên đến ngồi xuống xalon , huýt sáo nho nhỏ một bản nhạc. Anh đưa mắt nhìn quanh phòng, rồi nghiêng đầu nhìn vào phía trong như quan sát.

Chẳng khó khăn gì anh cũng nhận ra nét điêu tàn của một thời huy hoàng ở đây. Anh hình dung mười mấy năm trước, cô bé Hải Vân được nâng niu như trứng và mỗi tối thường chạy tung tăng trong phòng khách này. Rồi nghĩ về hiện tại , anh thấy buồn não lòng cho cô.

Có lẽ vì vậy mà Hải Vân lúc nào cũng lặng lẽ , chứ không sôi nổi như Nhã Mi hay Ngọc Kiều.

Nguyên bước tới nhìn cho rõ bức hình người đàn ông treo trên tường. Lúc còn trẻ có lẽ ông ta điển trai lắm. Ông anh Hải Vân có nét giống ông ta hơn cô.

Hải Vân cầm bình trà đi ra. Thấy Nguyên đứng nhìn , cô nói như giải thích.

- Đó là ba tôi. Bây giờ thì ba tôi già hơn.

Nguyên quay lại :

-Sao không thấy cô treo ảnh của mẹ cô ? Chắc là cô giống bác gái lắm.

Hỏi xong , Nguyên mới nhớ mình đã lỡ miệng. Anh định xin lỗi , nhưng nhớ ra Hải Vân hoàn toàn không biết anh đã âm thầm tìm hiểu về cô nên anh lặng thinh.

Hải Vân có vẻ không muốn nhắc đến mẹ, cô nói tránh né:

-Mẹ tôi không có ảnh , anh qua đây đi mời anh uống trà.

Nguyên đi vòng qua , ngồi xuống phía đối diện với Hải Vân:

-Cô hay uống thứ này lắm hả ?

-Không phải. Anh tôi uống.

-Thanh niên thích uống trà , kể cũng lạ nhất là tính cách như anh ta.

Hải Vân buột miệng:

-Thật ra anh không phải như vậy , chỉ tại chán đời thôi.

-Sao ?

Hải Vân nói lảng qua chuyện khác :

-Lúc nãy anh bảo muốn nói chuyện với tôi , phải không ?

-Ồ , nhưng bây giờ tôi quên hết rồi.

Hải Vân có vẻ không tin , nhưng im lặng một cách tế nhị. Cô hiểu anh chỉ muốn lấy cớ để gặp cô , vì vậy cô không hỏi tới.

Nguyên thầm cảm ơn thái độ của cô. Nếu Hải Vân tra gạn , chắc anh sẽ chọn

cách nói dối.

Nguyên rót trà ra tách ,đẩy về phía cô:

-Uống đi.

Hải Vân lắc đầu :

-Buổi tối tôi không dám uống , khó ngủ lắm.

-Có khi nào cô bị khó ngủ vì tôi không ? Ý tôi muốn nói là tôi đã làm cô bị nặng nề đấy.

Hải Vân gật đầu không màu mè:

-Có chứ. Đó là mấy lúc anh gọi tôi lên để hỏi về lý lịch của tôi, và cả chuyện anh Tùng nữa.

Cô cần môi phân vân rồi nói thật:

-Lúc đó tôi nghĩ , nếu anh không muốn thấy tôi, tôi sẽ nghỉ việc , miễn là đừng ảnh hưởng đến anh Tùng.

-Rất may là tôi đã dừng lại đúng lúc. Lúc đó tôi thật sự thích cô , tôi chỉ muốn tìm hiểu cô, nhưng có lẽ cách hỏi đó làm cô sợ. Thật tình thì tôi không biết hỏi ai về cô.

Hải Vân im lặng nghe. Cô chột nhìn tránh đi , khuôn mặt thần thờ :

-Tối nay anh biết về gia đình tôi rồi đây , anh không thấy sợ sao ?

-Tại sao tôi phải sợ.

-Gia đình tôi xấu lắm , đó là nguyên nhân làm tôi không muốn giao thiệp nhiều , cũng không muốn người khác dây vào tôi.

-Tại sao ?

-Họ sẽ khổ lây vì tôi. Thà là đừng có gì hết, không có vui thì sẽ không có buồn.

-Cô nói sai rồi , tình yêu lớn hơn những thứ đó nhiều. Cô không dám yêu thì làm sao biết được nỗi vui ra sao , và nó giúp cô vượt qua nỗi buồn một cách nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hải Vân cười gượng:

-Khuya rồi , anh không về sao ?

Nguyên điềm nhiên:

-Cô đừng tránh né , đã nói thì phải nói cho hết. Tôi thích nói về đề tài này lắm.

Hải Vân nhìn xuống tay mình , cười lặng lẽ:

-Tôi không hiểu sao con trai hay mù quáng như thế. Không chịu thấy trước , để khi va vô rồi lại muốn rút lui.

Nguyên nói thẳng thắn:

-Nếu cô mặc cảm mà không dám yêu , thì cô là người ngốc nhất trên đời.

-Không phải ! Tôi khép kín mới là điều sáng suốt. Tôi nghĩ , khi yêu nhau , người ta không chỉ quan hệ với riêng người đó , mà còn phải chịu dính líu đến cả gia đình họ. Tôi không muốn tôi là gánh nặng cho người đó.

-Nhưng nếu tôi muốn có được cô , và chấp nhận luôn hoàn cảnh của cô thì sao ?

Thấy Hải Vân mím môi như không thể nói , anh hỏi tới :

-Thì sao đây ?

Hải Vân nói nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn :

-Nhưng tôi không yêu anh.

Nguyên lặng thinh như hơi choáng , rồi anh điềm nhiên:

-Vậy cô yêu Tùng không ?

-Tôi không biết tình cảm đó với ai cả. Tôi sinh ra không hề có thứ tình cảm đó.

-Chưa chứ không phải là không , đừng có khẳng định sớm thế.

Anh hơi nhún vai như bất cần:

-Cô thẳng thắn đến mức đâm vào tim người ta. Nhưng không sao , tim tôi khó bị tổn thương lắm. Chỉ cần cô chưa có chồng con , thì cái khác ,không quan trọng.

-Anh đừng làm tôi mang nợ. Tôi xin anh đấy. Đó là nợ chứ không phải là phần thưởng đâu và tôi sẽ bị áp lực.

-Cô có quan niệm kỳ cục quá.

-Nó đã hình thành từ lúc tôi mới lớn , tôi quen nghĩ vậy rồi. Anh có biết tôi phải đấu tranh thế nào mới giữ được quan niệm đó không ?

Nguyên nhìn như xoáy vào mắt Hải Vân:

-Cô không muốn tôi theo đuổi , vì sợ sẽ bị yếu đuối , vì bất cứ lúc nào cô cũng có thể yêu tôi. Tôi rất bức cái tính cố chấp của cô.

-Anh tự đề cao mình rồi.

Nguyên điềm nhiên:

-Không đề cao thì tự nói cũng đã có , vì tôi biết mình rất rõ.

Hải Vân yên lặng suy nghĩ. Những gì muốn nói cứ tuôn ra , nhưng nói thế nào để không làm Nguyên bị tổn thương thì làm cô phân vân.

Tính cô trung thực nên không chịu nổi nhưng tình cảm mập mờ. Và cô quyết định mình sẽ nói thẳng với Nguyên , rồi sau đó anh tự rút lui.

Nguyên nhìn cô chăm chăm:

-Nói chuyện với tôi mà phải suy nghĩ nhiều như vậy à ?

Hải Vân ngẩng người lên , cười trầm tĩnh:

-Tôi sẽ nói hết những gì tôi nghĩ , mong là anh đừng buồn.

-Nói đi.

-Anh biết trong đời tôi , cái đáng ghét nhất là giành giật. Mẹ tôi đã từng giành giật hạnh phúc của người khác. Và người đàn ông khác cũng đã giành giật mẹ tôi khỏi ba tôi , cuối cùng là xảy ra bi kịch, mà những người liên quan đều phải chịu khổ.

Nguyên im lặng ngồi nghe , anh lơ mờ hiểu cô muốn nói gì , nhưng vẫn cố ý

để tự cô nói ra.

Hải Vân nghiêng đầu suy nghĩ. Nhìn cô lúc này thật dịu dàng mà cũng thật quyết liệt. Một cử chỉ xa lạ , khiến Nguyên không thể không nhìn.

Hải Vân nói tiếp với giọng rất dịu dàng:

-Cho dù tôi có yêu anh, thì tôi cũng không bao giờ giành anh của Ngọc Kiều. Yêu kiểu đó chẳng khác nào gây oan trái và tôi làm sao dám nhìn bạn bè. Nguyên chợt giận bừng lên, nhưng vẫn ngồi im , cặp mắt nhìn cô không giấu được sự bất mãn.

Hải Vân cắn môi phân vân , nhưng vẫn nói tiếp :

-Gia đình tôi đã xấu rồi , người ta nhìn chúng tôi bằng nửa con mắt. Tôi không muốn đến lượt tôi tạo thêm dư luận.

Nguyên cười nhạt:

-Cô nói hết chưa ?

-Cho nên tôi xin anh , đừng làm tôi bị mang tiếng thêm nữa.

Nguyên mím môi nhìn đi chỗ khác như cố kiềm chế để không bộc phát cơn giận. Anh nói lạnh lùng:

Đù cô không muốn tôi bị tổn thương nhưng nói vậy chẳng khác nào cố ý xúc phạm tôi.

-Nếu vậy , tôi thật lòng xin lỗi.

-Không , cô có lỗi gì đâu mà phải xin. Tại tôi chủ động tìm cô mà , có điều tôi không ngờ cô coi nhẹ tình cảm người khác như vậy. Sẵn sàng gạt bỏ vì sợ dư luận. Tôi cảm thấy tôi quá nhẹ thể trong mắt cô.

-Tôi không bao giờ dám nghĩ về anh như vậy.

- Đừng bào chữa ý nghĩ của mình , không qua mắt tôi được đâu. Nếu cô không thích tôi vì bản thân tôi không làm cô rung động , tôi chấp nhận được. Nhưng tôi không chấp nhận cô coi nhẹ tình cảm của tôi vì sợ bị cười. Cô thừa biết tôi không yêu Ngọc Kiều mà.

Anh đột ngột đứng dậy:

-Tôi về đây.

Hải Vân hơi bị bất ngờ , nhưng không biết nói thế nào , đành đứng lên theo anh. Ra đến cổng , Nguyên đứng lại :

-Tôi tưởng cô hiểu lòng người , hóa ra là không phải , cô chỉ có thú một cách ích kỷ mà thôi.

Hải Vân im lặng nhìn xuống đất. Lúc này cô không biết nói gì trước phản ứng của anh, nên chỉ lặng thinh nghe.

Nguyên cúi xuống nhìn mặt cô , nói tiếp một cách lạnh nhạt:

-Tôi chỉ nói như vậy , cô tự suy nghĩ để hiểu đi. Tôi không tin cô thiếu nhạy cảm. còn nếu thật sự cô rỗng tuếch thì tôi không còn gì để nói.

Hải Vân ngược lên nhìn anh, rồi lại cúi xuống như tránh né. Nguyên nhìn cô một lúc , rồi nói ngắn gọn:

-Cô đóng cửa đi ! Tôi về.

-Chào anh.

Cô đứng yên chờ Nguyên lên xe, rồi đến khóa cửa với vẻ thần thờ. Ngay bây giờ thì cô không cảm nhận hết những gì Nguyên nói , nhưng lòng cứ thấy trĩu nặng. Cảm giác như mình đã sai lầm khi nói thật lòng với anh ta.

Cô đi lên phòng mình, nhưng cứ thao thức thật lâu mới ngủ được. Cuộc sống có quá nhiều chuyện để buồn. Bây giờ có thêm hình ảnh của Nguyên để suy nghĩ. cô thấy mình quá mệt mỏi.

Hôm sau Hải Vân định đi taxi đến công ty. Nhưng cô vừa mở cửa thì thấy người tài xế của Nguyên ngồi chờ ngoài lề đường. Cô ngạc nhiên nhìn về phía xe tìm Nguyên , còn đang ngỡ ngàng thì anh tài xế lên tiếng :

-Sếp bảo tôi đến đón cô. Cô lên xe đi.

Hải Vân buột miệng:

-Sao lại đón tôi ?

-Hôm qua sếp gọi cho tôi lúc khuya , bảo tôi đến sớm đón cô.

Thì ra Nguyên vẫn còn nhớ chuyện cô bị Ông anh lấy xe. Đang giận mà anh ta vẫn chu đáo như thế. Cô vừa cảm động vừa ngại.

Thấy cô phân vân , anh tài xế nói thêm:

-Cô Vân lên xe đi.

Anh ta mở cửa cho cô. Hải Vân bước lên băng sau. Ngồi một lát , cô nghĩ ra , bèn hỏi anh ta:

-Xe đón tôi thế này rồi sếp đi bằng gì ? Anh biết không ?

Đạ không. Tôi chỉ nghe dặn vậy thôi. Nhà cô Vân xa quá nhỉ ?

-Vâng.

-Vậy chắc cô đi làm sớm lắm.

Hải Vân trả lời qua loa , rồi lặng yên suy nghĩ cách ứng xử với Nguyên. Tất nhiên là sẽ cảm ơn, nhưng như vậy vẫn còn nhẹ quá. Nguyên cư xử làm cô phải xấu hổ , dù cuộc nói chuyện với anh đêm qua không hề làm cô hối tiếc. Đến công ty , cô cố ý tìm Nguyên nhưng hình như anh chưa đến. Chờ đến giữa giờ cô mới tìm. Nguyên có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô vào phòng, anh điềm nhiên chỉ chiếc ghế đối diện.

-Ngồi xuống đi , có chuyện gì vậy ?

-Tôi lên để cảm ơn anh chuyện lúc sáng.

-Không có gì.

Đù sao tôi vẫn phải cảm ơn anh.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Vâng.

-Nếu vậy thì khỏi nói , cô đi ra đi.

Chợt anh nhìn mắt Hải Vân , cười khê:

-Tối qua khó ngủ lắm sao ?

Hải Vân vô tình lấy tay che mắt , rồi lại buông xuống. Nguyên vẫn không rời mắt khỏi mặt cô:

-Ít ra , cô cũng phải suy nghĩ về những gì tôi nói. Có điều tôi không tin cô vì vậy mà bót cổ chấp.

Hải Vân đứng lên:

-Xin phép anh.

Cô đi ra ngoài , nhưng Nguyên vẫn nói đuổi theo:

-Một sự cố chấp ngu ngốc.

Hải Vân hơi đứng lại phân vân , nhưng rồi cô quyết định không trả lời.

Trở về bàn mình , cô ngồi suy nghĩ về câu nói của anh ta. Anh ta bảo cô cố chấp vì anh ta không sống trong hoàn cảnh của cô. Mọi chuyện ở anh ta đều hoàn hảo , có thể ngẩng mặt làm sao anh ta hiểu được áp lực mà anh ta mang đến cho cô.

Nhã Mi níu tay Nguyên bước vào quán kem. Vừa ngồi xuống bàn , cô đã gọi ngay ly kem cho mình , rồi quay qua Nguyên:

-Anh ăn kem gì ?

Nguyên nhìn cô bé chạy bàn:

-Ở đây có cà phê không em ?

Đạ không chỉ có kem thôi.

-Vậy thì cái nào cũng được.

Nghe Nhã Mi kêu thêm bánh bông lan anh nhướng mắt:

-Bộ không biết ngán hả ? Ăn nhiều đồ ngọt quá rồi đừng có than thở nghe.

-Than thì than , ăn thì ăn.

Khi hai ly kem được mang ra , Nhã Mi ăn một loáng là sạch ly. Nhưng ly của Nguyên là vẫn còn nguyên. Anh đẩy về phía cô:

-Sẵn thanh toán giùm anh luôn đi.

Nhã Mi le lưỡi:

-Sao anh không ăn ? Không ăn thì gọi làm gì ?

Nói vậy nhưng cô vẫn cầm muỗng lên tỉ mỉ nhấm nháp hết cả ly. Nguyên ngồi im hút thuốc và chờ cô.

Bỗng một thanh niên đi đến bàn hai người. Khuôn mặt anh ta đờ đờ sát khí. Khi anh ta đến sát bàn , Nguyên mới nhận ra đó là anh của Hải Vân.

Anh chưa kịp chào thì anh ta đã ngang nhiên kéo ghế ngồi xuống , giọng khiêu khích:

-Mày nhớ tao không ?

Nguyên hơi khó chịu vì cách nói của anh ta , nhưng vẫn lịch sự:

-Tôi đã gặp anh một lần. Anh khỏe không ?

-Dẹp cách nói của mày đi , tao không phải là đối tượng để mày lịch sự , đừng có lấy điểm với con gái.

Nhã Mi đẩy ly kem ra , tròn mắt nhìn anh ta , nhưng vẫn im lặng theo dõi câu chuyện.

Nguyên khẽ nhíu mày khó chịu , giọng anh hơi gằn:

-Anh muốn gì ?

Anh ta cười khẩy :

-Tuần trước theo tán tỉnh em tao , bây giờ đi với cô gái khác , bộ mày nhiều tiền lắm hả ?

Nhã Mi la lên:

-Ê ! Anh đừng có nói bậy nghe.

Nguyên khoát tay bảo cô im, rồi nói từ tốn:

-Anh nói chuyện khó nghe quá.

-Ừ , tao là như vậy đó , dân vô công rồi nghề , chứ đâu có được như mày. Nhưng tao có đủ tư cách để cấm mày theo tán em gái tao , nó khổ lắm rồi , đừng có làm khó nó thêm, tao không bỏ qua cho mày đâu.

Nguyên cười mỉa:

-Anh mà cũng biết em anh khổ nữa sao. Nếu thương cô ta thì anh không cư xử như vậy rồi.

-Chuyện anh em tao thế nào mặc kệ tao. Nhưng tao mà thấy mày theo nó lần nữa thì tao không để yên cho mày đâu.

-Hải Vân lớn rồi, cô ta tự quyết định quan hệ của mình anh không đủ tư cách.

-Mày nói cái gì ?

Vừa nói anh ta vừa đập tay xuống bàn khiến Nhã Mi hoảng hồn la lên:

-Anh làm cái gì vậy ?

Anh ta quay qua cô:

-Còn cô em nữa , đừng có nhìn mã đẹp trai của nó mà lao vào , coi chừng bị thất tình đấy. Nó chẳng phải chỉ cô một mình em đâu.

Thấy Nhã Mi cong môi định nói , Nguyên ngăn lại :

- Đừng xen vào chuyện của anh , để anh giải quyết.

Anh quay sang Phi:

-Nếu anh thương Hải Vân thì hãy tỏ ra là người anh , đừng đối sự với cổ như vậy còn chuyện tôi theo đuổi cổ , anh không cấm được đâu.

-Mày dám nói với tao như vậy hả ? Cho mày biết , nếu mày coi em tao là trò đùa tao sẽ đấu với mày tới cùng đấy. Liệu hồn mày.

Anh ta chột nhìn quanh. Thấy mấy bàn khác nhìn mình , anh ta bèn đứng dậy , nhưng vẫn cố hăm dọa thêm :

-Hải Vân nó hiền lắm , không phải loại con gái choai choai đâu , mày chừa nó ra đi.

Rồi anh ta bỏ đi. Nguyên lăm lăm nhìn theo anh ta. Nhã Mi kéo tay anh:

-Người đó là anh Hải Vân , hả anh Hai ? Nhìn anh ta cũng đẹp trai đấy chứ ,

sao nói chuyện kỳ cục quá.

Rồi nghĩ ra , cô nói như kêu lên:

-Bộ anh tán tỉnh Hải Vân hả ?

-....

-Không có sao anh ta nói ?

-....

-Trời ơi ! chuyện đó có thật sao ? Thật hả anh Hai.

-Em làm gì rồi lên vậy ? Anh không thể thích cô ta được sao ?

-Nhưng mà Ngọc Kiều nó tưởng anh thích nó.

Nguyên chợt nổi nóng:

-Lại thêm em nữa sao ? Em đã bày ra thì tự dọn dẹp đi , tự tìm cách giải quyết đi , đừng kéo anh vào cuộc.

Nhã Mi bí xị:

-Làm gì la em dữ vậy ? Sau này em có nói gì nữa đâu , thậm chí không dám rủ nó đi chơi, em im rồi chứ bộ.

- Đợi người ta hy vọng rồi mới chịu im. Ngay lúc đầu anh nói có chịu nghe đâu.

Nhã Mi xụ mặt làm thinh. Một lát cô nói nhảm nhăng :

-Ngọc Kiều nó đâu có thua Hải Vân sao anh lại thích nhỏ Vân đó chứ. Anh có biết gia đình nó ra sao không?

-Biết.

-Mẹ nó bỏ nhà theo đàn ông , ba nó ở tù đấy.

-Cái đó không phải là lỗi của cô ta , đừng có thành kiến như vậy.

-Theo em thấy thì Ngọc Kiều nó đẹp hơn.

-Anh cũng không phủ nhận.

-Em không thích Hải Vân làm chị dâu em đâu. Nhỏ đó ít nói quá , không hợp với em.

-Nếu không thích , em có thể không nói chuyện.

Nhã Mi ngồi thừ ra suy nghĩ , rồi nói như dọa:

-Ba mà biết anh có người yêu như vậy , ba sẽ cấm đấy.

Nguyên cau mày:

-Tại sao cấm , cô ta tệ lắm sao ?

-Hải Vân của anh không tệ , nhưng gia đình nó phức tạp quá. Đấy ,nhìn cách nói chuyện của ông anh nó đấy , anh không sợ sao.

-Không.

Nhã Mi nhăn mặt:

-Em chán anh lắm.

-Anh cũng mệt mỏi với em lắm. Bây giờ về chưa ? Còn muốn ăn gì nữa không ?

-Biết chuyện này em ăn hết nổi luôn.

-Vậy thì về.

Nguyên quay qua gọi tính tiền. Về mặt anh thật ngầu làm Nhã Mi cũng hết dám hó hé.

Hai anh em đi về. Không ai hứng thú nói chuyện với ai nữa. Thỉnh thoảng , Nhã Mi quay qua nhìn ông anh , thấy vẻ mặt lăm lì của anh , cô tức ầm ức nhưng ráng không nói.

Một lát sau , nhin hết nổi , cô nói dấm dăng:

-Em không ngờ anh thích nhỏ Vân , phải người khác thì còn đỡ , gặp nó là bạn nhỏ Kiều nữa , rồi mai một hai người đó nói chuyện sao đây :

-Chuyện đó để anh lo.

-Bộ anh thích nó dữ lắm hả ?

-Tại sao em hỏi vậy ?

-Tại em mở miệng chê nó là bị anh đập liền. Em chán hết sức.

Nguyên không nói chuyện nữa , khuôn mặt lại lăm lì như lúc nãy. Cách Nhã Mi nói về Hải Vân làm anh bức mình, con bé không biết như vậy là xúc phạm cả anh.

Một lát sau anh lên tiếng:

Đù em thích hay không thích Hải Vân anh yêu cầu em , khi gặp nhau em không được có thái độ đồ đồ kị với cô ấy.

-Hừ!

Lúc đó xe ngừng trước nhà. Nhã Mi mở cửa , ùng ùng bỏ vào sân , như không thèm nhìn mặt ông anh đáng ghét.

Buổi tối , đợi Nguyên đi ra ngoài , cô chạy qua phòng ông Mạnh , mách lẻo:

-Ba ! Anh Hai có bồ rồi đó.

Ông Mạnh rời mắt khỏi tivi , mỉm cười:

-Con làm mai thành công rồi à ?

-Không phải. Lúc trước con làm mai bạn con , nhưng anh lại thích nhỏ bạn của nó. Bạn đây chuyện ấy , ba hiểu không.

-Vậy sao ! Vậy thì cũng cùng trang lứa với con. Nhưng chuyện cũng rắc rối đấy , thằng Nguyên phải dàn xếp sao cho bạn bè đừng mất lòng đấy.

Nhã Mi nhăn nhó:

-Nhưng mà con không thích nhỏ chị dâu đó đâu.

-Sao vậy ?

Ông Mạnh xoay người về phía Nhã Mi , có vẻ quan tâm thật sự.

-Bạn con ba biết có cô bé tên Kiều gì đó. Còn cô bé kia thì thế nào ?

-Đẹp thì cũng đẹp , ít nói , hát hay , nhưng tính nó trầm lăm , không hợp với con.

Ông Mạnh phì cười:

-Anh con chọn là chọn cho nó, chứ đâu phải chọn cho con mà đòi hợp với con.

Nhã Mi phẩy tay với vẻ bồn chồn:

-Thì chuyện đó không đáng đi , nhưng mà gia đình nhỏ này nát bét lắm ba à. Ba nó kinh khủng lắm.

-Kinh khủng thế nào ?

-Ông ta đang ở tù đấy.

Ông Mạnh nhíu mày nhưng không nói gì. Nhã Mi nói thêm :

-Còn mẹ nó thì bỏ nhà đi theo người đàn ông khác. Còn anh nó nữa , hỏi chiều con với anh Hai gặp anh ta, anh ta muốn đánh lộn với anh Hai luôn.

-Sao vậy ? Có chuyện gì vậy ?

-Anh ta bảo anh Hai đừng có theo tán tỉnh Hải Vân , nếu không thì... chắc là đánh lộn đấy. Đấy ba coi, người như vậy mà vương vào họ không biết đánh nhau lúc nào.

Thấy ông Mạnh trầm ngâm suy nghĩ , cô nói thêm:

-Mà anh Hai thư sinh thấy mờ , dễ gì đánh lại anh ta.

Ông Mạnh có vẻ không dễ bị kích động như cô , cách nói rất trầm tĩnh:

-Thằng Nguyên không dễ cho người ta đánh được nó đâu.

Nhã Mi kêu lên:

-Sao lại không ba ? Cái người đó ngang ngược lắm đấy , nói chuyện mà anh ta vỗ bàn thế này này ... làm con giật cả mình.

Vừa nói , cô vừa vỗ xuống bàn mình hoa , nhưng ông Mạnh vẫn điềm nhiên:

-Rồi anh Hai con phản ứng ra sao ?

-Anh tỉnh bơ , nhưng nếu có đánh lộn thì anh đánh không lại đâu.

- Đừng lo , vấn đề là nó biết cách tránh xô xát chứ không phải chuyện hơn thua. Con đừng nhìn anh Hai con như đứa trẻ.

Nhã Mi tiu nghỉu:

-Người lớn cũng biết đánh lộn vậy.

Ông Mạnh khoát tay:

- Dù không thích cô bé đó , con cũng đừng phản đối. Con đừng có nói gì cả , ba sẽ nói chuyện với nó sau.

-Ba sẽ cản ảnh chứ ?

-Con tùy , ba chưa quyết định được. Con ra ngoài đi. Lát nữa nó về bảo nó vào đây.

-Ảnh về khuya lắm ba. Đêm nào cũng đi chơi với nhỏ đó đến khuya , bây giờ anh chưa về đâu.

-Vậy thì ngày mai. Nó còn ở đây chứ có đi đâu, con đừng có hấp tấp như vậy.

-Cản ảnh đi ba à ! Ba nói thì bắt buộc ảnh phải nghe thôi.

-Ba biết cách nói , con đừng có láu táu như vậy.

Nhã Mi tiu nghỉu đứng dậy đi ra ngoài. Chuyện "long trời lở đất" thế này mà ba tỉnh bơ , trong khi cô thì lo đến phát ốm.

Cô thức canh đến khuya. Khi nghe tiếng xe dưới sân , cô lập tức chạy xuống đón Nguyên ở cửa:

-Anh Hai ! Ba bảo anh vào cho ba nói chuyện đây.

-Chuyện gì ?

Nói vậy nhưng Nguyên cũng đã đoán ra. Anh muốn cú đầu Nhã Mi một cái cho bỏ tật lạnh chanh. Nhưng sợ cô la um sùm nên anh bỏ qua.

Nhã Mi làm như vô tư:

-Em cũng không biết nữa.

-Bây giờ ba ngủ rồi, đừng có gọi làm phiền ba nữa.

-Vậy thì mai đi làm về. Mai anh nhớ trưa về đó nghe.

Nguyên lừ mắt nhìn cô:

-Biết rồi.

Anh bỏ đi lên trước. Nhã Mi cười mím mím khoái chí. Thế nào ba cũng cản anh quen với Hải Vân , ít ra cũng có người cản được anh chứ.

Cô lò dò đi theo Nguyên vào phòng anh nhưng chỉ đứng ở cửa ló đầu vô:

-Tối nay anh đi chơi với Hải Vân phải không ?

Nguyên ngừng cởi áo , quay đầu lại nói như gắt:

-Đi ngủ đi em quản lý anh quá rồi đó.

-Hừ , người ta hỏi một chút cũng không được , khó chịu.

Cô ngúng nguẩy bỏ đi. Nguyên đến khóa cửa lại. Lần đầu tiên anh thấy phiền vô cùng về tính con nít của Nhã Mi. Con bé không có được nửa sự trầm lặng của Hải Vân. Lớn như thế mà lóc chóc như con nít , vậy rồi làm sao có người yêu cho được.

Hôm sau anh ở công ty về thì đã thấy Nhã Mi lấp ló trong phòng nhìn ra như theo dõi. Đúng là bức mình không chịu được. Thế là mặt anh lăm lì như không muốn nói tới ai. Đến tối , anh chủ động vào phòng ông Mạnh:

-Tối qua Nhã Mi nói ba chờ con , phải không ?

Ông Mạnh bỏ tờ báo qua một bên , điềm đạm ngược lên nhìn Nguyên:

-Con nhỏ này cái gì cũng hấp tấp. Con ngồi đó đi.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 4

- Dạ.

Nguyên đến ngồi cạnh bàn và không đợi ông bố lên tiếng, anh chủ động nói luôn:

- Có phải nó nói với ba chuyện bạn gái của con không ba ?

Ông Mạnh trầm ngâm:

- Con muốn quen qua đường hay có ý định nghiêm túc vậy ? Từ đó giờ , ba biết con quan hệ khá nhiều, nhưng ba không quan tâm. Con là con trai , lại có điều kiện , chuyện trai gái ba để con tự do, nhưng lần này thì sao ?

Nguyên nói nghiêm chỉnh:

- Con không biết Nhã Mi nó nói thế nào với ba , nhưng con thật sự thích cô ta , ngoài ra con không quan tâm đến cái gì khác.

- Ba biết, nhưng có những thứ không được bỏ qua , con ạ.

- Ba muốn nói về gia đình cô ta phải không ?

- Vấn đề không phải nghèo giàu , mà là nền tảng gia đình. Cha mẹ cô ta như vậy sẽ có ảnh hưởng đến uy tín của con đấy , con có nghĩ đến chuyện đó không ?

Nguyên trầm ngâm:

- Chuyện đó không nhỏ , nhưng không thể vì vậy mà con chịu mất cô ta.

Con chưa từng thích người nào như vậy ba ạ.

Anh dẫn đo một chút , rồi nói thêm:

- Bây giờ con chỉ thích cô ta thôi chứ cô ta còn thận trọng lắm.

Ông Mạnh có vẻ ngạc nhiên:

- Nó đủ sức từ chối một người như con sao ? Cổ có bị lạm không ?

Nguyên mỉm cười:

- Thực tế là con đang chinh phục , con cũng không biết cô ta có xiêu lòng hay không. Nhã Mi nó hỏi chủ quan đấy ba.

- Nếu vậy thì ba khuyên con nên rút lui. Tình cảm một chiều thì chưa gọi là tình cảm , chưa có gì trói buộc con cả. Ba không muốn con dính vào một gia đình bại hoại như vậy.

Giọng Nguyên trở nên cương quyết:

- Có thể cha mẹ cô ta không hay , nhưng cô ta vô tội. Bắt con cái phải gánh chịu sai lầm của cha mẹ thì vô lý cho cô ta quá , ba à. Con không nỡ như vậy.

Ông Mạnh buộc phải có thái độ dung hòa.

- Con cứ suy nghĩ thêm đi. Ba nghĩ con có bản lĩnh nên ba rất tin con , con

sẽ không làm ba thất vọng đâu.

Ông khoát tay:

- Thôi, con ra ngoài đi.

- Dạ.

Nguyên đứng dậy đi ra. Anh vừa mở cửa đã thấy Nhã Mi hốt hoảng đứng nép qua một bên. Anh nghiêm mặt nhìn cô:

- Muốn nghe thì cứ vô đó ngồi, không việc gì phải lén lút như vậy, em mà biết sợ ai.

Nhã Mi quệt mũi, ầm ớ không biết nói sao. Mà Nguyên cũng không muốn đứng lại nghe cô thanh minh. Anh đi về phòng mình thay đồ, rồi xuống sân. Hôm sau vào công ty, lúc nghỉ trưa, Hải Vân chủ động lên phòng tìm anh. Lúc đó anh chuẩn bị về. Thấy cô vào anh hơi ngạc nhiên:

- Tìm tôi có chuyện gì vậy? Ngồi xuống đi!

Hải Vân dè dặt ngồi xuống đối diện anh:

- Hôm qua anh tôi gặp anh phải không?

Nguyên gật đầu:

- Sao?

Hải Vân lúng túng xoắn những ngón tay vào nhau:

- Tôi không ngờ anh có thái độ như vậy, anh luôn làm những chuyện kỳ cục.

Nguyên nói tiếp luôn:

- Cho nên cô tìm tôi để xin lỗi thay anh, phải không?

Hải Vân bậm môi:

- Vâng, tôi thật tình xin lỗi anh, và nhờ anh xin lỗi cô bạn của anh giùm tôi, bảo cô ta đừng thêm nghe anh ấy.

Nguyên điềm nhiên:

- Cô bé đó là Nhã Mi đấy, nó muốn tôi đưa nó đi ăn kem.

Nói xong, anh lạnh lẽo quan sát Hải Vân. Khuôn mặt cô chợt tươi hơn, cái nhìn long lanh sinh động hơn. Nhưng bị bất ngờ nên cô không làm chủ được mình và buột miệng:

- Không phải anh đi với bạn gái anh à? Lạ chúa!

Nguyên hơi nghiêng người tới như nhìn cô cho rõ:

- Chuyện đó có quan trọng với cô không?

Câu hỏi của anh làm Hải Vân nhớ ra, cô liếm môi với vẻ tránh né:

- Ồ, không! Tại vì bất ngờ quá. Nhưng dù sao tôi cũng xin lỗi Nhã Mi. Nó ác cảm với anh tôi lắm phải không?

- Đừng quan tâm đến nó.

Hai người ngồi im. Chợt cô nhắm mắt lại, hai tay bụm lấy mặt:

- Đêm qua tôi muốn... Thật tôi không biết nói sao. Tôi giận anh tôi ghê gớm. Những gì tôi muốn giấu đều bị anh ấy làm cho rối tung lên.

- Đừng quá khích như vậy.

Nhưng Hải Vân vẫn không bình thường được:

- Xin anh nói Nhã Mi giùm. Thà nó cứ cho rằng anh tôi nói bậy , anh bảo nó đừng tin. Nghĩ đến lúc Ngọc Kiều nghe chuyện đó, tôi muốn điên lên.

Cô chợt bật khóc , cử chỉ có vẻ bối rối cùng cực.

Nguyên ngạc nhiên nhìn cô. Anh không tưởng tượng nổi cô quýnh quáng như thế , mà chỉ vì sợ hai cô bạn biết chuyện , trong khi anh không hề coi đó là quan trọng.

Anh điềm tĩnh nói:

- Anh ấy làm vậy cũng tốt thôi , cứ để mọi người biết , trên đời này không có gì bí mật tuyệt đối đâu.

Hải Vân lắc đầu:

- Nhưng tôi không chịu đựng nổi dư luận , tôi không muốn giành giật của ai cả.

- Cô vẫn không bỏ được tư tưởng đó sao ? Cô không giành giật của ai cả. Vì nếu không có cô , tôi vẫn không yêu Ngọc Kiều. Đừng có bắt tôi chịu đựng vô lý như vậy !

Anh bước vòng qua bàn , đến đứng trước mặt Hải Vân:

- Bây giờ chỉ có chúng ta , cô hãy nói thật lòng cô đi. Có thật cô không yêu tôi, dù chỉ một chút ?

Hải Vân lắc đầu :

- Tôi không muốn bị bạn bè khinh rẻ.

Nguyên gạt ngang:

- Đừng đem bạn bè vào đây , tôi không chấp nhận cô coi tình cảm của tôi nhẹ hơn dư luận.

Hải Vân chợt ngẩng lên , lau sạch mặt , rồi nói với giọng bình tĩnh:

- Tôi không dối lòng là tôi nghĩ về anh. Khi biết anh tặng hoa cho tôi, tôi thấy cuộc sống đẹp hơn lên. Anh làm cho tôi thấy đời tôi có ý nghĩa.

- Cuối cùng cô cũng chịu nói ra.

- Vâng , tôi không giấu là tôi không cưỡng được tình cảm. Nhưng tôi không muốn đổi lấy bão tố.

- Tại sao lại là bão tố.

- Vì chắc chắn gia đình anh sẽ cản , vì bạn bè khinh rẻ , bao nhiêu đó chưa đủ để tôi chết sao.

- Tôi sẽ giúp cô vượt qua, tình yêu đáng để tôi hy sinh lắm.

Hải Vân lắc đầu:

- Nhưng tôi không thể , chỉ một chuyện anh tôi làm mất mặt anh giữa chỗ đông người cũng đủ để gia đình anh khinh gia đình tôi rồi.

- Nhã Mi là con nít , không nói nó. Còn người lớn thì rất vị tha , người lớn không đem lỗi lầm của cha mẹ trút lên đầu con cái.

- Dù thế nào đi nữa , tôi vẫn không vượt qua nỗi mặc cảm. Tôi suy nghĩ nhiều lắm , cuối cùng vẫn thấy phải làm như vậy.

Cô loay hoay tìm tờ giấy trong giỏ. Nguyên đưa mắt nhìn một cách tò mò. Anh chợt nhíu mày khi thấy Hải Vân lắc đầu.

- Tôi bỏ quên ở nhà rồi , nhưng hôm nay tôi xin phép anh , tôi sẽ nghỉ việc vào tháng sau. Trong thời gian này , anh tuyển người thay tôi, tôi sẽ chờ. Nguyên im lặng nhìn cô trừng trừng. Cuối cùng không nén được , anh vỗ mạnh tay lên bàn:

- Giải quyết như vậy là hay lắm sao ? Một kiểu chạy trốn hèn nhát.

- Vâng , tôi chấp nhận là mình hèn nhát. Tôi không dám đối đầu với dư luận và sẽ không bao giờ ân hận về điều đó.

Cô thở dài , nói một cách buồn rầu:

- Hôm qua , khi nghe anh tôi kể , tôi phát điên lên vì xấu hổ. Và tôi không còn cách nào khác.

- Cách của cô là thế này đây à ?

Hải Vân đứng lên, như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Tôi nói xong rồi , xin anh tôn trọng quyết định của tôi.

Nguyên né người cho cô đi ra. Nhưng Hải Vân ra đến cửa thì anh gọi lại:

- Khoan , Vân !

Hải Vân quay lại:

- Anh muốn nói gì ?

- Cô đến đây.

Hải Vân ngập ngừng một chút , nhưng cũng đi về phía Nguyên. Anh không nói gì, mà bước tới một bước , kéo mạnh cô vào người và cúi xuống hôn cô một cách áp đặt.

- Tôi sẽ làm cô phải thức tỉnh, cô chưa biết tình cảm có sức mạnh thế nào đâu.

Hải Vân chơi với cô thoát ra, nhưng bị anh giữ chặt người lại. Cô không còn biết phải làm sao hơn là đứng yên. Cuối cùng là cảm giác chơi với yếu đuối. Nếu anh không buông ra, có lẽ cô sẽ ngã hoàn toàn.

Chợt cô thấy mình được buông lơi ra. Cô ngược lên nhìn Nguyên , anh đang nhìn ra cửa với vẻ mặt ngạc nhiên điềm tĩnh.

Hải Vân bật quay lại. Cô thót tim khi nhận ra Ngọc Kiều đang đứng ở cửa , xa hơn một chút là Tùng. Không hiểu tại sao hai người cùng có mặt cùng một lúc , mà lại là vào lúc này. Gương mặt Ngọc Kiều tái xanh nước mắt lưng tròng. Còn Tùng thì mím môi giận dữ , nhưng chỉ im lặng như quan sát.

Hải Vân rồi lên, không biết giải thích với ai trước. Cô nhìn Ngọc Kiều , lắp bắp

- Mình ... mình không cố ý. Mình xin lỗi.

Ngọc Kiều không nói gì , nhưng Tùng thì bước nhanh vào phòng , anh lắc

cánh tay Hải Vân:

- Em có thể cư xử với anh vậy sao ? Anh không ngờ , em là người như vậy hả Hải Vân ? Có lẽ anh lầm em rồi.

Nguyên nhú mảy nhìn Tùng , rồi quay qua quan sát phản ứng của Hải Vân. Nhưng cô thì không còn tâm trạng để nhận thức cái gì. Bây giờ cô bị đặt vào tình trạng phải phản ứng , và cô chỉ còn biết làm theo phản xạ tự nhiên. Cô nói hấp tấp:

- Anh đừng hiểu lầm em mà. Em không như anh nghĩ đâu , em không biết nói thế nào , nhưng anh đừng ...

Nhưng Tùng đã giận dữ bỏ đi. Hải Vân quay qua Ngọc Kiều , cô cũng đã rút lui hồi nào không hay. Hải Vân quay phắt qua nhìn Nguyên:

- Tại sao anh không giữ Ngọc Kiều lại ? Anh giải thích với nó , tôi xin anh, đừng cư xử như vậy.

Nguyên nhìn cô một cách lạnh lùng:

- Giải thích cái gì ?

- Tôi không biết , nhưng không thể im lặng. Tại sao cùng một lúc tôi để mắt lòng hai người mà tôi thân , tôi sợ lắm.

Cô buông mình xuống ghế , tâm trạng bấn loạn. Bất giác , cô gục mặt xuống bàn khổ sở.

Nguyên nâng mặt cô lên , giọng lạnh như băng:

- Có lẽ không phải một mình anh ta lầm , mà có tôi cũng lầm cô.

Hải Vân mở to mắt , lạc giọng:

- Anh nói cái gì ?

- Cô có gì với anh ta rồi ? Tại sao phải sợ như vậy ? Giống như bị bắt quả tang phản bội vậy ?

Hải Vân như người bị hụt chân , không còn hiểu nói gì nữa. Ngay cả Nguyên cũng phản ứng như vậy thì cô thật sự không có bình tĩnh nổi để phán đoán.

Cô lập lại như máy móc:

- Anh nói cái gì ?

Nguyên nhìn cô , vẫn vẻ mặt lạnh như tiền:

- Cô đi ra đi và có thể yên tâm. Từ đây về sau , tôi không quấy rầy cô đâu.

Thấy Hải Vân còn ngơ ngẩn như pho tượng , anh gằn giọng:

- Ra ngoài đi !

Hải Vân máy móc đứng lên. Bước đi như người mộng du. Bây giờ cô quên mất hai người kia , chỉ còn bàng hoàng trước thái độ của Nguyên , mà cũng không đủ sáng suốt để hiểu thái độ đó. Chỉ trong một khoảnh khắc mà cô phải đối đầu với những gì mình sợ nhất. Cứ như chiêm bao mộng mị.

Hải Vân thần thờ đi xuống phòng mình. Chợt nhớ ra, cô quay lại , đến cuối phòng tìm Tùng. Anh đang ngồi một mình bên bàn, đầu gục trong hai cánh

tay như đang chìm trong tâm trạng đau khổ.

Hải Vân bước vào phòng, đến đứng gần anh , nói nhỏ :

- Em nói chuyện với anh ,được không ?

- Nói gì ?

Thấy Tùng vẫn không ngẩng lên, cô đi đến gần anh hơn:

- Lúc này anh nói anh làm em, em biết anh giận em lắm. Nhưng em không phải như anh nghĩ đâu.

Tùng nhìn lên:

- Em và anh ta như vậy rồi, em còn muốn giấu anh sao ?

- Em không muốn giấu , nhưng không muốn anh hiểu lầm em.

- Nói như vậy , chẳng lẽ anh ta cưỡng bức em.

Hải Vân nói khẽ:

- Cũng không phải như vậy.

Tùng nóng nảy:

- Vậy anh phải hiểu thế nào đây ? Em lúc nào cũng tìm cách tránh né anh. Còn với anh ta thì sao ? Có phải vì anh ta là ông chủ nên em bị khống chế không ?

- Anh nói như vậy có vẻ khinh thường em quá.

Tùng mím môi như cố nén sự nóng giận:

- Lúc này thấy em lên tìm anh ta , anh không yên tâm chút nào. Lúc nào anh cũng sợ anh ta tra vấn em , anh không ngờ có chuyện này.

Hải Vân cúi đầu nhìn xuống gạch. Cô hiểu cái lo đó và thấy tội nghiệp anh ,nhưng không biết nói thế nào.

Tùng nhìn cô đăm đăm

- Em cho phép anh ta làm như vậy, có nghĩa là em thích anh ta , đúng không?

Hải Vân không dám nhìn vẻ mặt đau khổ của anh , nhưng lý trí bắt cô phải nói thật:

- Em không chỉ thích anh ta , mà hơn thế nữa , cao hơn tình cảm đó nhiều lắm.

Tùng nói một cách thất vọng:

- Vậy thì anh không còn gì để nói nữa. Vậy em sẽ giải thích sao với bạn em đây ? Lúc này Ngọc Kiều đến, anh muốn ngăn không để cô ta vào , nhưng anh nghĩ , cứ để cô ta biết sự thật, để tùy cô ta quyết định.

Nhắc đến ngọc Kiều , Hải Vân khẽ rùng mình:

- Em không muốn giành giật , vì vậy mà em không dám thừa nhận tình cảm của mình. Em khổ sở lắm.

Tùng nhìn sững cô , rồi thở dài:

- Sao em cứ tìm con đường khổ mà đi vậy ? Cuộc sống chưa đủ làm khổ em sao ? Rồi em sẽ đối diện với nhiều rắc rối khác nữa. Ngừng lại đi Vân !

Hải Vân chợt thấy muốn khóc. Cô lắc đầu không trả lời , rồi đi nhanh ra ngoài như chạy trốn.
Tùng nói đúng , cô đã chọn con đường khó mà đi , không biết có thể dừng lại được không ?

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 5

Ngọc Kiều đi xuống phòng khách. Thấy người ngồi chờ mình là Hải Vân , vẻ mặt cô trở nên bối rối pha chút khinh ghét. Nhưng cô vẫn nói với giọng cố thần nhiên:

- Hôm nay không đi làm sao ? Tìm mình có việc gì không ?

Hải Vân khẽ thở nhẹ khi nhìn thái độ Ngọc Kiều. Trước khi đến đây , cô đã chấp nhận tình huống xấu nhất. Nên thái độ của Ngọc Kiều như vậy cô cho là rất nhẹ.

Cô nói với vẻ dè dặt:

- Mình muốn nói chuyện với Kiều , tìm một chỗ vắng được không ?

- Vậy thì lên phòng mình đi.

Nói xong, cô đứng dậy đi lên trước , Hải Vân lẳng lặng đi phía sau. Vào phòng Ngọc Kiều ngồi xuống giường vẻ mặt vẫn lạnh nhạt:

- Vân ngồi đó đi !

Hải Vân ngồi xuống phía ghế. Lúc này cô không còn đủ thân tình để nằm dài lên giường như trước kia cô hay làm. Cô thấy ngạt thở giống y như khi đứng trước mặt Tùng hôm nọ. Thậm chí còn nặng nề hơn.

Cô nói với vẻ khó khăn:

- Những gì Kiều nhìn thấy hôm đó, không phải như Kiều nghĩ đâu.

Ngọc Kiều cười nhạt:

- Vân biết mình nghĩ gì ?

- Điều trước tiên , Kiều sẽ nghĩ là mình phản bạn , hoặc gạt gẫm , hoặc là cái gì hơn thế nữa.

- Trong hoàn cảnh đó, ai cũng nghĩ như mình thôi, vấn đề là phản ứng như thế nào, và mình chọn cách im lặng.

- Nhưng im lặng bị nghĩ bạn bè phản bội thì không đúng đâu , mình chưa bao giờ muốn giành giật , và mình cũng không ngờ anh ta làm như vậy. Đó là lần đầu tiên, và mình bị sốc cũng giống như Kiều vậy , có điều mọi người sốc một cách khác nhau.

Ngọc Kiều có vẻ bất ngờ:

- Vân không ngờ à ? Lạ thật ! Mình nghĩ hai người đã thật sự có gì đó rồi và mình thấy tội nghiệp anh Tùng.

- Anh Tùng bảo tội nghiệp Kiều. Cả hai cứ nghĩ là bị phản bội , nhưng mình đâu có thiếu lý trí đến mức làm chuyện đó. Và mình nghĩ anh Nguyên cũng vậy.

Ngọc Kiều mím môi:

- Lỗi tại mình thôi , tại mình không biết nhìn người.

Cách nói đó làm Hải Vân thấy khổ sở. Cô cố giải thích một cách mạch lạc:

- Mình không bao giờ muốn xen vào giữa anh Nguyên và Kiều. Nếu muốn làm vậy , mình đã không khuyến khích Kiều chủ động...

Ngọc Kiều ngắt lời một cách mát bình tĩnh:

- Mình không muốn nhớ chuyện đó. Nhớ lại , mình càng thấy lố bịch , mình đã để dần dặt và đánh mất lòng tự trọng.

Cô ngưng lại cho bớt run , rồi cô nói bình thường:

- Mình không trách hai người, yêu ai là quyền của anh Nguyên. Vân cũng có quyền thích anh ta. Mình dở thì mình ráng chịu.

- Không phải...

- Để mình nói cho hết ! Mình không trách hai người , nhưng tại sao hai người là đem mình ra làm trò đùa ? Mình không bao giờ tha thứ điều đó, và đành chấp nhận mất một người bạn.

Hải Vân nói hấp tấp:

- Làm ơn đừng nghĩ như vậy mà !

Cô ngưng lại như cổ trấn tĩnh:

- Mình đến đây là để giải thích , vì mình không muốn mất bạn , cho nên mình muốn Kiều bình tĩnh nghe cho hết , rồi sau đó tùy Kiều quyết định.

Ngọc Kiều ngồi im , có vẻ như không muốn nghe , Nhưng Hải Vân cố nói cho hết:

- Anh ta bảo thích mình , mình không dối lòng là mình cũng đã thích anh ta. Nhưng thích hay không có nghĩa là muốn giành lấy vì vậy mình đã khuyên Kiều chủ động tới với anh ta, cái đó là thật lòng.

Ngọc Kiều cười buồn bã:

- Mình mà phải đi tìm sự thương hại như vậy sao ?

- Tình cảm không có chuyện thương hại , chỉ có lý trí thôi.

- Cái gì làm Vân không giành giật vậy ? Có phải thật sự chỉ vì bạn bè không ?

- Còn nhiều thứ khác lắm. Giành giật cho đã rồi phải đối diện với sự phản đối của mọi người thì mình giành để làm gì ?

- Ai phản đối Vân ? Nhã Mi nó yếu lòng lắm , chỉ cần thuyết phục nó , mà chuyện đó không khó lắm đâu.

Hải Vân lắc đầu :

- Kiều biết gia đình mình mà. Gia đình anh Nguyên danh giá như vậy , làm sao họ dám để một đứa con gái như mình vào nhà họ, họ, còn phải giữ tiếng tăm chứ.

Ngọc Kiều bắt đầu hiểu ra. Hải Vân giải thích như vậy thì cô tin ngay. Và vì nó là thực tế, cho nên cô không an ủi suông.

Hải Vân ngược lên, có vẻ như đã trút đi một gánh nặng:

- Thực chất là như vậy đó. Mình không dối lòng là mình thích anh ta , nhưng sẽ đứng ngoài , còn thì tùy Kiều quyết định.

- Nhưng anh ấy đâu có chịu mình.

- Đó là chuyện của hai người , mình không thể khuyên gì được. Mà thật ra anh ta cũng đã đổi ý rồi.

Ngọc Kiều có vẻ thảng thốt:

- Đổi ý thế nào ?

- Hôm đó khi Kiều về , anh ta cũng đổi thái độ với mình. Anh ta cho rằng mình tham lam , mình muốn bắt cả hai tay, như vậy là khinh mình chứ gì. Nhưng mình không muốn giải thích , cứ để anh ta khinh , như vậy hay hơn.

- Có thật sự Vân không buồn không ?

- Đau chứ không phải chỉ buồn. Nhưng giải thích làm gì , khi mà mình không thể đến với anh ta. Buồn dù sao vẫn nhẹ hơn là đau khổ về sau.

Ngọc Kiều cười buồn:

- Có lẽ mình cũng sẽ như Vân , chấp nhận buồn hơn là để đau khổ. Là vì chinh phục liệu có được không ? Hay cuối cùng thất bại còn đau hơn.

- Cái đó là chủ quan của mọi người , mình không biết.

Ngọc Kiều ngồi lặng yên , chìm đắm trong những ý nghĩ mâu thuẫn. Quả thật , sự thất bại của Hải Vân làm đảo lộn mọi tình cảm trong cô. Sự cay đắng hận đời nhường chỗ cho cảm giác nhẹ nhàng. Không hẳn Nguyên và Hải Vân khiến cô thấy lòng nhẹ đi.

Cô không phải là người cố chấp , nên dù thấy đau khi biết mình không được yêu , cô vẫn không trách cả Nguyên lẫn Hải Vân.

Hải Vân nhìn cử chỉ của Ngọc Kiều, cô biết mình đã giải tỏa được những gút mắt. Điều mà cô cần là không bị mất bạn , điều đó đã đạt được. Cô thấy mình không còn lý do gì để khổ sở.

Hải Vân nói như khuyến khích:

- Trên đời này ,không có cái gì tuyệt đối không chinh phục được. Kiều thử làm đi.

Ngọc Kiều trầm ngâm:

- Vân khuyên mình giành giật mà không thấy đau sao ?

Hải Vân cười buồn:

- Nó đâu phải là của mình mà giữ , đau cũng phải chấp nhận thôi.

Cô đứng lên:

- Thôi , mình về. Khi nào rảnh đi uống cà phê với nhau nhé.

- Tất nhiên , thật tình là bây giờ mình thấy nhẹ nhàng lắm , dù chuyện của mình vẫn là số không.

Hải Vân không trả lời, cô đi xuống sân. Ngọc Kiều tiễn cô ra cổng:

- Bao giờ rảnh nhớ đến mình nhé.

Hải Vân gật đầu và nói một cách thật lòng:

- Cố gắng biến cái số không thành cái có thật đi ! Mình thành thật chúc Kiều thành công đó.

- Nghĩ lại, mình thấy nghịch lý quá.

- Đôi lúc cái nghịch lý đó lại cần thiết. Mình muốn rút kinh nghiệm từ gia đình mình , thấy không được thì phải tránh ngay từ đầu , trước khi biến nó thành bi kịch.

Cô cười thân thiện :

- Thôi, Kiều vô đi , mình về. Hôm nào rảnh nhớ đến mình.

Hải Vân gật đầu. Cô nhìn vào mặt nhẹ nhàng của Ngọc Kiều mà chợt thấy buồn. Bây giờ dù muốn dù không thì tình bạn cũng không thể hồn nhiên như trước nữa.

Về nhà , cô chậm rãi đi lên phòng. Vừa tháo khẩu trang và gang tay , cô vừa nghĩ về Nguyên. Một tuần nay cô nghỉ làm , anh cũng không gọi điện hay đến phòng trà tìm cô. Cô biết đối với Nguyên, điều cô làm là không chấp nhận. Không chừng rồi anh sẽ quay lại nhìn Ngọc Kiều ...

Nghĩ đến đó , cô thấy buồn da diết.

Cô nghe tiếng gõ cửa rồi Phi đi vào:

- Mày nghỉ làm chỗ thằng đó rồi hả ?

Đang trong tâm trạng không vui , lại thấy Phi , Hải Vân thấy bức lên. Cô nói như trách:

- Anh làm em không còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa , anh vừa lòng chưa ?

- Không làm chỗ này thì tìm chỗ khác. tao giúp chứ không phải hại mày.

Vướng vào mấy thằng lăng nhăng như vậy , mày khổ rồi tao chịu được à ?

- Sao anh biết người ta lăng nhăng ?

- Thấy như vậy chưa đủ sao ? Không chừng hôm nay nó đã quay qua cua con nhỏ khác rồi, tao mà không phát hiện thì khổ với nó đấy.

Hải Vân ngó chỗ khác:

- Anh vô đây để nói chuyện đó thôi hả ?

- Mấy ngày nay thấy mày ủ dột như con mèo ướt , tao sùng thằng đó lắm.

Hải Vân nhăn mặt:

- Anh không biết gì thì đừng nói bậy.

Phi vẫn thân nhiên :

- Mày ưng thằng Tùng đi , gia đình nó biết gia đình mình , nó mới là người chồng lý tưởng của mày , đừng mơ mộng viễn vông nữa.

- Em biết rõ thân phận mình mà , em có mơ gì đâu. Anh làm ơn đừng xen vào chuyện của em nữa.

- Tao mà không vạch mặt nó là mày còn lậm đến đâu. Không được buồn bã nữa , yêu thằng Tùng đi !

- Em nhức đầu lắm , em đi ngủ đây. Anh ở đó nói một mình đi.

Phi nói vài câu rồi đi ra. Hải Vân cảm thấy âm ức và khổ sở gấp đôi. Cô đến gài cửa phòng, rồi ngồi xuống khóc một mình.

Buổi tối cô đi hát với tâm trạng buồn chán. Trước đây , Nguyên đến mỗi đêm, cô còn thấy mình hát cho anh nghe. Bây giờ thì chỉ còn cảm giác trống rỗng.

Khi cô xuống sân khấu thì bất chợt thấy Nguyên đứng chờ. Không hiểu sao thấy anh cô mũi lòng muốn khóc , nhưng mắt vẫn dè dặt xa lánh.

Cô lưỡng lự không biết làm gì , thì Nguyên chủ động đi về phía cô:

- Lên sân thượng nói chuyện đi.

- Không được , tôi ...

Nhưng Nguyên không để cô nói hết câu. Anh bước tới kéo mạnh tay cô , bắt buộc cô phải đi theo.

Lên sân thượng , anh nhìn quanh , rồi đẩy cô đi về phía sau cửa:

- Ở đây không có ai , muốn nói gì thì nói đi.

Hải Vân lắc đầu:

- Tôi đâu có muốn nói gì. Chuyện hôm đó tôi coi như không có , nên không muốn nhắc lại đây.

- Nếu cô thật sự coi như không có , tại sao cô nghỉ làm ?

Hải Vân hơi lúng túng:

- Tôi không định nghỉ ngang , nhưng sau chuyện đó , thật tình tôi thấy không gặp nữa thì hay hơn.

- Cô vô trách nhiệm lắm.

Hải Vân nói khẽ:

- Tôi không muốn vậy đâu , cho tôi xin lỗi , nhưng...

Nguyên khoát tay:

- Không cần cô phải giải thích , cô sẽ nói dối thôi, không nói thì hay hơn.

Hải Vân dè dặt:

- Anh tìm tôi có chuyện gì vậy ?

Nguyên nhìn cô:

- Cô cho qua dễ dàng lắm , nghỉ việc, không gặp nhau nữa , vậy là xong.

Nhưng tôi không thấy xong dễ dàng vậy được.

Hải Vân lặng lẽ nhìn ra xa. Lúc này cô đang vật lộn với tình cảm của mình. Cô không ngờ mình nhớ Nguyên như vậy. Ngay lúc này , trong không gian thế này , nếu anh hôn như lần đó , chắc cô sẽ không đủ sức để cưỡng lại.

Lạy trời , anh đừng làm như vậy , cứ khinh thường như anh đã làm , miễn là đừng xô đẩy cô vào tình cảm đầy sóng gió này.

Nguyên chợt kéo mặt cô quay lại:

- Nói chuyện với tôi mà nhìn đi đâu vậy ? Sao không nhìn tôi, cô muốn né tránh phải không ?

Hải Vân đứng im , như ngừng thở. Cử chỉ của anh sao có vẻ chiếm hữu quá. Cô tưởng mình như sắp buông xuôi đến nơi.

Nguyên chột buông tay xuống:

- Thật tình là cô thấy không cần nói gì với tôi sao ?

- Không.

Nguyên có vẻ tức, nhưng cố kềm lại:

- Tôi muốn biết , cô đã chia tay với anh ta chưa ? Tại sao cô làm như vậy ?

Với ai thì tôi tin, nhưng cô không phải là người như vậy.

Hải Vân nhìn đi chỗ khác. "Không được thanh minh , không được thanh minh". Trong đầu cô là mệnh lệnh đó , nhưng nó vô cùng yếu ớt. Mà nếu Nguyên tấn công thêm nữa cô sẽ chịu thua hoàn toàn.

Nguyên chột lắc mạnh vai cô:

- Cô giải thích đi , trước đây cô với anh ta yêu nhau đến đâu ? Bây giờ có thật sự chia tay chưa ? Cô không thể cùng một lúc có hai người được, tôi không cho phép như vậy.

Hải Vân cố lắc đầu:

- Anh đừng dồn tôi vào chân tường nữa , tôi không muốn thế này đâu.

- Cô sợ phải không ?

Hải Vân cố đẩy Nguyên ra:

- Làm ơn để tôi về đi ! Đáng lẽ lúc này tôi không nên theo anh lên đây.

Nguyên như đoán ra ý nghĩ của cô , anh giữ tay cô lại:

- Nếu cô không sợ yếu lòng thì tại sao không dám ở lại ? Cô sợ gần tôi sẽ bị tôi thuyết phục phải không ?

- Không.

Nguyên nhất định không buông tha:

- Vậy thì cô giải thích đi ! Cả tuần nay tôi muốn điên lên khi nghĩ đến cô , không lúc nào là không nghĩ. Tôi muốn quên hẳn cô , nhưng không được. Cuối cùng thì tôi quyết định giành giật với anh ta.

- Đừng làm như vậy !

- Tôi sẽ làm vậy , sẽ tuyên chiến với anh ta đấy.

Hải Vân bật ra:

- Nhưng tôi không yêu anh ấy , sao anh coi thường tôi quá vậy ? Nếu coi thường tôi thì làm sao yêu được ?

Nguyên hơi khựng lại rồi lắc mạnh cô :

- Cô nói gì ? Nhắc lại đi !

Đến bây giờ thì không còn gì để kiềm giữ nữa , Hải Vân nói như thú nhận:

- Hôm đó anh làm tôi buồn ghê gớm. Tôi muốn thanh minh nhưng rồi tôi nghĩ cứ để như vậy , tôi chấp nhận buồn một lần rồi thôi.

- Cô hay có ý nghĩ buông xuôi quá. Nhưng bây giờ muộn rồi, tôi không thể để cô buông trôi tình cảm đâu.

Hải Vân nói như năn nỉ:

- Đừng mà !

- Tôi không cần biết anh ta yêu cô đến đâu , khi cô có thích tôi thì tôi sẽ giành tới cùng. Tôi không giống cô.

- Và gia đình anh ...

Nguyên ngắt lời:

- Đừng đem chuyện gia đình vào đây nữa.

Nói xong , anh cúi xuống , Hải Vân ngược lên đón nhận. Trong bóng tối yên lặng , cả hai đều cảm thấy không gian này là của riêng mình , Ngọc Kiều hay bất cứ ai cũng không còn tồn tại nữa. Nguyên nói nhỏ:

- Anh yêu em nhiều lắm. Từ đây về sau đừng bao giờ tránh né anh , anh buồn lắm.

Hải Vân gục đầu trên vai anh , giọng yếu đuối:

- Rồi mai một sẽ ra sao đây , em sẽ phải làm thế nào đây.

- Tất cả những rắc rối cứ để một mình anh đối phó , em không cần làm gì cả.

- Nhưng Ngọc Kiều ...

- Cổ đã nhìn thấy như vậy cổ đã hiểu rồi.

- Không thể được !

Hải Vân kêu lên , nhưng Nguyên đã lại cúi xuống môi cô. Cái hôn ngây ngất cuốn trôi đi những lo lắng khắc khoải. Và không biết từ lúc nào mà cô cũng đáp trả cuồng nhiệt theo anh.

Khi Nguyên buông cô ra , cô nói qua hơi thở chơi vơi:

- Anh yêu em vì cái gì hả anh ?

- Không biết được.

- Không , anh phải biết chứ chẳng lẽ anh không biết mình thích cái gì ?

- Vì toàn bộ con người em.

Hải Vân suy nghĩ một chút rồi nói khẽ:

- Bộ qua gia đình em sao ?

Nguyên không quan tâm câu hỏi của cô , anh nói tiếp:

- Lần đầu gặp nhau , em chìm ngấm giữa mọi người , lúc đó anh không thấy em , thật sự là không thấy. Đến lúc nghe em hát , anh mới nhìn , chỉ là vô tình thôi, nhưng sau đó thì anh không thể nhìn chỗ khác.

Hải Vân im lặng nhìn ra xa , vẻ mặt mơ màng. Cô cũng đang nhớ lại buổi tối đó, có điều nó không có ấn tượng gì. Lúc đó Nguyên nổi nhất trong nhóm, nhưng lúc đó anh không phải là của cô .. mà là của Ngọc Kiều.

Nguyên kéo mặt Hải Vân lại , bắt cô phải nhìn anh:

- Anh thích em từ lúc ấy. Tối đó về anh nghĩ về em rất nhiều , anh không biết làm cách nào gặp lại em. Cho nên lúc thấy em vào công ty anh , anh nghĩ ngay đó là cơ hội. Nếu em không đến làm thì anh cũng tìm cách làm quen với em.

"Như vậy là tàn nhẫn với Ngọc Kiều quá". Hải Vân nghĩ thầm trong đầu , nhưng cô im lặng. Không thể bắt Nguyên chịu lỗi vì người mà anh không yêu , nếu nói ra sẽ làm anh khó chịu.

Nguyên chột cúi xuống nhìn mặt cô:

- Còn em ? Em thích anh từ lúc nào ?

- Em không biết , ban đầu em chỉ cảm động vì người nào đó tặng hoa cho em. Đến lúc biết đó là anh , em vừa thích vừa sợ.

Nguyên cười nhẹ.

-Không phải anh không hiểu những vướng mắc trong lòng em đâu , đừng tưởng anh vô tình, cũng đừng cho rằng anh tàn nhẫn với bạn em , nhưng anh biết làm gì hơn việc xin lỗi. Còn chuyện gia đình em thì anh chấp nhận.

-Anh sẽ mất uy tín nhiều lắm , dù sao anh cần phải giữ nhiều thứ , chứ không phải như em.

-Anh không bắt chấp vì mù quáng đâu. Vấn đề là biết chấp nhận , và em là tất cả. Cho nên em đừng né tránh nữa.

-Vâng.

-Em đã lao theo anh rồi thì không còn quay lại được đâu , quay lại là xúc phạm anh đó.

Hải Vân tư lự:

-Bây giờ em mới hiểu , yêu một người là có trách nhiệm với người đó.

Cô ngưng lại , thở dài:

-Không ngờ cuối cùng em mềm yếu như vậy.

-Hứa với anh đi , từ đây về sau đừng có tư tưởng trốn tránh , mà cùng anh vượt qua những trở ngại của em. Anh sẽ đứng về phía em. Dù trong bất cứ chuyện gì , em cũng phải như vậy , hứa không ?

Hải Vân ngần ngừ một chút , rồi thở dài:

-Em hứa.

Nói xong , cô lại thấy lòng tin của mình bị lung lay. Và cô trở nên im lặng. Nguyên không hiểu tâm trạng cô. Anh cảm thấy nhẹ nhàng rất nhiều. Trước khi đến gặp Hải Vân , anh nghĩ sẽ phải kiên nhẫn thuyết phục. Không ngờ cô cũng yếu đuối như anh. Điều đó làm anh yêu cô nhiều hơn.

Hải Vân chột nói nhỏ nhẹ:

-Về đi anh , khuya lắm rồi.

Bây giờ Nguyên mới nhớ ra , anh soi đồng hồ vào chỗ có ánh sáng giật mình:

-Anh không ngờ khuya đến vậy , không chừng đã đóng cửa rồi.

Hải Vân lo ngại:

-Nếu đóng cửa thì mình làm sao ? Người ta biết thì em xấu hổ lắm.

Nguyên trấn an:

-Anh sẽ có cách nói , đừng sợ.

Cả hai đi xuống dưới , rất may là chưa đóng cửa , các cô tiếp viên còn đang lau nhà. Nguyên kéo tay Hải Vân đi ra cửa , phớt lờ cái nhìn tò mò của mọi người.

Anh đưa Hải Vân về nhà , và trước khi cô xuống xe , anh còn giữ cô lại , tặng nhau một cái hôn tạm biệt. Hải Vân cười bối rối:

-Anh hay hôn em quá.

Câu nói của cô làm Nguyên bật cười:

-Em phải trả cho anh những gì anh muốn lúc trước , bao nhiêu đây chưa đủ đâu , em nợ anh nhiều lắm đấy.

Hải Vân che miệng cười:

-Anh ngộ quá.

Cô bước xuống đi về phía cửa. Nguyên chờ cô vào nhà hăn , yên tâm là không bị Ông anh tra hỏi , anh mới chịu về.

Đi trên đường anh mới nhớ lúc này không bảo Hải Vân đi làm lại và tự nhủ sẽ nói chuyện đó vào ngày mai.

Chiều hôm sau , khi chuẩn bị về , thì anh phải tiếp một người khách, đó là Ngọc Kiều.

Thoạt nhìn cô đi vào , anh rất ngạc nhiên. Nhưng lập tức anh cười thân thiện với cô.

-Chào em.

Ngọc Kiều hơi thiếu tự nhiên :

-Anh sắp về phải không ?

-Cũng định về. Nhưng không sao , em ngồi đi.

Ngọc Kiều dè dặt ngồi xuống phía đối diện với Nguyên. Anh im lặng nhìn cử chỉ của cô. Vẻ rụt rè đó làm anh thấy tội nghiệp.

Anh nói với giọng ân cần:

-Em đến một mình à ?

Đạ.

Cô chỉ nói bao nhiêu đó rồi lại lặng thinh. Nguyên cũng im lặng nhìn cô.

Anh tự hỏi cô đến để làm gì. Chuyện hôm trước, anh hoàn toàn không có ý định thanh minh. Không có lý do gì để thanh minh. Anh không hiểu nổi cô tìm anh để làm gì.

Ngọc Kiều có vẻ rất bối rối. Mắt cô chột đỏ lên như muốn nói gì đó , nhưng không đủ can đảm nói ngay.

Cử chỉ đó làm Nguyên thấy tội. Anh định nói cái gì đó cho cô đỡ ngượng , nhưng cô đã ngẩng lên:

-Em muốn nói với anh chuyện này, chuyện của ...

Cô lại im bật , Nguyên nhìn cô với vẻ ân cần:

-Em cứ nói , đừng ngại gì cả.

Ngọc Kiều như được khuyến khích. Cô ngẩng lên, liếm môi:

-Trưa hôm đó thấy anh và Hải Vân ... Lúc đó em rất đau khổ , em nghĩ Hải Vân đã lường gạt em , nhưng sau đó ...

-Em nói tiếp đi.

-Sau đó thì Hải Vân đến nói thật với em. Em biết anh không thích em. Nhưng cũng không giận Hải Vân , nó đâu có cố ý giành giật anh với em. Nguyên ngồi im nghe. Anh không biết Hải Vân đã nói gì. Nhưng đoán là cô khuyến khích Ngọc Kiều , nếu không như vậy , cô bé này sẽ không chủ động đến tìm anh.

Ngọc Kiều có vẻ trấn tĩnh hơn.

-Em biết anh không nghĩ đến em , nhưng không sao , em sẽ kiên nhẫn chờ. Đã thích anh rồi thì em không quên được, nên em phải chịu đựng lòng từ trọng của mình.

-Sao em dai dột như vậy?

-Có thể người khác thấy em dai, nhưng em không thấy vậy. Hải Vân nó không thể yêu anh , vậy thì hãy dành tình cảm đó cho em đi.

Nguyên nhúm mày nhìn cô. Bây giờ thì anh hiểu cụ thể Hải Vân đã nói gì. Nhưng vì bảo vệ cô anh không thể nói thẳng với Ngọc Kiều.

Ngọc Kiều bặm môi , cố gắng nói tiếp :

-Hải Vân nó thích anh, nhưng nó không dám vượt qua những trở ngại. Còn em thì dám , nếu gia đình em có thể nào đó , nếu như gia đình anh khinh rẻ em , em vẫn chịu được, miễn là có được anh.

Nguyên không biết nói thế nào , anh lắc đầu:

-Đừng dai dột vậy em ! Còn nhiều người khác xứng với em hơn anh , cứ yêu đi rồi sẽ thấy tình cảm này không đáng để em nhớ.

Ngọc Kiều buồn rầu:

-Nếu có thể thay đổi thì em đã không liều lĩnh đến gặp anh để nói những chuyện thế này.

Nguyên lắc đầu:

-Cho dù anh với Hải Vân không đến được với nhau , anh vẫn không quên được cô ta. Tình cảm không dễ dàng thay đổi đâu em.

-Nếu anh biết vậy , thì anh hãy cho em điều kiện làm anh thay đổi đi.

Nguyên tìm cách nói tránh đi:

-Anh lỡ thích Hải Vân rồi , và anh sẽ làm mọi cách thuyết phục cô. Cô cũng là con gái , cũng có những yếu đuối , anh biết chắc anh sẽ thuyết phục được. Ngọc Kiều có vẻ không tin. Cô nói một cách bướng bỉnh:

-Bao giờ anh với Hải Vân thật sự yêu nhau thì em sẽ rút lui. Còn khi hai người chưa có gì , em xin anh đây , lúc này anh hãy nghĩ đến em đi.

Nguyên đăm đăm nhìn Ngọc Kiều , lần đầu tiên anh bắt gặp một tính cách lạ lùng như vậy. Yêu cuồng nhiệt và cố chấp , bướng bỉnh theo đuổi đến cùng. Liệu anh có xứng đáng được yêu như vậy không?

Dù sao anh vẫn không phải là đá vẫn thấy nao lòng. Lần đầu tiên anh thấy tội nghiệp một người sâu sắc như vậy.

Thấy anh im lặng , Ngọc Kiều cố nói như kêu gọi:

-Nếu như Hải Vân không vượt qua nỗi mặc cảm thì anh có theo đuổi cũng dẫn đến thất bại mà thôi. Còn em thì lúc nào cũng chờ anh.

Nguyên tắc đầu:

- Đừng mù quáng như vậy em ! Đừng làm anh khó xử ! Em có biết mình theo đuổi chuyện viễn vông không ? Tính em thực tế, sao lại để mình ảo tưởng như vậy ?

-Khi yêu rồi, em chỉ nghĩ đến giành lấy (#31) chứ không sợ mù quáng. Em khác Hải Vân , có thể là em ngu ngốc , nhưng em chấp nhận.

-Rồi một ngày nào đó, em sẽ hối hận , em sẽ tiếc vì để mất thời gian cho một người không xứng đáng, mà thời gian đó lẽ ra em đã có tình yêu mới.

-Anh có thể nói bất cứ điều gì để từ chối em , nhưng không thể cản em chờ anh. Nếu như anh và Hải Vân cưới nhau , em sẽ rút lui không hối hận. Còn nếu hai người không tới với nhau , em sẽ chờ.

Nguyên tắc đầu bất lực. Lần đầu tiên anh bị vướng vào tình cảm không lối thoát như vậy. Cô gái này si tình đến mù quáng. Nếu có thể thay đổi tình cảm thì anh sẽ yêu trả lại cho cô sự nồng nhiệt không kém. Nhưng Hải Vân đã choáng hết trái tim anh , và anh chỉ có thể im lặng né tránh cô mà thôi.

Nhã Mi dựng xe trước cổng nhà Hải Vân. Cánh cửa bị khoá ngoài im lìm , vậy là không có ai ở nhà. Hải Vân không còn làm ở công ty anh cô , vậy cô ta đi đâu ? Bây giờ trưa rồi, cô ta phải về nhà chứ , chẳng lẽ không cần nghỉ trưa ? Cô quyết định chờ gấp cho bằng được cô ta.

Nhã Mi đứng chờ hơn nửa tiếng. Khi cô nản định bỏ về thì Hải Vân về tới. Cô có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Nhã Mi, nhưng sau đó vẻ mặt lo ngại dần chiếu hắt đi

Cô hỏi một cách dè dặt :

-Chờ mình có lâu không ?

-Khoảng nửa tiếng. Bỏ đi đâu vậy ?

- Đi công chuyện.

Hải Vân mở cửa dắt xe vào sân. Nhã Mi cũng dắt xe phía sau. Vào phòng khách, cô ngó quanh một cách tò mò. Nhà Hải Vân đẹp , nhưng kiểu trang trí có vẻ xưa , chắc lúc trước gia đình này phong lưu lắm.

Hải Vân đặt ly nước trước mặt cô:

-Nhã Mi uống nước đi.

-Cảm ơn.

Hải Vân ngồi xuống đối diện với cô:

-Tìm mình có việc gì không ?

-Có. Nhưng mình đến đây , anh Nguyên không biết , bỏ đừng nói lại. ảnh "dũa" mình đây.

Hải Vân lặng lẽ gật đầu. Vốn nhạy cảm với hoàn cảnh của mình nên cô nghĩ ngay Nhã Mi tìm mình không phải để nói chuyện vui. Nét mặt cô u ám hẳn đi.

Thấy cô cứ im lặng. Nhã Mi hơi khó chịu , Sao mà cô ta ít nói thế , cũng không chịu cười.

Không giống cô và Ngọc Kiều , lúc nào cũng có chuyện để cười.

Chờ hoài không thấy Nhã Mi nói. Hải Vân đoán cô nằng khó mở lời, nên cô hỏi thẳng:

-Có phải Nhã Mi muốn biết chuyện mình với anh Nguyên không ?

Nhã Mi hơi lúng túng trước cách nói thẳng thắn đó. Nãy giờ cô không biết bắt đầu bằng cách nào , được gợi ý như vậy thật dễ chịu. Và cô gật đầu ngay:

-Hơn như vậy nữa , vì mình biết rằng anh Hai thích bồ hơn bạn mình.

-À! Chuyện anh mình hôm đó , cho mình xin lỗi nghe , tính ảnh hơi nóng nảy chứ không ác ý đâu.

-Chuyện trong quán kem ấy hả ? Ồ , ảnh tưởng mình là bồ của anh Hai mình đấy. Làm um sùm khiến mình quê muốn chết.

-Cho mình xin lỗi.

-Không có gì , hôm đó anh Hai nói rồi.

Hải Vân chuyện đề tài:

-Nhã Mi tìm mình nói gì vậy ?

Nhã Mi hơi lúng túng một chút rồi nói ngay:

-Chuyện bồ với Ngọc Kiều đấy. Ngọc Kiều nói với mình , nó yêu anh mình ghê lắm. Lúc trước mình tưởng nó chỉ thích thôi , không ngờ nó yêu dữ dội hơn nhiều.

Hải Vân không hiểu Nhã Mi nói vậy để làm gì , nhưng cô chỉ im lặng ngồi nghe.

Nhã Mi liếm môi:

-Ba mình đây , ba mình cấm anh Hai quen với bồ.

Hải Vân tái mặt , có một cái gì đó như mũi nhọn đâm vào tim cô , khiến cô lặng người.

Nhã Mi vốn hời hợt , nên không hiểu được cái ác trong lời nói của mình , thậm chí không thấy cử chỉ đau đớn , thâm lạnh của Hải Vân. Cô nói một cách vô tư:

-Mình thấy bồ đừng yêu anh Hai mình thì hay hơn, để ảnh đến với Ngọc Kiều đi. Tất nhiên ban đầu ảnh không yêu nó, nhưng từ từ cũng yêu thôi.

-Mình biết , và mình không muốn giành của Ngọc Kiều đâu.

-Kiều nó cũng nói với mình vậy đấy. Mà ba mình cũng không muốn anh Hai quen với bồ. mình không muốn nhà mình rắc rối đâu.

Hải Vân chưa kịp trả lời thì Phi về tới. Thấy Nhã Mi anh cau mày:

-Cô bé tới đây chi vậy ? Làm sao cô biết nhà Hải Vân mà tìm ? Cô muốn điều đình hay tìm hiểu gì đây ?

Anh bước đến ngồi cạnh Nhã Mi , làm cô hết hồn ngồi nhích ra.

Phi không để ý cử chỉ đó , anh nói nhẹ nhàng:

-Anh không cho em gái anh quen với thằng lằng nhằng đó đâu. Nhưng anh khuyên cô bé em cũng hãy "good bye" nó đi, không thì sẽ khổ đó em. Anh là con trai nhưng cũng không chịu nổi mấy thằng bay bướm đâu.

Nhã Mi la lên:

-Anh đừng có nói bậy , người hôm đó là anh tôi đây.

Cô quay sang Hải Vân:

-Sao bồ không giải thích với anh bồ đi.

Hải Vân chưa kịp nói thì Phi đã nhướng mắt:

-Cô bé là em gái chứ không phải bồ sao ? Anh bậy thật , cho anh xin lỗi hai anh em nhé.

-Không có gì.

Nãy giờ Hải Vân không cách nào xen vào nói được. Sợ Phi sẽ nói qua chuyện khác , cô vội lên tiếng :

-Em và Nhã Mi nói chuyện riêng, anh để tụi em nói chuyện đi.

Phi có vẻ nhận ra mình quá đáng, anh đứng dậy , nói lịch sự:

-Cho anh xin lỗi cô bé nghe. Em ngồi chơi đi!

Rồi anh đi vào. Nhã Mi nhìn theo , buột miệng :

-Anh của bồ cũng lịch sự quá ha ? Hôm đó thấy du côn ghê lắm , bây giờ cũng dễ thương.

-Bình thường anh rất dễ chịu , nhưng lúc nóng lên thì hay quạ , Nhã Mi đừng để ý nghe.

- Đâu có gì đâu.

Cả hai tự nhiên ngồi im. Lúc nãy nói chuyện với Ngọc Kiều xong , Nhã Mi rất muốn đến tìm Hải Vân. Nhưng đến đây rồi cô không nhớ mình đang nói gì. Với lại những gì cần đã nói xong , thế là cô đứng dậy.

-Mình về nghe.

Hải Vân ngạc nhiên , nhưng cũng không hỏi gì. Cô tiễn Nhã Mi ra sân rồi quay vào mà nước mắt rưng rưng. Rốt cuộc , cô không hiểu Nhã Mi muốn nói gì. Những điều cô nói có thể chắc chắn , đó là sự phản đối của những thành viên trong gia đình Nguyên.

Hải Vân định lên phòng , nhưng Phi đã chắn cô giữa đường. anh nhìn mặt cô:

-Chuyện gì vậy , tại sao khóc ?

Hải Vân lắc đầu:

-Không có gì hết , bụi bay vào mắt em đây.

- Đừng nói dối! Con bé đó nói chuyện gì làm mày khóc ?

Hải Vân chột mũi lòng khóc òa lên:

-Em đã biết trước người ta sẽ không chấp nhận em, nhưng cứ mù quáng yêu anh ta , bây giờ ...

Phi nhanh chóng hiểu ngay:

-Con bé đó đến cản mày phải không ?

-Không phải chỉ mình nó , mà cả gia đình người ta phản đối , em tỉnh mộng rồi , em sẽ không mù quáng nữa.

Phi xót xa nhìn Hải Vân. Cảm giác đau lòng biến thành cơn tức , anh giận dữ:

-Tại sao không chịu nghe tao ? Thăng Tùng tốt như vậy , nó chẳng có ba má để ngăn cản , vậy mà lao vào thằng công tử đó để bị khinh rẻ. Đồ ngốc !

Hải Vân bùm miệng bỏ chạy lên phòng. Phi ngồi phịch xuống ghế , hai tay ôm lấy đầu khổ sở. Lúc này anh quát Hải Vân , nhưng chính là tự dần vật mình. Có một đứa em gái cũng không bảo vệ được , lại làm khổ nó.

Bất giác anh đứng phắt dậy , bỏ ra khỏi nhà.

Hải Vân ở trên phòng khóc một mình. Cô nằm xuống giường, buồn tủi nhìn những đám mây bay tít trên trời. Cô khóc đến lúc mệt mỏi rồi thiếp đi.

Buổi tối, cô không đi hát vì biết Nguyên sẽ đến đó. Mấy ngày liền cô tìm cách tránh mặt Nguyên. Dù biết giải quyết như vậy không minh bạch nhưng cô cần thời gian để đầu óc sáng suốt khi quyết định.

Sáng nay Hải Vân dậy muộn. Mấy đêm liền cô không ngủ. Đêm qua phải uống thuốc, sáng nay nằm dật dờ trên giường với cảm giác mệt mỏi bản thân.

Cô nằm suy nghĩ miên man về chuyện của mình. Đến lúc có tiếng gõ cửa , cô cũng không hay.

Cánh cửa chột bật mở, rồi Nguyên đi thẳng vào , khiến cô hoảng hốt ngồi dậy , bật kêu lên.

-Sao anh vào đây ? Anh đi đâu vậy ?

Nguyên có vẻ giận dữ , nhưng vẫn nói trầm trầm:

-Sáng nay anh ngồi ở quán cà phê bên kia đường chờ anh em đi ra anh mới vào. Bây giờ thì em không tránh mặt được đâu.

Hải Vân lúng túng nhìn xuống chiếc áo ngủ , rồi nói nhỏ:

-Anh xuống dưới chờ em đi em vừa mới thức đó.

Nhưng Nguyên lắc đầu nóng nảy:

-Anh biết như vậy là không lịch sự , nhưng anh không cần. Nếu em không giải thích ngay , anh đánh em đó.

Hải Vân ngẩng phắt lên kinh ngạc với cách nói của Nguyên. Cô không ngờ anh phản ứng dữ dội như vậy. Cô nói hấp tấp:

-Anh đừng làm dữ như vậy , em sợ lắm.

-Em sợ , nhưng em có nghĩ tới tâm trạng của anh không ? Một ngày rồi em biến mất không nói, anh tìm phát điên lên. Đêm nào anh cũng đến phòng trà chờ em đến giờ đóng cửa. Em đi đâu vậy ?

-Em ...

-Em tránh mặt anh thì cũng phải giải thích chứ , em có biết anh và anh Ba em suýt đánh nhau không ?

-Hả ?

Hải Vân kinh hoàng nhìn Nguyên , rồi kêu lên:

-Tại sao anh làm như vậy ? Anh đến công ty tìm anh , phải không ?

-Anh ta đến công ty tìm anh , như vậy cũng hay , nhờ anh ta mà anh biết tại sao em trốn anh. Chứ không thì anh vẫn không hiểu chuyện gì.

Hải Vân hấp tấp:

-Anh nói gì với anh vậy ?

Nguyên không trả lời , anh nghiêng răng hỏi lại:

-Có phải em quay lại với người yêu trước của em không ?

-Cái gì ?

-Em không cần hỏi , cũng không cần biết anh em nói gì. Anh yêu cầu em trả lời chính xác , có hay không ?

-Anh nói gì , em không hiểu.

- Đừng đóng kịch , hoặc kéo dài thời gian tìm cách né tránh , gì chứ khoản đó thì em hay lắm , anh biết em quá rồi.

Hải Vân hoang mang im lặng. Cô không hiểu Phi đã nói gì với Nguyên , nhưng cô biết Phi đã dựng chuyện gì đó. Nếu không , Nguyên đã không nói điên như vậy.

Nguyên chợt nói như quát :

-Em cư xử với anh như vậy đó sao ?

Hải Vân giật bắn cả mình. Cô bị mất bình tĩnh vì lần đầu tiên thấy anh quát tháo như vậy.

Giọng cô hơi run:

-Nhưng anh ấy tìm anh chỉ vậy ? (#43)

-Chứ không phải em muốn vậy sao ? Hai anh em em coi anh là trò đùa phải không ?

-Không bao giờ đâu. Nhưng em nghĩ , em không đủ sức đi theo anh nữa. Em hèn nhát lắm , nhưng em chấp nhận như vậy.

Nguyên gần giọng:

-Anh công nhận Nhã Mi nó nông nổi , anh đã cấm nó đến em. Nhưng chuyện của nó, anh xử sau. Nói về em đi.

Hải Vân lắc đầu chán nản:

-Không ngờ anh em đi nói chuyện đó với anh , anh luôn đưa em vào tình thế khó xử , em biết làm sao bây giờ.

-Em coi thường tình cảm của anh quá. Vì vài câu nói của Nhã Mi , em đã quăng anh qua một bên để trở về với hắn. Anh không ngờ...

-Em ...

Nguyên ngắt lời:

-Anh không đồng ý em hai chuyện. Thứ nhất chỉ mới nghe phản đối , em đã mất ý chí. Thứ hai , vừa bỏ anh đã quay lại với Tùng , sao em coi rẻ anh quá vậy ?

Hải Vân nói buông xuôi:

-Anh nghĩ em như vậy cũng được , em thừa nhận là em hèn nhát. Làm sao em chịu được khi người khác coi rẻ mình.

Nguyên không quan tâm đến câu nói đó. Bị ý nghĩ phản bội giày vò , anh hỏi tới cùng:

-Cho nên em chọn cách quay về với người cũ , em là như vậy đó sao ?

-Anh cứ nghĩ như vậy đi ,em không thanh minh đâu.

Nguyên đứng ngay dậy , nhìn cô bằng nửa con mắt:

-Người như em không đáng để anh theo đuổi, đáng lẽ anh không nên mất công tìm em , chỉ phí thì giờ của anh.

Hải Vân điếng trong lòng, nhưng cô bắt mình không được thanh minh. Cô chỉ im lặng nhìn xuống tay mình , như tránh cái nhìn rực lửa của Nguyên. Cử chỉ đó chẳng khác nào lời thừa nhận. Nó khiến Nguyên mất hết bình tĩnh. Anh vung tay định tát cho Hải Vân một cái , nhưng rồi lại buông xuống , hăm hăm bước đi ra. Và anh trút cơn giận bằng cách đá mạnh vào cánh cửa , đến nỗi nó va vào tường nghe cái "rầm".

Hải Vân vẫn ngồi im không phản ứng. Cô cúi đầu , ấn nhẫn nuốt nước mắt vào lòng. Phản ứng âm ỉ của Nguyên vừa làm cô kinh ngạc , vừa thấy run sợ. Tính cách anh bảo tấp quá , cô chịu không nổi cái gì quá mạnh mẽ.

Cho đến lúc Phi về , Hải Vân đi xuống nhà tìm anh. Cô nhìn Phi bằng cái nhìn trách móc :

-Anh đến tìm anh Nguyên chi vậy ? Chuyện của em sao anh giải quyết thô bạo thế ? Em khó xử lắm , anh biết không.

Phi nhìn cô:

-Lai khóc nữa hả , tối ngày sống bằng nước mắt vậy sao ? Nhìn mày thế này , tao chỉ muốn cho thằng nhóc đó một trận , nói chuyện hòa bình với nó là mày lắm rồi.

-Anh nói cái gì vậy ?

Phi thản nhiên:

-Tao bảo mày không thích gia đình nó, và mày sẽ làm đám cưới với thằng Tùng vì gia đình thằng Tùng không khinh rẻ mày. Thằng đó không bảo vệ nổi người yêu , có đáng là con trai không ?

Hải Vân mở to mắt nhìn Phi , giọng cô đầy bất mãn:

-Sao anh nói như vậy chứ ? Anh không nghĩ người ta khinh em sao ? Em là người thế nào mà bỏ người này bắt người kia , anh không nghĩ đến danh dự em sao ?

-Mày cần gì giữ thể diện với họ người ta có coi trọng gia đình mình đâu. Tại sao mày không dám sống cho mình chứ ?

-Anh không nhưng em cần. Mẹ làm khổ em chưa đủ sao , giờ lại thêm anh nữa ? Làm ơn đừng quan tâm đến em đi.

Nói xong , cô quay người đi lên. Phi nói với theo:

-Mày tưởng tao bỏ mặc mày được sao ? Phải rồi, tao không đáng mặt làm anh , vì phải sống bám mày chứ gì ?

Hải Vân khựng lại cô muốn trở xuống xin lỗi Phi , nhưng bước chân cứ đưa cô đi tới. Lúc này tâm trạng cùng cực làm cô cảm thấy mình mệt mỏi ghé góm.

Suốt mấy ngày , Hải Vân đi ra ngoài tìm việc làm. Buổi tối ,cô vẫn đi hát, nhưng ban ngày lại cứ đi suốt. Vì nếu ở nhà cô sẽ không chịu nổi nếu cứ nhớ tới Nguyên. Những lúc đứng hát trên sân khấu , cô thường nhìn xuống dưới tìm anh , nhưng không thấy anh giữa nhiều người.

Những buổi tối về một mình, cô thầm mong gặp Nguyên trên đường , nhưng rồi nỗi thất vọng đeo đuổi cô đến lúc về nhà. Có lúc cô nhớ da diết , muốn gọi điện cho anh , nhưng rồi mặc cảm làm cô đủ nghị lực không làm chuyện đó.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 6

-Nguyên ngồi sau bàn làm việc , đầu óc trống rỗng. Mấy ngày nay anh không làm được việc gì ra hồn. Cô gắng làm cũng chỉ tập trung vào công việc một lát , rồi lại xếp nó qua một bên. Và những lúc như vậy hình ảnh Hải Vân hiện đến , choáng hết tâm trí , làm anh rơi vào trạng thái mất bình tĩnh. Lúc ở nhà cô về , anh hứa với lòng sẽ chấm dứt tất cả. Anh không gọi điện , cũng không đến phòng trà nghe cô hát. Giận Hải Vân bao nhiêu thì anh thấy nổi điên bấy nhiêu , khi nhớ tới cô.

Nghe tiếng gõ cửa , Nguyên cộc lốc :

-Vào đi.

Tùng đẩy cửa đi vô. Anh đặt mấy tờ giấy gì đó xuống bàn , nói mà mắt nhìn ra cửa :

-Bên công ty máy tính gọi chào hàng , mình cũng đang cần mua thêm hai máy , nên tôi đem lên cho anh xem.

- Để đó đi.

Tùng đi ra ngay , Nguyên nhìn theo anh ta. Từ sau lần nói chuyện với Phi , anh thấy rất chướng mắt mọi khi gặp anh ta trong công ty , mà anh ta thì phải trao đổi công việc thường xuyên với anh.

Hình như anh ta cố gắng tránh tiếp xúc riêng với anh. Anh biết anh ta không ưa anh nhưng không dám thể hiện. Và nếu có chỗ nào làm ngon hơn, chắc chắn anh ta đã bay đi rồi.

Cả anh cũng không muốn thấy anh ta trong công ty mình, nhưng không đuổi không phải vì không tìm được người giỏi mà vì không muốn mình mang tiếng nhỏ nhen. Anh muốn chứng tỏ với Hải Vân rằng cô không là gì để anh phải dỗi đầu với Tùng vì cô.

Có điều anh hơi ngạc nhiên , vì sao Hải Vân chịu để Tùng làm việc dưới quyền anh. Một người quá tự trọng như cô ta, sao lại chịu hạ mình như vậy ? Nguyên chợt đứng dậy , bước tới cửa sổ đứng nhìn xuống. Anh nhìn đồng hồ khi thấy nhân viên ra về. Nếu không anh cũng không để ý là đã hết giờ làm việc.

Anh định quay vào thì thấy Tùng dẫn xe ra. Hình dung anh ta sẽ đi chơi với Hải Vân sau giờ làm việc , anh lại thấy nóng lên. Chính những cái đó đã ngăn được anh không gọi điện cho Hải Vân.

Nguyên thở mạnh một cái như trút đi cảm giác bức mình. Anh trở lại bàn dọn dẹp định về. Thấy tờ bướm quảng cáo Tùng để lúc nãy anh chụp lấy quảng mạnh xuống gạch.

Nguyên vừa ra cửa thì thấy Ngọc Kiều đang đi lên cầu thang. Anh đứng lại nhìn cô. Ngọc Kiều cười với vẻ rụt rè:

-Anh định về phải không ? Em đến thế này có phiền anh không ?

Nguyên đẩy rộng cánh cửa:

-Em vào đi.

Ngọc Kiều đi phía sau anh vào phòng. Thấy mấy tờ giấy rơi dưới gạch , cô bước tới nhặt lên , để trên bàn.

Nguyên nhìn cử chỉ của cô chợt cười nhẹ:

-Cám ơn em.

Ngọc Kiều ngồi xuống , nói bằng giọng ngọt ngào:

-Em thích làm việc chung với anh , em sẽ săn sóc cho anh , kể cả những cái nhỏ nhặt nhất.

Nguyên vô tình lặp lại:

-Cám ơn em.

Ngọc Kiều cười hơi buồn:

-Anh Nguyên hay cám ơn em quá , chứng tỏ anh luôn coi em là người lạ.

Chỉ có với người lạ , người ta mới khách sáo.

Nguyên lắc đầu:

-Cũng không hẳn là vậy đâu , nhiều khi anh quen nói mà không nghĩ gì cả.

Chiều nay em không đi chơi sao ?

Ngọc Kiều hơi dè dặt:

-Em đến thế này có phiền anh không ?

-Hoàn toàn không.

Nguyên nói rất thật lòng. Lúc này có một người để nói chuyện , nhất là người đó luôn ân cần với mình , anh thấy dễ chịu rất nhiều , hơn là phải đi uống bia một mình và bị hình ảnh Hải Vân làm mình nổi điên.

Ngọc Kiều lên nhìn Nguyên một cái , rồi nói nhỏ:

-Lúc này em và Hải Vân rất ít gặp nhau. Quả thật tụi em không thể như ngày trước nữa , mà cũng không thể xem như không có gì.

Nguyên im lặng nhìn cô nghe hơn là muốn nói, cũng không có một nhận xét nào Ngọc Kiều liếm môi nói tiếp:

-Em đã nghe chuyện anh với Hải Vân.

-À.

Nguyên hơi ngạc nhiên. Nhưng vẫn không hỏi gì. Anh đoán đó là lý do khiến Ngọc Kiều đến đây tìm anh.

Thấy Nguyên không hỏi, Ngọc Kiều hơi lúng túng:

-Anh không thích em biết nhiều về chuyện của anh phải không ?

Nguyên mỉm cười:

-Em có quyền biết những gì em muốn biết , anh làm sao có ý kiến.

Ngọc Kiều cố ý nhìn anh thật lâu:

-Em không biết mình có thiếu tự trọng quá không , nhưng quả thật , khi biết chuyện của anh , em không thể xem như không biết.

-Anh hiểu rồi, đừng nói nữa Kiều, đừng lại đi.

-Nếu không nói thì em đã không đến đây. Anh còn nhớ em đã nói gì với anh không ?

Thấy Nguyên không nói , cô nói nhanh:

-Em đã nói , khi nào anh và Hải Vân chia tay thì hãy nhớ đến em , lúc nào em cũng chờ anh cả.

Nguyên tự lự nhìn cô:

-Anh không nói vì anh không muốn làm em buồn , chứ không phải không nhớ. Anh không vô tình đến vậy đâu.

Ngọc Kiều có vẻ cảm động:

-Anh nhớ những gì em nói sao ?

-Và anh biết em sẽ nói gì với anh , nhưng đừng lại đi Kiều. Chuyện anh với Hải Vân qua rồi , nhưng nếu vướng vào một người như anh , em chỉ buồn thêm thôi.

Ngọc Kiều hấp tấp:

-Em không cho như vậy là buồn hay thiệt thòi. Em biết anh không quên Hải Vân được , nhưng em sẽ chờ bao lâu cũng được miễn em có anh mà thôi.

Nguyên cúi đầu nghĩ ngợi , rồi lắc đầu:

-Tại sao em phải chịu thiệt thòi như vậy ? Anh công bằng lắm , với anh , tình cảm phải được đáp lại và nuôi dưỡng nó. Vì vậy anh không muốn em chịu đựng đơn phương.

-Nhưng em chấp nhận thì sao ?

-Anh không đáng để em kiên nhẫn. Quên anh đi và tìm người nào đó yêu em hết lòng , đừng nhận chịu tình cảm nửa vời như anh.

Ngọc Kiều lắc đầu , thái độ cương quyết:

-Chỉ cần anh chấp nhận em , đừng tránh né em và coi em trên tình bạn một chút thôi cũng được. Như vậy là đủ rồi.

-Em chịu như vậy mãi được sao ?

-Em không tin em không lay chuyển được anh. Rồi Hải Vân sẽ lấy chồng , nó có hạnh phúc của nó , anh cũng phải có hạnh phúc của anh chứ.

Khuôn mặt Nguyên thoát trở nên lầm lì. Ngọc Kiều đã nhắc đến điều tối kỵ nhất của anh , đó là chuyện Hải Vân lấy chồng , một điều mà anh không muốn nghĩ đến.

Có một người yêu anh như điên cuồng , một thiên kim tiểu thư gạt bỏ kiêu ngạo đến mức quỳ lụy vì anh. Còn anh thì bị người mình yêu coi nhẹ tình cảm của mình , và trong khi anh đau khổ vì cô ta , thì cô ta quay lại với người yêu cũ một cách dửng dưng.

Ý nghĩ đó làm anh muốn nổi điên , đến mức không còn bình tĩnh nổi.

Thấy vẻ mặt anh , Ngọc Kiều biết mình đã nói điều không nên nói , cô dè dặt :

-Cho em xin lỗi.

Nguyên cười lành:

-Em làm gì có lỗi trong chuyện này , tại anh mà.

-Anh giận em không ?

Nguyên nghiêng răng nói một cách căm giận:

-Không. Anh chỉ giận anh, giận sự yếu đuối cũng như cách nhìn người sai lầm. Lẽ ra anh không nên chọn cô ta.

-Vẫn còn kịp mà anh. Hải Vân không cần anh ,nhưng em cần. Tại sao anh không , trong khi nó vui vẻ với người yêu của nó đừng bắt công với em mà.

Nguyên nhìn cô đăm đăm , rồi dang tay ra:

-Lại đây với anh.

Cử chỉ của anh làm Ngọc Kiều sửng sốt , kinh ngạc. Nhưng tất cả chỉ vụt qua , niềm vui quá lớn òa đến , cô đứng ngay dậy , bước nhanh đến , ngã vào lòng Nguyên , ghì lấy người anh.

-Anh có biết em yêu anh đến chừng nào không ?

-Anh sẽ đền bù cho em.

Và anh ngửa mặt Ngọc Kiều ra áp môi lên môi cô thật lâu.

Ngọc Kiều choáng váng run rẩy. Vui sướng đến loạn cuồng, cô càng ghì chặt lấy Nguyên.

-Em hạnh phúc lắm. Hôn em nữa đi anh.

Nguyên lẳng lẳng làm theo lời cô. Lúc này trong anh như có một ngọn lửa đốt cháy một cảm giác khoan khoái trả thù. Và anh thề với lòng sẽ không quay trở lại đường xưa , chỉ có bước tiếp bên cạnh Ngọc Kiều mà thôi.

Qua phút quay cuồng , cả hai rời nhau ra. Ngọc Kiều bàng hoàng như cơn mơ chưa tỉnh. Cô ngồi im , như sợ khi nói điều gì đó sẽ làm Nguyên đổi ý.

Cô nhìn Nguyên chăm chăm :

-Anh có tiếc vì cử chỉ lúc nãy không ? Nếu anh hối hận , em sẽ sẵn sàng coi như không có gì và em sẽ kiên nhẫn đợi anh nghĩ lại (điên nặng rồi!!!)

Nguyên vỗ nhẹ lên tay cô:

- Đừng nghĩ ngợi gì xa xôi nữa nhé.

Cách nói của anh tối nghĩa quá , khiến Ngọc Kiều cảm thấy căng thẳng.

Không nghĩ gì xa xôi về chuyện lúc nãy , hay là cho nó như một cử chỉ bông bột rồi sẽ qua ? Làm sao cô không nghĩ cho được ?

Cô nhìn anh một cách tha thiết:

- Đừng làm em thất vọng nghe anh Nguyên.

Nguyên im lặng. Nhưng câu nói của Ngọc Kiều lại đi thẳng vào lòng anh.

Nếu như Hải Vân có một nửa cách si tình của Ngọc Kiều , có lẽ tình yêu của anh sẽ lớn lên hơn rất nhiều. Đàng này cô chỉ làm cho nó mỗi ngày một chết

dần.

Anh đưa Ngọc Kiều về lúc trời bắt đầu tối. Trên đường về , theo thói quen anh muốn đến phòng trà nghe Hải Vân hát , nhưng rồi lại nhún vai bỏ qua ý nghĩ đó Hôm sau Ngọc Kiều lại đến tìm anh, như mọi hôm. Hình như cô thích đến công ty hơn là tìm anh ở nhà , nhất là thích không khí vắng lặng chỉ có hai người với nhau Nguyên đóng cửa phòng , cô đã chủ động choàng tay qua cổ anh.

- Đêm qua em không ngủ được , em nhớ anh quá.

Cô không hề hỏi câu ngược lại , như tránh bắt Nguyên phải nói dối. Cô nhìn anh một cách hy vọng.

-Em cầu mong là anh vẫn như hôm qua.

Nguyên ôm nhẹ cô:

-Anh tự hỏi có nên làm như vậy không ? Điều mà anh sợ nhất là làm khổ em , ngay bây giờ anh vẫn bị Hải Vân chi phối toàn bộ tình cảm. Anh không thể cho em hết tình cảm của anh.

Ngọc Kiều ngắt lời:

-Em không cần hết, không cần một nửa , chỉ một góc nhỏ trong ý nghĩ của anh là đủ rồi.

Nguyên thở dài:

-Sao em đại dốt quá vậy ?

Khi nói câu đó , tự nhiên anh lại nhớ về mặt lạnh giá của Hải Vân khi thừa nhận mình hèn yếu.

Chỉ một vài câu phản đối của Nhã Mi, cũng làm cô ta rút lui được. Nếu cười nhau rồi, vậy phải đối diện sự phản đối của cả gia đình hai bên , chắc cô ta sẽ ly dị vì không đủ can đảm sống trên dư luận.

Ngọc Kiều nhìn về mặt xa vắng của Nguyên, cô nhón chân lên, chủ động hôn anh một cách cuồng nhiệt , gió lốc , như không để anh có thời gian nghĩ về Hải Vân. Và cô đã làm được điều đó , vì anh cũng hôn lại cô một cách hấp tấp như không kịp thể hiện tình cảm của mình.

Cả hai ở lại công ty đến tối.Sau đó Nguyên đưa Ngọc Kiều về , và chiều nào cô cũng đến với anh như thế. Đối với hai người thời gian này như một sự bắt đầu cho tình yêu mới đầy hứa hẹn mà hai người đều cố gắng quên đi cảm nhận riêng của mình.

Hải Vân mở khóa cổng , cô cúi xuống nhìn kỹ khi thấy một bì thư nằm ngay dưới chân cửa , có lẽ ai đó đã nhét nó qua khi cô không có nhà.

Cô cầm lên mà tim đập thật nhanh vì ảo tưởng đó là thư Nguyên. Cô hấp tấp mở ra , tim đập loạn trong lòng ngực nhưng rồi lại thất vọng. Đó là thiệp mời sinh nhật của Ngọc Kiều.

Nỗi thất vọng mênh mông làm cô không muốn nhìn đến tờ thiệp.

Cô chậm rãi đi vào nhà , đặt tấm thiệp trên bàn tự hỏi mình có nên đi không

?

Thời gian sau này cô và Ngọc Kiều không hề gặp nhau. Hai bên không hề xích mích hay gây cản , nhưng hình như ai cũng chấp nhận bức tường mờ hồ dựng lên giữa hai người. Và cô không có ý định xây dựng lại tình cảm như trước kia.

Nghe tiếng xe dừng ngoài sân , Hải Vân quay ra nhìn. Cô chợt nở nụ cười vừa dè dặt vừa thân thiết , khi thấy người khách đến là Tùng.

Cô bước ra cửa đón anh:

-Anh Tùng ở công ty đến phải không ? Anh Phi đi đâu , em cũng không biết. Em mới về , không thấy anh ấy đâu cả.

Tùng lấy hộp quà trước giờ xe , đi vào nhà , anh đưa Hải Vân:

-Tặng em.

-Cảm ơn anh nha. Nhưng anh Tùng này ...

-Em nói gì.

- Đừng bao giờ tặng quà cho em nữa nhé , mắc nợ một người là một sự nặng nề , em nói thật đó.

Tùng không trả lời , anh đến ngồi xuống ghế :

-Vân này.

Hải Vân ngồi xuống đối diện với Tùng:

-Anh Tùng nói gì ?

Tùng như có ý lặp lại câu nói của cô:

- Đừng bao giờ từ chối anh bất cứ điều gì , bị từ chối nặng nề lắm , anh nói thật đó.

Hải Vân phì cười:

-Anh chọc em kiểu vậy đó hả ?

Tùng im lặng ngấm nụ cười của cô. Hải Vân không hề biết mình có nụ cười rất đẹp , rất quyến rũ duyên dáng. Mà cô cũng rất ít khi cười.

Cho nên ngay lúc này ,anh không muốn nói cái điều mà anh biết sẽ làm tắt ngấm nụ cười ở cô.

Hải Vân chợt mở lớn mắt nhìn Tùng:

-Anh Tùng có chuyện gì vậy ?

-Sao em biết.

-Nhìn mặt anh là biết ngay , lúc căng thẳng hay có chuyện vui buồn , anh sẽ thể hiện liền , làm việc chung với anh một thời gian là em biết đấy.

-Ồ, cũng có chuyện.

Hải Vân chợt im lặng , cô rất sợ nếu Tùng nói lý do làm anh không vui , mà nói ra chắc chắn liên quan đến Nguyên , vì anh từ công ty đến nhà cô.

Nhưng né tránh cũng không được , vì Tùng đã nhắc ngay đến tên anh ta.

-Chuyện của em và Nguyên đấy.

Hải Vân lắc đầu ngay:

-Anh ấy thì liên quan gì đến em ?
-Anh biết nhưng anh cần phải nói với em chuyện này anh nghĩ nó sẽ làm tư tưởng em dứt khoát hơn.
-Em dứt khoát lâu rồi mà.
Tùng vẫn cố nói cho bằng được:
-Em có biết điều này không ? Anh đã thấy Ngọc Kiều vào vị trí của em rồi. Chiều nào , hai người cũng ở lại công ty đến tối , có trời mới biết họ làm gì với nhau.
Hải Vân tưởng như trời đất vụt rơi vào bóng tối. Cô choáng váng ngồi im.
Tùng nhìn cô đầy thương xót:
-Một người dễ thay đổi như vậy không đáng để em khổ vì anh ta đâu. Tỉnh táo lại đi em.
Hải Vân lạc giọng:
-Cảm ơn anh đã quan tâm đến em.
Tùng khoát tay:
-Trong lúc này mà em còn cảm ơn anh được sao ? Anh muốn em nghĩ điều khác.
Cặp môi nhợt nhạt của Hải Vân hé một nụ cười không hẳn là cười:
-Đau khổ thì em đã trải qua rồi , nó không làm em ngạc nhiên đâu. Nhưng cách quan tâm của anh thì em phải biết cảm ơn.
-Anh nói không phải để nghe em cảm ơn , mà là thức tỉnh em đấy.
Hải Vân thần thần nhìn Tùng:
-Em có mộng bao giờ đâu mà tỉnh hả anh ?
-Em đã tỉnh táo thì phải biết nhận ra người nào là người mình cần. Em không biết là em cần sự thông cảm của anh sao ?
Hải Vân tìm cách né tránh:
-Đừng nói chuyện đó nữa anh Tùng.
Tùng vẫn nói tới:
-Tình yêu nếu là kẹo thì đón nhận , nhưng nếu nó thành độc dược thì hay can đảm gạt qua một bên , như vậy mới sáng suốt đấy em.
Thấy Hải Vân lặng thinh anh cố nói thuyết phục:
-Anh biết thời gian này em sẽ không chấp nhận được anh , nhưng anh vẫn đợi em , cho em thời gian để suy nghĩ. Rồi em sẽ nhận ra người thích hợp với em là anh chứ không phải anh ta.
Hải Vân khẽ lắc đầu:
-Em không thể tới với anh ta thì em sẽ sống như vậy. Nếu tìm đến người khác để lấp vào khoảng trống từ người kia thì sẽ gây ra đau khổ cho nhiều người.
-Em chưa thử , làm sao biết sẽ làm khổ anh ?
-Người ta nói không lo xa sẽ buồn gần. Em đã buồn một lần , điều mà em sợ

nhất là kéo người khác vào cuộc. Đừng chờ em nghe anh Tùng. Đừng làm em khó xử mà , em xin anh đấy.

Tùng lắc đầu chán ngán:

-Hắn thông minh hơn em nhiều đó Vân.

-Em chúc mừng anh ta , nhưng em không giống như anh ta được. Cho nên anh dứt khoát tư tưởng đó đi , đừng chờ em.

Tùng nặng nề đứng dậy. Cuộc nói chuyện này không đem lại hy vọng gì cho anh. Hải Vân cứng cỏi hơn anh tưởng nhiều.

-Tuy vậy anh vẫn không bỏ cuộc. Dù em thế nào , anh vẫn cứ chờ , trừ phi em với hắn nổi lại quan hệ.

-Sẽ không có chuyện đó đâu. Anh ta đã đi thì sẽ đi luôn. Em biết tính anh ta lắm. Anh ta không bao giờ chịu làm người thua cuộc cả.

Tùng không nói nữa , anh ra về với nét mặt u ám như đưa đám.

Hải Vân tiễn khách về. Còn lại một mình , cô thần thờ đứng ở cổng , tựa người vào chần song. Cô ngược nhìn lên bầu trời. Vậy mà vẫn cứ có cảm giác trước mặt mình là một màu xám thê lương.

Không ngờ Nguyên đã đi về phía Ngọc Kiều. Cô không trách hai người trước đây , cô đã từng khuyên khích Ngọc Kiều đấy thôi. Nhưng bây giờ chuyện đó xảy ra thì cô thấy đất trời sụp đổ.

Nhưng dù vậy , cô vẫn không được có thái độ nghi kỵ với Ngọc Kiều. Phải đến dự sinh nhật và phải chúc mừng thành công của bạn bè. Ngọc Kiều đã chìa tay ra giải hòa thì cô không được tránh né.

Chiều chủ nhật, Hải Vân đến nhà Ngọc Kiều rất muộn. Khi cô đến thì mọi người đang đứng quanh ổ bánh. Nguyên đứng bên cạnh Ngọc Kiều y như sinh nhật năm ngoái của cô.

Hải Vân cố giữ bình tĩnh. Nhưng khi thấy cảnh đó, cô cứ đứng sững sờ ngoài cửa nhìn vào. Cô quá bối rối nên không hay mình đã làm mọi người chú ý.

Nhã Mi là người đầu tiên thấy Hải Vân cô vội bước tới:

-Vân vào đi , sao đến trễ vậy ?

Hải Vân như sực tỉnh , cô nói một câu gì đó chống đỡ , mà ngay cả cô cũng không biết nói đúng. Nhã Mi cũng không để ý nghe. Cô kéo tay Hải Vân vào đứng giữa mọi người , chưa kịp nói gì thì Ngọc Kiều đã bước ra vồn vã.

-Sao đến trễ vậy , hôm nọ đến không gặp Vân , mình bỏ thiệp trong sân mà sợ mất ghê.

Hải Vân cố lấy giọng tự nhiên:

-Lúc về mình mới thấy , chúc sinh nhật vui vẻ.

Cô đưa hộp quà cho Ngọc Kiều , rồi đến đứng cạnh ổ bánh. Cô tránh nhìn Nguyên và nói một vài câu với người bạn kế bên cạnh.

Nguyên có vẻ như không hề quen biết cô. Anh nói cười rất vui vẻ và giúp

Ngọc Kiều cắt bánh.

Rồi mọi người tản ra. Suốt buổi tiệc anh không hề nhìn Hải Vân. Chỉ có Nhã Mi và Ngọc Kiều thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cô. Hải Vân cũng ít nói nên thái độ lạnh lẽo của cô cũng không làm ai để ý.

Tan buổi tiệc mọi người kéo đi karaoke, Hải Vân đến nói nhỏ với Ngọc Kiều

-Mình về trước nha , đừng nói với ai lát nữa nói giùm là mình chào anh Nguyên và Nhã Mi nghe (71) Ngọc Kiều kéo cô ra một góc , cử chỉ hơi lúng túng. Nhưng tối nay cô quá vui sướng nên không làm chủ được nụ cười của mình và cô nói với vẻ ái ngại:

-Mình biết Vân muốn tránh mặt anh Nguyên phải không ? Đừng buồn mình nghe.

Hải Vân cười gượng:

-Sao lại buồn Kiều? Không có đâu , mình nói thật đó.

Nhưng Ngọc Kiều vẫn cố giải thích:

-Lẽ ra mình không nên mời Vân. Mình biết nãy giờ Vân buồn lắm. Nhưng Vân cũng là bạn , mình thật lòng muốn có Vân , đừng nghĩ mình có ý khiêu khích nghe.

-Mình hiểu mà , Kiều mời anh Nguyên cũng là hiển nhiên thôi.

Ngọc Kiều cười bối rối , nhưng không giấu được vẻ sung sướng:

-Mình biết bây giờ anh ấy vẫn còn nhớ Vân , nhưng mình tin từ từ hai người sẽ quên nhau. Mình sẽ kiên nhẫn đợi. Anh ấy nói rằng sẽ không để mình thất vọng lần thứ hai.

Hải Vân choáng váng , nhìn Ngọc Kiều trân trân. Điều này dù đã biết trước , nhưng khi nghe nhắc lại , cô vẫn thấy nỗi đau cắn xé lòng mình.

Cô thần thờ nói như trong cơn mơ:

-Nếu anh ta đã nói như vậy thì Kiều nên tin , vì anh ta không phải là người nói dối.

-Mình biết , mình tin anh ấy lắm.

Cô đặt nhẹ tay lên tay Hải Vân , nói như an ủi:

- Đừng buồn nha , mình cảm thấy có lỗi với Vân lắm. Nhưng tình cảm không thể cưỡng lại được , cho mình xin lỗi.

Hải Vân nói thật lòng mình:

-Khi anh ta chán một người như mình thì anh ta có quyền tới với người khác. Trong chuyện này không ai lỗi cả.

Cô nhìn vào nhà , rồi khẽ đẩy Ngọc Kiều :

-Vào tiếp bạn đi , đừng để ý đến mình. Mình về nghe.

Cô đi ra sân lấy xe. Ngọc Kiều cũng nán nã đi theo:

-Mai mình đến rủ Vân đi chơi , đừng buồn mình nha.

Hải Vân cười gượng:

-Không có đâu , Kiều vô đi.

Cô đẩy Ngọc Kiều vào nhà rồi thẫn thờ đến lấy xe. Cả khoảng sân rộng đầy xe, chỉ có cô là về trước. Lúc ra đến ngoài đường Vân còn nghe tiếng cười nói ồn ào vang ra nó làm cô thấy mình lẻ loi hơn bao giờ , nhưng không hề có ý muốn gia nhập đám đông vui vẻ ấy.

Vậy là không còn gì hy vọng. Trong nơi sâu thẳm lòng mình , cô vẫn mơ hồ hy vọng điều đó không có thật. Nhưng nó đã là thật rồi. Nếu không , Ngọc Kiều sẽ không sung sướng một cách bối rối như vậy.

Nhưng biết điều đó rồi , cô lại thấy đau đớn muốn chết đi. Cô chạy xe ngoài đường mà nước , mắt cứ chảy lặng lẽ.

Hải Vân đến phòng trà. Tối nay cô chọn bài "Đường Xưa" Chưa bao giờ cô hát với tâm trạng tê tái như hôm nay. Những nỗi buồn hấp hối , những chơi vơi trong tâm hồn không nói được thành lời , giờ gói vào bản hát làm cho giọng cô trở nên rung cảm , cuốn hút lạ thường.

Khi Hải Vân đi xuống , khán giả vỗ tay nhiệt tình , làm cô phải hát lại thêm lần nữa , rồi thêm một bài khác. Tối nay cô làm người ta thật sự rung động. Hình như khi mình hát bằng trái tim tan vỡ thì nó đi vào lòng người nhiều hơn.

Hát xong , Hải Vân đi vào phòng thay lại đồ. Khi đi ra , cô tần ngần nhìn lên cầu thang rồi lên sân thượng một mình.

Khoảng sân rộng không một bóng người. Hải Vân đi thờ thẫn về phía lan can , đứng thẫn thờ nhìn lên trời.

Tự nhiên cô hát bài hát lúc nãy , rồi khóc nức nở.

Một lát sau , cô nguôi dần rồi nín khóc hắt. Cô ngẩng lên định rút khăn lau mặt thì chợt nhận ra Nguyên đứng bên cạnh. Dù đứng trong bóng tối , nhưng cô vẫn biết anh đang nhìn cô.

Hải Vân bàng hoàng lui ra phía sau rồi nhìn về phía cửa. Cô nói như trong mơ:

-Anh đi đâu vậy ? Em không tin là anh đến đây , anh muốn gì ở em ?

-Anh đã đi theo em từ lúc thấy em về một mình.

- Để làm gì ? Anh không đi chơi với mọi người sao ?

Nguyên không trả lời. Hải Vân cũng không hỏi nữa. Thái độ im lìm của anh làm cô cũng không biết nói gì. Vì ngay cả cô cũng đang có tâm trạng lơ lửng không hiểu cả mình.

Rồi lý trí thức tỉnh , cô định bỏ đi. Nhưng Nguyên lên tiếng giữ cô lại :

-Tối nay anh có không nhìn đến em , có coi như không có mặt em , nhưng khi thấy em về một mình thì anh chịu không nổi. Anh nhận ra rằng anh đã cố gắng vô ích , anh không thể quên em được.

Hải Vân quay lại nhìn anh , rồi buông một câu vô nghĩa:

-Vậy sao ?

Nguyên cũng nhìn cô đắm đắm :

-Tối nay em hát hay lắm.

Hải Vân không trả lời , cô quay người nhìn xuống đường. Khi phát hiện có anh bên cạnh mình , cô không mừng , chỉ có cảm giác mình đang đối diện với một người xa lạ. Một người đã thuộc về người khác.

Nguyên im lặng một chút , rồi tiếp:

-Nhưng có lẽ không ai hiểu tâm trạng em bằng anh. Em không còn chuyện gì để nói với anh sao ?

-Anh có khỏe không ?

- Đừng hỏi như vậy ?

-Lúc này nhìn Ngọc Kiều , em cũng biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người , anh làm vậy sáng suốt lắm.

-Anh làm vậy em thấy được giải thoát chứ gì ?

-Em không biết.

-Anh thừa nhận anh có lỗi với em. Đúng ra anh đã muốn bỏ đi và thực tế anh đã làm như vậy.

Hải Vân nghe ngực mình đau nhói một cái. Nhưng cô chỉ lặng lẽ chịu đựng. Không chịu đựng thì cô còn biết làm gì bây giờ ?

Cô cười gượng:

-Em nhớ ra còn phải đi công việc , em về trước nghe.

Nguyên giữ tay cô lại:

- Đừng tránh né nữa.

Hải Vân bắt chợt hất anh ra. Đứng lù lại cô nói như hét:

-Bây giờ anh đừng có bất cứ hành động nào với em , đừng để có lỗi với Ngọc Kiều. Anh đã đi thì cứ đi thẳng , ngoái lại nhìn em , anh không sợ mất Ngọc Kiều sao ?

Nguyên như không cần nghe Hải Vân nói , anh cương quyết bắt cô đứng lại:

-Em không được bỏ đi kiểu đó ,anh tới đây vì em mà. Dù nghĩ gì về anh thì em cũng phải nói chứ.

Hải Vân đứng yên , nước mắt đầm đìa trên mặt:

-Anh muốn em phải xấu hổ với Ngọc Kiều sao ? Bây giờ giống như em trở lại lôi kéo người yêu của bạn em , em không làm như vậy được.

Nguyên không hề tự ái:

-Em luôn dồn anh vào chân tường. Con người em không hề biết mềm yếu , nhưng coi chừng lý trí quá sẽ làm em đau khổ đó.

-Anh trách em sống không có tình. Nhưng sau anh không nhìn lại , anh đã làm gì để giải quyết tình cảm với em. Và trong tình huống này em còn làm gì được nữa đây.

-Nếu em yêu anh bằng nửa tình cảm anh dành cho em thôi , thì em sẽ không đủ lý trí cư xử như vậy.

-Anh dồn em vào chân tường rồi quay lại trách em, em chấp nhận hết đó ,

em không thanh minh đâu.

-Em chấp nhận cái kiểu bất cần chứ không phải bất lực.

Hải Vân quệt nước mắt:

-Anh muốn nghĩ thế nào cũng được , em chấp nhận hết đó.

-Em có trái tim lo đo lăm, chỉ vài câu phản đối của Nhã Mi mà em sẵn sàng gạt bỏ tình cảm của anh. Em luôn coi nhẹ anh hơn tự ái của em , còn Ngọc Kiều thì không như vậy.

Trong bóng tối , Hải Vân nhìn Nguyên trân trân, nhưng chỉ lặng lẽ nuốt cay đắng vào lòng.

Không nghe cô trả lời , Nguyên nói tiếp:

-Cô ấy đặt tình yêu lên trên mọi thứ và sẵn sàng chịu đựng bất cứ hoàn cảnh nào , miễn là cô được anh. Đó là cái anh cần mà em không có.

Hải Vân sứt sứt, tiếng động thật nhỏ , cô không để người bên cạnh biết mình đang khóc , và tiếp tục im lặng chịu đựng :

Nguyên đứng im chờ cô nói. Nhưng khá lâu không thấy cô phản ứng , anh nói tiếp -Em nghĩ rằng em tự trọng, nhưng em không nghĩ như vậy là coi thường anh. Anh chưa bao giờ quý lụy ai , vậy mà anh để cho em coi thường. Em có nghĩ tới tự ái của anh không ?

Càng nói càng bị kích động , anh quay lại nắm cánh tay cô , lắc mạnh:

-Sao em khinh thường anh quá vậy ? Em tự cho phép mình gạt bỏ tình cảm người khác , cái đó không phải mặc cảm, mà là cao ngạo.

Hải Vân quay chỗ khác, một tay kín đáo quệt nước mắt trên mặt. Cử chỉ của cô làm Nguyên phải chú ý. Anh sờ nhẹ lên mặt cô , khuôn mặt ướt nồm làm anh sưng sốt buông tay xuống.

Anh không ngờ này giờ Hải Vân khóc , cứ nghĩ sự im lặng đó là bất cần. Cô có cách giấu đau khổ làm người khác nhói cả tim , còn hơn ngàn câu trách móc , nó làm anh thấy bối rối.

Cơn giận lập tức tan biến , nhường cho hồi hận mênh mông , giọng anh chùng xuống:

-Nếu giận anh thì cứ nói , đừng chịu đựng như vậy , anh sợ lắm. Em nín đi.

Hải Vân lắc đầu. Mũi bị nghẹt cũng không nói được , cô rút tay lại, tìm chiếc khăn trong xách tay. Nhưng Nguyên đã lấy khăn trong túi , lau mặt cho cô:

-Anh xin lỗi , đừng khóc nữa Hải Vân.

Hải Vân cố nói bình thường :

-Em không có sao đâu , để em về. Chào anh.

Cô đi về phía cửa. Nguyên lặng lẽ đi theo. Nhưng đến cầu thang, anh bước xuống một bước , đứng chặn lại:

-Em ở lại nói chuyện cho xong đi. Nếu không, chắc anh điên lên mất. Anh biết em có cách nghĩ của em , đừng im lặng như vậy.

-Bây giờ em không biết nói gì hết. Anh tạo ra tình cảm tay ba như vậy , em

đứng ngoài cuộc rồi , em biết nói gì bây giờ ?

-Em trách móc anh cũng được , nhưng đừng im lặng đứng qua một bên , anh không chịu được thái độ đó của em.

Hải Vân khẽ hít mũi , nói một cách cương quyết:

-Em thật lòng muốn yên ổn. Anh ép bức chỉ làm em sợ anh thêm thôi. Để em về.

-Vậy thì anh đưa em về.

- Đừng đưa , em không muốn đâu.

Nguyên bắt đầu mất hết bình tĩnh:

-Cái gì em cũng không chịu , muốn làm khổ anh phải không ?

Hải Vân nhìn thoáng qua Nguyên. Cử chỉ nóng nảy của anh không hề làm cô bị không chế , cô nói mềm mỏng nhưng cương quyết:

-Em không có ý như vậy. Nhưng bây giờ anh khác rồi , đừng đưa đón như lúc trước, anh không thấy vậy là kỳ sao ?

Cô đẩy nhẹ Nguyên qua một bên , rồi đi nhanh xuống dưới. Nguyên đành phải tránh cho cô đi. Anh có cảm giác tức điên người mà không làm gì được. Anh đứng yên một lát rồi bước nhanh đi trước Hải Vân ngang qua cô anh cũng không buồn quay lại.

Hải Vân nhìn nhưng cử chỉ đó một cách buồn bã , nhưng cô không hề làm gì để cứu vãn. Và cô đi chậm lại để có khoảng cách xa thêm.

Sáng hôm sau cô còn chưa thức thì nghe tiếng gõ cửa phòng. Cô lơ mơ ngồi lên , bước ra mở.

Nguyên đang đứng như chờ , thái độ có vẻ nhẹ nhàng hơn hôm qua:

-Anh làm em thức giấc , phải không ?

Hải Vân không giấu nổi vẻ ngạc nhiên:

-Anh vào bằng cách nào ? Anh Ba em mở cửa cho anh vào ?

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 7

- Không , anh ngồi bên kia đường , chờ anh đi ra anh mới vào.

Hải Vân nhớ lại cách xông xáo của Nguyên lần trước, lần này anh cũng làm như vậy. Điều đó làm cô hiểu tâm trạng anh rất bức xúc.

Cô hơi lùi ra phía sau:

- Anh xuống nhà chờ em một chút.

- Em tự nhiên đi.

Anh đi xuống phòng khách chờ cô. Một lát sau ,cô đi ra với vẻ tỉnh táo hơn:

- Anh có chuyện gì không ?

Nguyên không trả lời , anh nói qua chuyện khác:

- Đêm qua anh về anh không ngủ được, thái độ của em làm anh buồn vô cùng. Anh không ngờ em cứng rắn như vậy.

Hải Vân nói nhỏ:

- Hôm qua anh đã cứng rắn được, anh hãy như vậy luôn đi.

- Anh không làm được. Đêm qua anh suy nghĩ rất nhiều. Anh có lòng tự trọng của anh , nhưng bây giờ anh không thể tiếp tục như vậy được.

Hải Vân không biết nói gì để trả lời. Cô im lặng nhìn xuống tay mình.

Cử chỉ của Hải Vân làm Nguyên không chịu nổi , anh đứng dậy , bước qua ngồi bên cạnh cô. Anh kéo mặt bắt cô phải nhìn vào mắt mình:

- Em chỉ cần trả lời điều này thôi , em còn yêu anh không?

Hải Vân quay đi chỗ khác:

- Anh hỏi chuyện đó làm gì ? Em không xen vào giữa anh với Ngọc Kiều ,sao anh không chịu yên ổn như vậy ? Anh muốn quậy tung lên , bắt cả nó chịu khổ sao ?

- Đừng đem Ngọc Kiều vào đây , em chỉ nên nói trung thực tình cảm của em thôi. Nếu em bảo không thích anh , anh sẽ bỏ về ngay lập tức và sẽ không tìm em bằng bất cứ hình thức nào nữa.

Hải Vân hơi run. Quả thật cô không đủ can đảm gồng mình những câu phủ nhận. Nhưng lý trí không cho phép cô thừa nhận dễ dàng.

Nguyên chột giằng ngựa mặt cô ra , hôn như vũ bão:

- Anh không thể quên em được , anh chỉ yêu được em thôi.

Hải Vân ngồi im lưỡng lự ,cuối cùng lý trí tắt ngấm , cô bật khóc:

- Nếu như vậy , sao anh còn yêu Ngọc Kiều ? Anh coi nhẹ tình cảm của em , sao anh không tự trách mình trước ? Em đâu phải là đá mà không biết buồn.

Nguyên buông cô ra:

- Vậy là em chịu thú nhận phải không ? Nếu không bỏ anh được thì em đừng nửa vời nữa , như vậy cả hai đều khổ. Em đừng hành hạ anh nữa được không ?

Hải Vân hít mũi , nguẩy đầu nhìn chỗ khác. Lúc này cô chỉ mong nói ra uẩn khúc của mình.

- Khi em không tới với anh được, em vẫn không tới với người khác Em chưa bao giờ thích anh Tùng. Lúc anh bỏ em , em cũng không có ý nghĩ tìm anh để an ủi. Nhưng anh thì có thể tỏ tình với Ngọc Kiều. Anh là người nửa vời chứ không phải em.

Nguyên dịu giọng:

- Em nói nữa đi.

- Trong nửa tháng anh bỏ em , em buồn nhưng vẫn cố gắng gượng lại.

Nhưng tới qua , khi chính miệng Ngọc Kiều nói anh tới với nó thì em muốn chết đi cho rồi. Anh yêu người khác thì tìm em làm gì , anh muốn đùa với em phải không ?

- Em bình tĩnh nghe anh giải thích đi.

Hải Vân lắc đầu:

- Dù anh có nói thế nào thì tình cảm đã bị chia sẻ. Em không giống Ngọc Kiều , em sẽ rút lui ,đau khổ một lần còn hơn đau cả đời.

- Lại có tư tưởng đó nữa sao ?

- Em không giành giật đâu. Nhưng em xin anh, để cho em quên đi, đừng nửa vời kiểu đó ,anh sẽ giải thích sao với Ngọc Kiều đây và cả Nhã Mi nữa.

- Anh tôn trọng mọi người , nhưng anh đặt em một vị trí khác quan trọng hơn. Nhã Mi nói gì mặc nó.

- Nhưng còn Ngọc Kiều ?

Nguyên khoát tay như muốn cô trấn tĩnh , giọng anh điềm đạm , thành thật:

- Em có giận khi nghe chuyện anh tỏ tình với Ngọc Kiều không ?

Hải Vân mím môi nhìn chỗ khác, không trả lời.

Nguyên nói rành rọt:

- Anh cũng có tâm trạng như vậy đây. Khi nghe anh Phi nói em quay về với Tùng anh choáng váng , cảm hận và tự trọng bị tổn thương nặng nề. Lúc đó Ngọc Kiều đã làm anh cảm động vì cách si tình của cô. Cô ấy cũng giống như anh vậy ,yêu là yêu hết mình chứ không nửa vời.

Hải Vân cười buồn:

- Anh hiểu gì về em mà nói vậy ?

- Anh hiểu em qua cách em hành động.

- Tùy anh.

- Em muốn biết anh đã nói thế nào với Ngọc Kiều không ? Anh bảo sẽ khó quên được em. Còn cổ thì nhất định kiên nhẫn , cô làm nhụt ý chí của anh.

- Và anh quyết định xây dựng tình cảm khác ? Em biết ý nghĩ của anh, anh

không cần giải thích.

- Có đúng không đây ?

- Anh bị sự cuồng nhiệt của nó làm mềm lòng. Trong cách mềm lòng đó có sự thương hại, sự đồng cảm , vì hai người có cách yêu giống nhau. Và khi đã cảm động vì nó , anh càng hận sự yếu hèn của em.

Nguyên ngồi im lặng , rồi nói nhỏ:

- Không ngờ em hiểu lòng người như vậy.

Hải Vân buồn rầu:

- Nhưng dù hiểu như vậy , em vẫn thấy đau. Cũng như anh, không chấp nhận việc em tìm đến anh Tùng , dù anh ấy vẫn yêu em.

Nguyên lặng người không nói được. Anh còn có thể nói được gì , khi Hải Vân đã nói đúng ý nghĩ của anh.

Một lát sau anh hỏi khẽ:

- Em không tha thứ được sao ?

- Có lẽ không.

- Đừng cố chấp như vậy , chuyện đó không đáng để em bỏ anh. Thương hại không có nghĩa là yêu , rồi anh cũng sẽ chia tay với Ngọc Kiều khi đầu óc tỉnh táo , em phải hiểu điều đó.

Hải Vân lắc đầu:

- Em không tin, và em biết anh sẽ đi xa hơn theo thời gian , rồi lòng thương hại sẽ biến thành tình yêu.

Nguyên hơi gằn giọng:

- Đừng suy đoán xa quá , anh thừa nhận em nói đúng tâm trạng anh , nhưng không phải tất cả đều đúng đâu.

Hải Vân định trả lời , nhưng nghe tiếng chân đi vào nên cô im bật. Cô nghiêng đầu nhìn ra cửa , rồi bối rối nhìn qua Nguyên , anh cũng nhìn ra cửa nhưng không bối rối như cô mà điềm tĩnh chờ.

Phi đi vào , thấy Nguyên , anh ngạc nhiên nhíu mày một cái:

- Không ngờ mày đến đây.

Anh đến ngồi trước mặt hai người , hết nhìn Hải Vân rồi lại nhìn Nguyên rồi hất mặt lên:

- Mày đúng là ngon lành , dám đến tìm nó ở đây , hình như mày coi thường tao quá đấy.

Hải Vân vội quay qua Nguyên nói nhỏ:

- Anh về đi !

Nguyên lắc đầu tỉnh bơ:

- Đừng đuổi như vậy , anh muốn nói chuyện với anh Ba em. Nói xong , anh sẽ về.

Hải Vân hơi sợ , cô nói như năn nỉ:

- Hai anh không khi nào nói chuyện hòa bình được , rồi sẽ xô xát nữa

thôi.Em xin anh mà , làm ẩm ỉ hàng xóm đi nghỉ nhà em đây.

Nguyên khoát tay:

- Anh sẽ không để như vậy , sẽ nói chuyện rất hòa bình. Nếu như sợ thì em lên phòng em đi.

Anh nhìn thẳng vào mặt Phi:

- Có thể đến quán cà phê nói chuyện với anh không ?

Giọng Phi dứt khoát:

- Hôm đó đã nói xong rồi , không có gì nói thêm nữa.

Nguyên vẫn điềm nhiên:

- Anh nghĩ như vậy là xong sao ? Tôi không đồng ý anh chia rẽ chúng tôi kiểu đó. Chuyện tình cảm , anh phải để tự Hải Vân quyết định chứ không có quyền quyết định thay cô.

Phi nhướn mắt ngạc nhiên , rồi cười khẩy:

- Mà tới đồ ngọt nó những gì vậy ?

Nguyên hơi cau mặt:

- Tôi không đồng ý cách nói của anh. Đừng coi thường em gái anh như vậy.

- Người coi thường là mày đó. Yêu mà không bảo vệ nổi người yêu của mình , để cho người nhà nặng nề nó, con trai như mày thì chết đi cho rồi.

Hải Vân kêu lên:

- Anh Ba ! Anh nói chuyện nghe nặng quá.

Nguyên không hề tự ái ,giọng nói vẫn thản nhiên:

- Hành động của gia đình , tôi không can thiệp. Vấn đề là tôi có giữ vững lập trường của mình hay không. Cũng như anh vậy , cũng thò vào giải quyết chuyện của Hải Vân , cô có can thiệp anh không ?

Phi hơi đuối lý , làm thỉnh ngó chỗ khác.

Nguyên điềm đạm nói tiếp:

- Về phía Hải Vân , vấn đề là cô có bản lĩnh đi theo tôi không ?

- Chắc chắn là không. Nó đã bỏ cuộc , đừng có tới quấy rối nữa.

- Anh lại thô bạo xen vào chuyện người khác rồi đấy.

- Em biết là em đã đẩy anh làm như vậy ,nhưng tình cảm vẫn cứ bị tổn thương (92)

Phi nổi nóng dãn tay xuống bàn :

- Nếu thằng nào làm khổ em mày , mày có chịu được không ? Ngày nào cũng nhìn nó khóc lóc , mắt ăn mất ngủ , mày nghĩ gì hả ?

Nguyên chưa kịp nói thì anh đã nói một cách giận dữ:

- Mày cũng có em gái , liệu mà để đức cho nó. Đừng có làm khổ con gái người ta , coi chừng em mày phải trả giá đó.

Nguyên bắt đầu nổi nóng:

- Nếu em gái anh có khổ , thì anh là nguyên nhân chứ không phải tôi. Anh đến công ty gặp tôi để bồi nhọ em gái anh, không có người anh nào như anh

hết.

- Mà nói cái gì ?

- Anh bảo Hải Vân quay lại với Tùng , trong khi cô không liên quan gì đến anh ta. Nói như vậy , anh không sợ tôi coi thường em gái anh sao ?

-Nếu không nói như vậy ,liệu mà có buông tha nổi không ? Mà quen với người nào là làm khổ người đó. Lẽ ra tao đã nên may một trận rồi.

Thấy Phi bắt đầu nổi nóng , Hải Vân sợ hãi nói nhỏ với Nguyên:

-Anh về đi , em xin anh mà.

Nguyên khoát tay

-Anh sẽ không về , nếu không vạch cho anh ta biết anh ta độc đoán ra sao.

-Nhưng anh sẽ không giải quyết được chuyện gì đâu.

-Anh làm được em cứ ngồi im đi , em chỉ nên nghe thôi.

Hải Vân quay qua Phi định nói , nhưng anh khoát tay bảo cô im. Anh định nói nhưng Nguyên đã lên tiếng trước:

-Sao anh biết tôi làm khổ Hải Vân ?

Phi nổi nóng lên vì cách hỏi mà anh cho rằng xác xược:

-Mày dám hỏi như vậy à ?

-Chứ tôi có thể nói cách nào khác được , khi anh cứ vu khống kiểu đó ...

Anh nhấn giọng:

-Một sự vu khống , anh biết không ?

Phi cười mím :

-Quen với người ta mà để cho người ta khổ sở, như vậy mà không thừa nhận. Mà không dám thừa nhận , vì mà sợ trách nhiệm.

Nguyên nói như khẳng định:

-Có thể tôi đã làm khổ Hải Vân , nhưng lời của tôi thì ít , của anh thì nhiều.

Anh là nguyên nhân để chúng tôi hiểu lầm nhau , suýt tý nữa đã chia tay nhau , Nếu là người khác thì tôi không nhận đâu.

-Cái gì ?

Nguyên điềm nhiên nhắc lại:

-Tôi không muốn gây hấn với anh , vì không muốn Hải Vân khổ. Còn anh , nếu biết thương em gái thì đừng có can thiệp thô bạo như lần trước nữa.

-Ngược lại tao cấm mày , từ đây về sau hãy xa nó đi. Nếu ...

Nguyên ngắt lời:

-Chẳng những tôi không dứt khoát , mà sẽ làm ngược lại. Tôi yêu em gái anh là thật và có ý định nghiêm chỉnh , mặc kệ anh có đồng ý hay không.

Phi trừng mắt nhìn Nguyên còn anh thì tỉnh bơ:

-Chuyện anh chia rẽ chúng tôi, tôi bỏ qua ,từ đây về sau không nhắc lại.

Ngược lại , tôi yêu cầu anh không được ép Hải Vân chọn bạn anh nữa.

-Mày ra lệnh cho tao đó hả ?

-Yêu cầu , chứ không phải ra lệnh.

Phi nhìn Nguyên gườm gườm , như phân tích ,đánh giá anh. Nguyên điềm tĩnh chịu đựng cử chỉ đó. Không phản ứng ,chỉ có vẻ chờ cách phản ứng của Phi.

Cuối cùng anh ta quay qua Hải Vân:

-Thế nào ?

Hải Vân hỏi dè dặt:

-Anh muốn hỏi gì ?

-Liệu có thể tin nó được không ?

-Em ...

Hải Vân lúng túng làm thinh. Cử chỉ của cô làm Phi nghi ngờ:

-Không dám chắc phải không ? Như vậy chứng tỏ mày không tin tưởng nó chứ gì ?

Nguyên xen vào :

-Ngay cả em cũng không biết mình cần gì , thì làm sao người khác tin em được.

Hải Vân lắc đầu:

- Đừng bắt em nói chuyện tình cảm như bàn chuyện kinh tế , em không chịu được đâu.

Nguyên nhìn cô như không chế:

-Anh không hề muốn chia tay với em và anh muốn em vững vàng hơn. Nếu có trở ngại nào đó thì hai đứa cùng giải quyết. Tình cảm của mình mà em không làm chủ thì ai quyết định cho em chứ.

Hải Vân thừa biết Nguyên dùng Phi để khống chế cô. Vì chuyện lúc nãy còn giải quyết chưa xong.

Cô còn rất giận Nguyên nhưng trước mặt Phi , cô không dám để cho anh thấy thế là cô nói buông xuôi:

-Em sẽ suy nghĩ lại.

Nguyên như cố ý dí cô vào chân tường:

-Em như vậy , chẳng khác nào em tố cáo với anh Ba em rằng anh không đáng tin. Anh muốn em có thái độ dứt khoát hơn. Trả lời đi , em có chấp nhận anh không ?

Thấy cái nhìn quan sát của Phi , Hai Van đành lên tiếng:

-Tụi em hòa nhau rồi, mà lúc trước em cũng không đồng ý cách giải quyết của anh đâu , chuyện tình cảm của em ,anh để em quyết định lấy hay hơn.

Phi gật gù:

-Có nghĩ a là mày nhất định chọn nó ? Được thôi , vậy thì từ nay về sau đừng có khóc lóc vì nó. Nếu không thì phải chọn thằng Tùng. Tao không để mày tự phá hoại cuộc đời mày đâu.

Hải Van thoáng nhăn mặt khổ sở:

-Anh dùng từ gì nặng nề vậy ?

-Không phải như vậy sao ? Người đem lại hạnh phúc cho mình không chọn, đi theo tình cảm mù quáng rồi rước khổ vào thân. Tao làm anh mày , thấy mày khổ, tao bỏ qua được không ?

Nguyên tự ái:

-Hình như anh coi thường tôi quá , tôi là người thế nào mà ai vương vào tôi thì khổ ? Sao anh không nghĩ ngược lại.

Phi cười khan:

-Tao cũng mong như vậy lắm. Nhưng thôi , Hải Vân nó đã chọn thì tao cũng không có quyền can , tao giao nó cho mày đó.

- Đáng lẽ phải như vậy lâu rồi.

Không hiểu Phi nghĩ gì , anh chợt bật cười , rồi đứng dậy bỏ đi vào nhà.

Nguyên chờ anh đi khuất rồi mới quay qua Hải Vân :

- Anh cảm thấy điều khó khăn mà anh phải vượt qua không phải là từ người khác mà ngay chính là em đó , em nhìn lại mình đi.

Hải Vân cười khẽ:

- Em nhận ra rằng quên một người khó hơn là chấp nhận vượt qua trở ngại với người đó. Em chấp nhận chịu đựng mọi thử , nhưng trong tình cảm , em xin anh đây , cho em một thời gian đi.

- Để làm gì ?

- Đừng gặp nhau một thời gian , em muốn để tình cảm của em lắng lại. Nếu cứ gặp nhau em sẽ không chịu nổi khi nhớ anh đã từng đến với bạn em.

Nguyên nhìn cô chăm chăm:

- Em không tha thứ được cho anh ?

- Em biết là em đã đẩy anh làm như vậy , nhưng tình cảm vẫn cứ bị tổn thương. Có lẽ em ích kỷ quá ,nhưng em sẽ ráng quên chuyện đó.

- Khi nào anh có thể gặp lại em ?

- Em không biết , em sẽ gọi điện cho anh.

Nguyên ngồi im , khuôn mặt thật buồn. Anh không chịu nổi lời đề nghị của Hải Vân , nửa tháng xa nhau đã làm anh điều đúng nhớ cô bây giờ mỗi ngày không được gặp anh không tin mình cứng rắn nổi.

Nhưng anh cũng hiểu mình đã làm Hải Vân bị tổn thương , nên không muốn gây thêm áp lực cho cô.

Một lát sau ,anh dứt khoát đứng lên:

- Anh về đây.

Hải Vân không nói gì giữ lại , chỉ im lặng tiễn Nguyên về , nhưng khi ra đến cửa anh đột ngột kéo tay cô về phía tường ôm ghì lấy cô.

- Anh nhớ em nhiều lắm.

Hải Vân cảm động đến muốn khóc. Nhưng nhớ ra có Phi trong nhà , cô khẽ đẩy anh ra , nói nhỏ:

- Đừng làm vậy có anh Ba em ở trong nhà đó.

Nguyên miễn cưỡng buông cô ra , đi ra sân. Lần này Hải Vân chỉ nhìn theo chứ không theo anh ra cổng.

Đến trưa khi cô định đi ra ngoài thì vừa lúc Nguyên tới. Anh đưa chiếc điện thoại di động cho cô.

- Em giữ đi.

Hải Vân lắc đầu:

- Em không có nhu cầu dùng máy.

- Cái này chỉ để hai đứa liên lạc với nhau thôi. Anh sẽ không đến tìm em , nhưng gọi điện thì em không được từ chối , anh không chịu được đâu.

Hải Vân nhìn Nguyên chăm chăm , bất giác cô nói nhỏ :

- Anh ngốc lắm.

- Anh ngốc ?

- Em nói gì anh cũng tin là thật hết sao ? Sao anh không nghĩ rằng em cũng nhớ anh, sẽ gọi điện cho anh. Ngay khi anh ra khỏi nhà thì em đã thấy nhớ anh rồi.

Nguyên im lặng nhìn Hải Vân , rồi đưa tay kéo cô vào lòng:

- Anh không biết em yêu anh nhiều như vậy. Vậy mà đủ dùng khi chia tay với anh , em mâu thuẫn lắm.

Anh ghì cô chặt hơn:

- Thì ra em cũng yếu đuối.

Hải Vân im lặng buông mình trong tay anh. Cô nhận ra Nguyên hiểu về cô rất ít và anh cứ nghĩ cô khó khăn , như vậy chắc không hình dung nổi cô đã đau khổ thế nào khi chia tay.

Nhưng cô không muốn nói những chuyện đó, rồi anh sẽ cảm nhận được rằng cô cũng si tình như Ngọc Kiều.

Nguyên im lặng nhìn ra ngoài đường , nãy giờ anh cứ hút thuốc mãi. Lần đầu tiên anh ngồi bên một cô gái và nghe cô ta khóc , mà là khóc vì mình. Anh cảm thấy lúng túng kỳ lạ. Tim mãi vẫn không được một câu mở đầu cho câu chuyện.

Anh nhìn quanh một cách bối rối. May mà cả hai đã chọn góc vắng trong quán. Dù vậy anh vẫn ngại khi tiếng khóc kia cứ vang lên giữa buổi trưa vắng lặng.

Bên cạnh anh. Ngọc Kiều giấu mặt trong khăn , khóc một cách đau khổ.

Nguyên quay ly nước đầy về phía cô:

- Em uống đi , bình tĩnh nghe anh nói được không ?

Ngọc Kiều vẫn cứ úp mặt trong khăn , một lát sau cô ngẩng lên , đôi mắt mọng giọng nghẹn nghẹn :

- Em biết anh muốn nói gì rồi. Xin lỗi phải không ? Hôm ấy khi anh bỏ về sau Hải Vân thì em hiểu ra hết. Gặp nó rồi thì mọi người đều là vô nghĩa

trước mắt anh, phải không ?

Nguyên im lặng vì không nỡ thừa nhận với cô có điều anh không ngờ sự vô tình của mình làm Ngọc Kiều đau khổ đến như vậy.

Ngọc Kiều hít mũi nói tiếp:

- Khi anh gọi điện hẹn em không muốn đi , nhưng rồi vì muốn thấy mặt anh nên em tới.

Nguyên im lặng , anh không phải là đá mà có thể dừng dung với tình cảm như vậy. Nhưng ngay lúc này anh vẫn không thể bắt mình nói dối.

Anh lẳng lặng quan sát Ngọc Kiều , một khuôn mặt rất đẹp, cô làm anh liên tưởng tới vẻ khả ái của Hải Vân. Anh nhớ về lẳng mạn trong đôi mắt cô khi nhìn xuống mà Hải Vân thì rất hay nhìn xuống. Và cô hay có những cử chỉ tao nhã dễ thương , nhìn mãi không hề thấy chán.

Tiếng khóc của Ngọc Kiều như đưa Nguyên trở lại thực tế. Anh nói nhỏ:

- Xin lỗi Kiều , anh không có ý làm em buồn đâu , cho anh xin lỗi.

- Anh không có lỗi gì đâu , anh đã từng nói với em anh không quên được Hải Vân vậy mà em vẫn ngoan cố lôi kéo anh , tại em tất cả.

- Không phải lỗi tại em , tại anh đã hành động mù quáng ,anh có trách mình bao nhiêu cũng không đủ.

- Anh hối hận vì đã mềm lòng phải không ?

- Không , anh chỉ hối hận vì đã làm em buồn. Lẽ ra anh không nên làm em hy vọng.

Ngọc Kiều nhìn Nguyên đăm đăm :

- Nếu như Hải Vân từ chối anh , anh có chia tay với em không ?

Nguyên suy nghĩ một chút , rồi nói nhẹ nhàng:

- Anh nghĩ thời gian sẽ làm cả anh lẫn em tỉnh táo lại. Lúc đó , mình chia tay nhau mà không ai thấy bị tổn thương.

- Có nghĩa là ... ngay khi quen với em , anh vẫn biết anh sẽ chia tay ?

Thấy Nguyên im lặng , cô cười cay đắng:

- Em hiểu rồi, em biết mình đã ảo tưởng. Nhưng anh biết không , ngay bây giờ em vẫn chưa tỉnh mộng.

- Đừng mù quáng như vậy em , như vậy anh càng bị dẫn dắt. Điều anh sợ nhất là làm khổ người khác , em hiểu không.

Ngọc Kiều cười mà nước mắt lưng tròng:

- Từ đầu đến cuối , chưa khi nào anh tỏ ra rung động với em. Chỉ có tội nghiệp thôi.

- Ngay bây giờ , nếu anh cứ tiếp tục dối lòng , thì chẳng khác nào hại em.

- Nhưng em cứ muốn mình ảo tưởng như vậy đó.

- Đừng như vậy em ! Anh không dối lòng rằng , ngay khi âu yếm với em , trong đầu anh cũng chỉ có Hải Vân. Anh làm sai lầm khi thương hại không đúng chỗ , và anh không muốn sai lầm thêm lần nữa.

Ngọc Kiều ngồi im , không hiểu nghĩ gì. Bỗng cô cuối đầu nhìn xuống , nước mắt lại tuôn như suối chảy.

Nguyên quay đi chỗ khác , anh không đủ cam đảm nhìn một cô gái đau khổ khóc trước mặt mình.

Nhìn Ngọc Kiều khóc, anh chợt hiểu ra Hải Vân cũng đã từng đau khổ như vậy. Mà thậm chí còn hơn như vậy , vì cô và anh từng có nhiều kỷ niệm.

Anh thương Ngọc Kiều rồi lại thương Hải Vân hơn.

Bỗng nhiên anh nôn nao muốn gặp Hải Vân , để nói với cô những câu xin lỗi mà khi làm hòa nhau anh đã không hề nói.

Nguyên chờ Ngọc Kiều bình tĩnh , rồi thuyết phục đưa cô về.

Đứng trước cổng nhà , Ngọc Kiều cắn môi cô nói bình thường:

- Nhấn giùm với Hải Vân là em xin lỗi nó , lẽ ra em không nên tìm cách giành giật anh của nó. Em có lỗi với Hải Vân lắm.

Nguyên gật đầu :

- Anh sẽ nói.
- Dù sao em cũng chúc hai người hạnh phúc.
- Cám ơn em.

Anh chờ Ngọc Kiều vào nhà rồi mới đi. Không hiểu sao khi nhìn thấy dáng dấp nhỏ bé của cô khi đi vào sân , anh bỗng thấy nôn nao một tình cảm phức tạp , nhưng không phân tích lòng mình.

Buổi tối , Nguyên đến tìm Hải Vân. Từ khi làm hòa với nhau cô đã chịu để anh đưa đón khi đến phòng trà , và Phi cũng không còn phản đối như trước.

Đây là thời gian anh cảm thấy Hải Vân rất gần gũi.

Khi anh đến thì Hải Vân đang đứng ủ đồ. Anh đi thẳng đến phía cô , không để cô kịp hỏi , anh kéo cô vào lòng, giọng đầy rung động :

- Nãy giờ đi trên đường , anh nghĩ đến em , và nhớ ra anh đã chưa nói với em một điều quan trọng.

Hải Vân quay qua rút giấy điện bàn ủi rồi nhìn Nguyên:

- Anh đang không bình thường phải không ? Chuyện gì vậy , nói với em đi.
- Anh xin lỗi.

Hải Vân mở lớn mắt ngạc nhiên:

- Xin lỗi gì ? Em không hiểu.
- Khi nhớ lại tất cả nhưng gì đã làm , đã nghĩ về em , anh chợt nhận ra rằng anh đã không hiểu gì về em , chính vì không hiểu nên anh làm khổ em.
- Anh nhận ra những gì vậy ?
- Trong thời gian mình không gặp nhau , em đã khổ lắm phải không ? Sao em không nói với anh ? Chỉ cần biết em cũng đau khổ chắc chắn anh sẽ quay lại xin lỗi em và đã không hành động điên khùng như vậy.

Hải Vân như bị khơi lại những ấn tượng đen tối , cô cố né tránh :

- Sao anh nói chuyện đó lúc này , đừng bao giờ nhắc lại nữa nhé.

- Em sợ nhắc , vì mỗi lần nhớ đến , em buồn phải không ?
- Đối với em , thời gian đó hãi hùng lắm. Đau mà chỉ biết im lặng chịu đựng , cho nên em không muốn nhớ.

Nguyên thở dài , giọng đầy vẻ hối hận:

- Anh ước gì có thể xóa sạch ký ức đó cho em. Anh không hiểu sao mình có thể hồ đồ như vậy , không tin em mà lại tin vào anh Phi. Anh ấy đâu có bao giờ đứng về phía anh.

- Nhưng bây giờ anh thay đổi rồi, anh đâu có ghét anh nữa. Đừng ghét anh Ba em nhé , em sẽ buồn lắm.

Nguyên kéo mặt Hải Vân lên , nhìn cô đăm đăm:

- Bây giờ em có ý nghĩ chia tay với anh không ?
- Em ... có lẽ chấp nhận hết rồi. Chuyện vừa rồi làm em phải lựa chọn. Em chỉ có thể yêu anh thôi.
- Và em chấp nhận luôn ở bên anh , bắt chấp mọi trở ngại ?

Hải Vân gật đầu:

- Em sẽ làm như vậy.

Nguyên nhìn cô. Tự nhiên nhớ tới Ngọc Kiều anh nói với một chút cắn rứt:

- Sao em không thể hiện bản lĩnh sớm hơn một chút hả Vân ?

Hải Vân không hiểu tâm trạng anh. Cô nói như xin lỗi:

- Em làm anh thất vọng phải không ?

Nguyên nói rời rạc:

- Không, nhưng vì em , anh đã để xảy ra sự đau khổ vô ích.

Hải Vân vụt hiểu Nguyên muốn nói gì , cô lặng người :

"Vậy là bây giờ , khi có mình rồi thì anh ấy lại bị Ngọc Kiều chi phối." Ý nghĩ đó làm cô thấy mình như sụp đổ.

Cô nói lạc giọng:

- Nếu hối hận , anh có thể quay lại với người mới, em sẽ không cản trở anh. Sẽ không làm gì để anh hối hận về em , em nói thật.

Nguyên lắc đầu:

- Chuyện đã qua rồi, đừng bao giờ nhắc lại nữa.

Hải Vân im lặng ngay. Những chuyện nhạy cảm như vậy , cô không hề tìm cách khơi nó lên. Nhưng Nguyên đã vô tình gieo vào lòng cô một vết thương. Cô hiểu rằng bây giờ , trong lòng Nguyên có chút gì đó với Ngọc Kiều , mà cô là người tạo ra chuyện đó.

Cô quay lại tiếp tục ủi đồ. Nguyên nhìn nhìn cô:

- Em buồn phải không ?

Hải Vân gượng cười:

- Không.

- Em nói dối , nhìn mặt em , anh biết nói cho anh nghe đi.

- Có những chuyện không nên nói , rồi nó sẽ qua thôi.

- Không được, anh muốn em nói với anh bất cứ chuyện gì em nghĩ, nhất là những chuyện về hai đứa, em buồn anh phải không?

- Không đâu.

Nguyên im lặng nhìn cô, rồi nói cương quyết:

- Anh muốn từ đây về sau, bất cứ chuyện vui buồn gì em cũng nói với anh, không được giấu, hứa không?

Thấy Hải Vân có vẻ không muốn trả lời, anh nói tiếp:

- Em thuộc mẫu người hay giấu kín cảm xúc, đau khổ cũng im lặng chịu đựng, như vậy thiệt thòi cho em lắm, sao em dai quá vậy?

Hải Vân cười khẽ:

- Nếu được bình thường như mọi người, em sẽ không bắt mình chịu đựng.

- Em luôn tự làm khổ mình kiểu đó. Sao em không chỉ nhìn mình thôi? Em có gì kém hơn người khác, thậm chí khí chất vượt xa bạn bè, em có biết mặc cảm như vậy là em làm khổ luôn anh không?

Hải Vân có vẻ sợ nói thật sự cô lập tức tìm cách kết thúc:

- Đừng nói chuyện này nữa nhé. Tối nay em không đi hát, anh đưa em đi chơi nhé.

Nhưng Nguyên vẫn không bỏ cuộc:

- Em muốn trốn thực tế, nhưng anh lại muốn em đối diện với nó. Anh muốn em đến gặp ba anh.

- Hả! - Hải Vân kêu lên với vẻ hoảng hốt.

Nguyên hơi cau mặt:

- Cái gì làm em sợ như vậy? Tối nhà anh kinh khủng lắm sao?

- Nhưng em ...

- Em thế nào?

- Cho em thêm thời gian đi anh. Em biết sẽ tới nhà anh, nhưng chưa phải là bây giờ.

Nguyên ngắt lời:

- Anh lại muốn là bây giờ đây. Tối nay, em rảnh phải không? Vậy tối nay đi!

Hải Vân sợ đến nổi mặt tái hắt đi. Chưa khi nào cô hình dung mình sẽ đến nhà Nguyên ngồi trước mặt người lớn mà nghe phán xét về mình. Bây giờ Nguyên đề nghị đột ngột như vậy, cô thấy sợ run lên.

Nguyên im lặng nhìn cử chỉ cô, vẻ hốt hoảng như thể sắp bị tra tấn đó làm anh vừa thương vừa giận, anh hỏi mĩa:

- Em sắp từ chối rồi phải không? Có định chia tay với anh để tránh không?

Hải Vân lắc đầu khổ sở, nhưng vẫn không nói được, Nguyên nghiêm giọng:

- Anh không chịu được cái cách người yêu của mình không hòa nhập được với gia đình mình. Như vậy tình cảm của mình là bất chính à?

- Em không coi đây là tình cảm bất chính. Nếu thật là vậy , em không chịu nổi đâu.

- Không coi là bất chính thì tại sao tránh né , lén lút ? Như vậy , cả anh cũng bị mất mặt với gia đình anh.

Hải Vân cúi đầu với vẻ ần nhĩn:

- Anh độc đoán lắm , anh biết không ?

- Anh độc đoán à ?

- Vâng, có lẽ vì anh luôn có tư tưởng ông chủ đối với em.

Nguyên nhĩu mày:

- Em nói gì vậy ?

- Nếu phân tích ra , anh sẽ thấy.

- Còn anh thì ngược lại, việc em tránh mặt gia đình anh làm anh tự ái. Điều đó chứng tỏ em bất cần người nhà anh , em không cần ai trong gia đình anh , anh xem trọng tình cảm gia đình lắm Vân.

Hải Vân nói nhỏ :

- Nếu đặt mình vào vị trí của em , anh sẽ hiểu. Em không đủ can đảm đến ra mắt người mà em biết không thích em , thậm chí là khinh , em phải biết tự trọng chứ anh.

- Nếu biết người ta không thích mình thì mình phải tìm cách lấy lòng chứ.

Hay là em bất cần người nhà anh.

Hải Vân kêu lên:

- Anh thừa biết không phải vậy mà.

Nguyên vô tình buột miệng:

- Em làm anh thất vọng. Nếu là Ngọc Kiều , chắc chắn cô ấy sẽ làm tất cả vì anh. Cô ấy thuộc mẫu người hy sinh hết mình cho người mình yêu , kể cả việc đánh mất tự trọng.

Hải Vân im lặng , cô không biết nói gì vì cảm giác bị tạt vào mặt. Và theo bản năng , cô chỉ biết nuốt cay đắng vào lòng.

Nguyên đang giận nên không nhận ra mình nói gì , anh hỏi gằn giọng:

- Sao em không như Ngọc Kiều , có phải vì em không yêu anh đến mức có thể hy sinh hay không ?

Hải Vân bậm môi. Lòng tự ái tổn thương làm cô trở nên cứng rắn:

- Trong thời gian anh đến với bạn em , anh đã kịp nhận ra tính cách quý giá của nó , và anh muốn em phải giống như thế. Xin lỗi , em không làm được đâu , đừng bắt em là người khác.

Nguyên nhĩu mày:

- Em nói gì vậy ?

- Anh có biết điều này không ? Anh háo thắng lắm. Em cũng như anh , em có nhận ra ưu điểm của anh Tùng , nhưng chưa khi nào em bắt anh phải giống anh ấy.

Khuôn mặt Nguyên chợt thay đổi hẳn , anh nghiêng rằng:

- Nói như vậy , có nghĩa là cô luôn ngầm so sánh tôi với anh ta ?

Anh gật gù:

- Bây giờ tôi mới biết , trong lòng cô không phải là một , mà là hai người. chạm phải khuyết điểm của người này thì lại thấy tiếc người kia.

Hải Vân lắc đầu phủ nhận:

- Anh cố tình không hiểu em , trong khi chính anh tạo cho em cảm giác đó.

Nguyên lạnh lùng:

- Nếu cô không buột miệng nói ra, chắc chắn tôi vẫn cô bị lường gạt , tôi cứ nghĩ tôi là tình cảm đầu tiên của cô. Bây giờ mới biết tại sao anh Phi khuyên cô chọn hẳn.

- Anh nói cái gì vậy sao lại đưa chuyện đi xa như thế ? Anh bình tĩnh lại được không ?

Nguyên nheo mắt , nhếch một nụ cười ngạo mạn:

- Cô như thế này , chỉ khiến tôi ray rức với Ngọc Kiều. Chuyện dễ giải quyết mà không được thì chia tay đi , cũng dễ thôi.

Hải Vân mở lớn mắt , chết sững:

- Anh ...

Nhưng Nguyên không để cô nói , anh ngang nhiên bỏ đi ra sân lấy xe , không hề chào cô một tiếng.

Hải Vân vẫn đứng nhìn theo. Thái độ của anh làm cô không kịp phản ứng , không ngờ mọi chuyện lại như vậy.

Cô nhận ra hai điều , Nguyên rất độc đoán và kiêu ngạo. Trong lòng anh đã có ít nhiều quyến luyến Ngọc Kiều. Nếu không anh đã không vô tình so sánh như vậy.

Tự nhiên cô thấy sụp đổ. Sụp đổ vì nhận ra rằng anh quay về với cô chỉ cô một nửa trái tim , nói đúng hơn là trái tim anh đã bị chia xẻ.

Nhận thức đó làm cô thấy choáng váng , và cái khổ như tăng lên gấp đôi.

Hải Vân bỏ mặc công việc , ngồi xuống ghế khóc một mình. Cô thấy trước đây mình chỉ buồn vì mặc cảm , nhưng bây giờ thì là mất mát. Bây giờ Nguyên quay lại với cô mà lòng cứ vương vấn Ngọc Kiều. Chính cô đã mở đường cho Ngọc Kiều từng bước chiếm lấy trái tim anh ta , tự cô đã hại mình thì còn trách ai.

Buổi tối đến giờ đi hát , cô mới ráng ngồi lên trang điểm.

Khi đến phòng trà , cô chợt thấy thân phận của mình hèn kém hơn Ngọc Kiều rất nhiều. Trước kia cô biết , nhưng không bị dằn vặt , còn bây giờ, bị Nguyên so sánh cô mới thấy mình đầy mặc cảm. Vì nếu Nguyên không coi thường cô , thì anh đã không dám cư xử như vậy.

Tối nay cô chọn bài "Đường Xưa ". Khi hát, trong đầu cô như hiện về những chuyện đã từng xảy ra , và cô hoàn toàn quên mất phía dưới cô bao nhiêu

người đang nhìn mình.

"Rồi ta sẽ bước chơi vui khi ngồi khuất xa chân trời

Sẽ hấp hối trong đêm mù khơi

Sẽ thấy bóng tối vậy tung nói đầu xanh ngời

Xa vắng rồi những khi bên người "

Hải Vân nhìn xuống dưới, cô chợt thấy Nguyên , anh ngồi ở bàn giữa , ngay dưới sân khấu. Khuôn mặt nhạt nhòa như bị chìm trong khói thuốc. Anh nhìn cô bằng cái nhìn đầy uẩn khúc. Hình như anh cố ý để cô nhận ra sự có mặt của anh trong đêm nay.

Hải Vân vội quay chỗ khác. Cô chợt hối hận vì mình chọn bài này , cô không muốn anh biết cô hát nó vì anh. Nguyên đã từng nói rằng mỗi khi nghe cô hát bài này , lòng anh như tan rã vì cảm nhận được nỗi lòng của cô. Hải Vân cúi chào khán giả , rồi đi vào phòng thay đồ. Khi ra khỏi phòng thì cô thấy Nguyên đứng tựa vào tường đợi cô.

Hải Vân ngần ngừ chưa biết nên gặp hay không. Cô cứ đi thật chậm để suy nghĩ

Nguyên bước tới trước mặt cô.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 8

- Lên sân thượng đi.

Thấy cô còn ngần ngại anh ngang nhiên kéo tay cô :

- Đi theo anh !

Hải Vân phản ứng một cách nhỏ nhẹ:

- Em không từ chối anh đâu , anh đừng làm như vậy , buông em ra.

Nguyên lập tức buông tay cô. Anh nhường cho cô đi trước , rồi lẳng lặng đi phía sau.

Cả hai đứng bên lan can nhìn xuống đường. Hải Vân mở lời trước:

- Em không ngờ tối nay anh đến , anh nghĩ gì mà tìm em vậy ?

- Hỏi một câu như vậy , có nghĩa là em nghĩ hai đứa hết rồi ?

Hải Vân nhìn đăm đăm ra xa , về mặt thần thờ:

- Đêm qua em suy nghĩ rất nhiều , và em tự hỏi mình có nên tiếp tục hay không ?

Nguyên nghiêm giọng :

- Hải Vân ...

Hải Vân lắc đầu:

- Khoan để em nói trước đi ! Anh lúc nào cũng muốn áp đảo người khác , rồi người nào anh chọn sẽ khổ vì anh đấy.

- Anh khó chịu tới như vậy sao ?

- Hôm qua nhận thức điều đó ở anh , em thật sự biết sợ. Hình như anh thích em là người máy của anh , anh nói gì cũng phải nghe , muốn gì cũng phải chiều , như vậy em phải biến thành bản sao của anh thôi.

- Không ngờ em nghĩ về anh như vậy.

Hải Vân thở dài:

- Vì anh đã như vậy , khi muốn em đến nhà. Anh có nghĩ đến tâm trạng em không ?

Thấy Nguyên im lặng , cô cười buồn:

- Không phải không ?

- Sao em biết anh không nghĩ ?

- Nếu nghĩ thì anh đã không ép em như vậy.

- Anh thấy giận vì em không có sự nhẫn nại. Nếu anh không muốn xây dựng với em thì tội gì phải năn nỉ đưa em về nhà , trong khi anh biết anh sẽ phải thuyết phục đề gia đình anh chịu em.

- Nhưng em sợ lắm, anh biết không ?

- Sợ cũng phải chấp nhận , vì chắc em không tránh mãi được, một khi sẽ là

vợ anh.

- Anh biết em sợ thế nào không ?

Nguyên điềm nhiên:

- Biết, có điều em phải vượt qua , chỉ một chuyện hiển nhiên như vậy mà em không dám làm, sau này làm sao anh dám tin em cùng anh vượt qua khó khăn khác.

- Trong khi nếu là Ngọc Kiều , thì nó sẽ không ngần ngại gì , phải không?

Nguyên không trả lời , thái độ im lặng đó là một lời thừa nhận. Anh không hiểu điều đó làm Hải Vân bị tổn thương nặng nề , cô mím miệng lại với vẻ giận:

- Thà anh đi luôn đi , thà đừng quay lại với em , như vậy hai đứa sẽ không phải ghét nhau.

- Nói như vậy có ý gì ?

- Anh yêu em , nhưng lúc nào cũng thấy em không bằng Ngọc Kiều. Thà anh đến hẳn với nó , để em còn quý giá trong mắt anh.

- Lại muốn chia tay nữa phải không ?

Nguyên bắt đầu thấy giận , nhưng cố kềm lại:

- Em biết lúc ở nhà em về , anh đau khổ thế nào không ? Anh phát hiện ra rằng em ngầm so sánh anh với Tùng của em , và đôi lúc bất mãn anh thì em tiếc anh , làm sao anh chịu nổi điều đó chứ.

- Em không bao giờ như vậy , không thế đâu. Nhưng nếu lúc trước có một chút gì đó với anh ấy , thì em không yêu anh đâu. Em không giống như anh.

- Anh thế nào ?

- Anh yêu em , đồng thời cũng thích Ngọc Kiều. Khi em làm gì không vừa ý thì anh lại nhớ đến nó.

Thấy Nguyên không trả lời , cô cười buồn:

- Em nói đúng phải không ?

- Không.

- Anh không nhận ra , chứ không phải là không có.

- Anh không nỡ rời vậy đâu , nếu có gì đó với Ngọc Kiều thì dứt khoát anh không quay lại với em , không bị em làm khổ đến mất ngủ. Anh rất buồn vì em không hiểu anh.

- Ngọc Kiều hiểu anh hơn phải không ?

- Sao em hay nhắc lại lời của anh quá vậy , không quên được sao ?

Hải Vân cúi đầu nhìn xuống tay mình. Dáng điệu chịu đựng của cô như tước mất dũng khí của Nguyên. Anh không đủ sức giận cô. Anh kéo cô lại gần , giọng dịu lại:

- Lúc ở nhà em về , anh nghĩ sẽ không tìm đến em nữa. Nhưng không gặp em anh không chịu nổi. Mình mới làm hòa , đừng để giận nhau nữa , anh buồn lắm.

- Anh gây ra mọi chuyện mà.
- Đâu phải anh muốn như vậy , em thử phân tích đi, chuyện anh đưa em đến nhà anh có sai không ?
- Không sai , nhưng em sợ lã, ước gì anh có thể thông cảm được.
- Thật ra anh hiểu hết , anh biết em sợ thế nào. Nhưng anh không muốn em kéo dài tâm trạng đó. Em buồn làm sao anh chịu nổi , nhưng anh không quen nói những chuyện đó.

Hải Vân hoài nghi:

- Nếu hiểu , sao còn áp đặt em.
- Em sợ đấy , nhưng nếu chạm trán cái sợ rồi , em sẽ không thấy nó ghê gớm như từng tưởng. Anh muốn giúp em , còn em thì nghĩ anh độc đoán. Em biết hôm qua anh buồn lắm không ?
- Em thật tình không biết.
- Ba anh là người tệ nhị , mà nếu như ba có thái độ căng thẳng với em, thì anh sẽ bảo vệ em , em còn có anh mà.

Hải Vân ngược lên nhìn Nguyên , không biết nói thế nào. Sự thú nhận của anh làm cô cảm động. Cô chợt nhận ra mình hiểu anh rất ít , cũng như anh không hiểu được ý nghĩ của cô.

Cô nói khẽ:

- Thật ra. Em bao giờ em mới hiểu hoàn toàn anh đây.
- Chỉ cần em hiểu anh yêu em rất nhiều , em sẽ cảm nhận được việc làm của anh.
- Em sẽ cố gắng.
- Nhã Mi nó hay nói , thậm chí là nói cả những điều nó không hiểu. Chính vì không hiểu nói ra sẽ làm người ta buồn nên nó cứ láu cháu , khi nào thất bại nó sẽ biết lắng lại.
- Em không sợ Nhã Mi như sợ gia đình anh , cứ nghĩ người lớn không chấp nhận được gia đình bất chính của em , em đã thấy đau khổ.
- Người lớn nhìn xa , khe khắt , nhưng đồng thời cũng hiểu đời và vị tha. Ba anh thuộc người như vậy.

Hải Vân rụt rè:

- Anh vẫn còn muốn đưa em đến nhà anh sao ?
- Em nên như vậy , có anh bên cạnh em mà , anh sẽ không để gia đình anh cư xử tệ với em đâu.
- Vậy thì anh cứ làm theo ý anh đi.
- Em vui vẻ mà đến chứ.
- Không , em vẫn còn thấy sợ , nhưng em sẽ cố gắng.

Nguyên ôm cô vào lòng:

- Tội nghiệp em quá ! Nhưng đừng lo, anh ở bên em mà. Anh không để gia đình anh xúc phạm em đâu.

Hải Vân ngược lên:

- Tối nay anh đến đây chi vậy ?
- Đến nghe em hát.
- Anh không giận em sao ?
- Giận , nhưng không gặp em ,anh chịu không nổi , một ngày không thấy mặt em cũng không chịu được.

Hải Vân hoài nghi:

- Em muốn nói điều này , đừng bao giờ anh nghĩ em so sánh anh với anh Tùng và anh cũng đừng bao giờ ngầm so sánh em với Ngọc Kiều , như vậy là xúc phạm đến em.
- Em là của anh , tại sao anh phải so sánh với người khác chứ.
- Nhưng hôm qua anh đã nói em không hy sinh như Ngọc Kiều. Mỗi lần nhớ câu đó em lại buồn , nó đau lắm anh biết không ?
- Anh xin lỗi, có lẽ bức quá nên anh không để ý mình đã nói gì , đừng giận anh.

Anh im lặng nhìn cô , rồi hát nhỏ:

"Rồi ta sẽ buồn chơi vui khi người khuất xa chân trời

Sẽ hấp hối trong đêm mù khơi

Sẽ thấy bóng tối vây từng nỗi đau xanh ngời

Xa vắng rồi mỗi khi bên người "

Hải Vân im lặng nghe , cô chợt úp mặt trong ngực anh:

- Lúc này hát đến đó , tự nhiên em muốn khóc. Rồi tự nhiên em nhìn xuống dưới thấy anh , em thấy trời đất không còn tồn tại nữa.
- Em biết điều này không ? Mỗi lần giận nhau , anh lại nhớ lúc em hát bài này , và anh hát nhỏ mình anh. Lúc đó , anh nhớ em điên lên được , nhớ tới bởi cả người.

Hải Vân khép mắt lại , nghe cảm giác hạnh phúc không bờ bến , chính những lúc này làm cô chấp nhận nỗi buồn phiền đau khổ mà Nguyên đem đến. Cô nhận ra rằng những trở ngại không có nghĩa lý gì khi người ta yêu nhau.

Bất chợt, Nguyên ngửa mặt cô ra. Dưới ánh trăng, cả hai đắm đuối hôn nhau mà như thấy đất trời nghiêng ngửa.

Đêm đó Nguyên đưa cô về , rồi hai người ngồi rất lâu trong sân nhà cô. Ánh trăng soi bóng hai người , in lung linh trên mặt đất. Cả hai thấy gần nhau khó tả.

Nhã Mi lóng ngóng hết lên phòng lại chạy xuống sân nhìn ra đường. Hôm nay là ngày khá quan trọng với nhà cô. Vì Nguyên sẽ đưa người yêu đến ra mắt

Như vậy có nghĩa là anh Hai quyết định cưới Hải Vân. Hôm nọ, rình nghe

anh ấy nói chuyện với ba cô , cô thấy vậy là Ngọc Kiều thất bại hoàn toàn. Cô dần dần đi đến ý nghĩ thỏa hiệp , nghĩa là ai làm chị dâu cũng được. Thật ra, Hải Vân cũng dễ thương mà lại hiền , cô không sợ bị ăn hiếp.

Đây là lần đầu tiên Hải Vân đến ra mắt ba cô , không biết ba sẽ phản ứng thế nào

nghe tiếng xe dưới sân , Nhã Mi chạy ngay xuống. Cô thấy Hải Vân cũng vừa xuống xe. Hôm nay Hải Vân mặc đồ vest trắng thêu hoa văn , trông rất hay , mà cử chỉ e ấp cũng thật là dễ thương.

Nhã Mi chạy ra sân , đứng bên cạnh Nguyên nhìn Hải Vân:

- Hôm nay Hải Vân đẹp ghê.

Hải Vân chưa kịp nói thì Nguyên đã lên tiếng trước:

- Bình thường cũng vậy thôi, đâu chỉ riêng có hôm nay , ba đâu ?

- Ba trên phòng ấy , để em lên cho ba hay.

Nguyên muốn tạo cho Vân tâm lý thoải mái , nên nói thản nhiên:

- Đâu cần phải thông báo kiểu đó. Mai mốt Hải Vân sẽ tới chơi bình thường , không quan trọng vậy đâu.

Anh choàng tay qua Hải Vân:

- Vô nhà đi em !

Nhã Mi đi kể bên anh , hỏi nhỏ:

- Hải Vân có ở lại lâu không ?

- Chưa biết , hỏi chị vậy ?

- Đâu có gì , nếu ở lại đến tối thì em sẽ bảo chuẩn bị cơm.

- Đây , em cứ bình thường đi , cứ coi như bạn tới nhà chơi, đừng có nghiêm trọng quá làm cô sợ.

- Vậy hả ! thế bây giờ em phải làm gì đây.

Vẻ nghiêm trọng của cô làm Nguyên phì cười :

- Bình thường bạn em tới , thì em làm gì , thì bây giờ cứ làm vậy đi.

- Vậy em không tiếp Hải Vân hả.

- Em muốn chơi với cô cũng được , Anh nhớ hai cô từng là bạn học mà.

Hải Vân quay qua nhìn Nhã Mi, vẻ mặt trịnh trọng của cô làm nàng thoáng lo ngại. Cô có cảm tưởng chuyện Nguyên đưa cô đến đây là một sự kiện trong gia đình. Và những gì Nguyên trấn an cô vụt tan biến.

Nguyên quay qua nhìn cô. Đợi Nhã Mi chạy vào nhà rồi , anh giữ cô đứng lại , nhìn với vẻ lo lắng:

- Em làm sao vậy , sao mặt em xanh vậy ?

Hải Vân cười gượng:

- Em đâu có gì đâu.

Nguyên chợt thấy tội, anh nói nhẹ nhàng:

- Nếu em sợ quá thì anh đưa về , mai mốt đến cũng được. Mai mốt anh sẽ sắp xếp cuộc gặp mà em thoải mái hơn.

Hải Vân vội lắc đầu:

- Đã tới rồi thì phải vào nhà , tự nhiên bỏ về thế này kỳ lắm anh ạ.
Nguyên vẫn không rời mắt khỏi cô , anh thấy mình hơi quá khi cưỡng bức Vân kiểu này. Anh siết nhẹ tay cô:

- Cho anh xin lỗi , anh không ngờ em căng thẳng như vậy. Nhưng ba anh hiền lắm.

- Vào nhà đi anh, đứng đây kỳ lắm.

Nguyên nắm tay cô:

- Đi theo anh !

Anh đưa Hải Vân đi thẳng lên phòng ông Mạnh. Đứng ở ngoài anh hỏi vọng vào

- Con vô được không ba ?

Ông trả lời vọng ra:

- Hai đứa vô đây.

Hải Vân dè dặt theo Nguyên bước vào , cô thấy ông Mạnh đang ngồi bên bàn. Còn trên bàn thì đầy sách báo. Chắc là suốt ngày ông ở trong phòng mà đọc

cô cũng không ngờ ông già đến vậy , già hơn ba cô nhiều. Ông không để cho cô chào đã khoát tay :

- Hai đứa lại đây.

Nguyên đẩy nhẹ Hải Vân tới trước , anh nhẹ nhàng kéo ghế cho cô , rồi lên tiếng:

- Con đưa Hải Vân đến chào ba.

Ông Mạnh khoát tay:

- Con ra ngoài đi , để Hải Vân ở đây nói chuyện với ba được rồi.

Nguyên thoáng lo ngại , nhưng rồi anh nhìn Hải Vân khuyến khích :

- Em ngồi đây chơi nhé.

Tim Hải Vân muốn nổ tung vì sợ, nhưng cô không dám phản đối, chỉ dạ khẽ một tiếng và ngồi im.

Ông Mạnh không hề nhìn Hải Vân nhưng cử chỉ nhút nhát của cô không hề qua được mắt ông.

Ông nói như hỏi thăm:

- Nghe nói lúc trước cháu làm ở chỗ thằng Nguyên phải không ?

- Dạ.

- Bây giờ nghỉ rồi à ?

- Dạ.

- Sao vậy ?

Hải Vân lưỡng lự một chút rồi trả lời:

- Vì lúc đó cháu muốn tránh mặt anh.

- Tại sao cháu muốn tránh mặt nó ?

"Đã đến lúc phải nói rồi, mình phải can đảm lên thôi. Mình phải nói. " Nghĩ như vậy , cô vô tình ngồi thẳng lên , như thu hết dũng cảm trong đầu. Giọng cô hơi run:

- Cháu biết gia đình cháu không xứng với bác và anh Nguyên , tất cả mọi mặt đều không xứng. Cháu biết vậy nên đã từng kiềm chế tình cảm của cháu. Nhưng rồi cháu không làm như vậy nổi.

- Cháu không muốn bước vào gia đình này thật sao ?

Hải Vân gật đầu thật lòng:

- Lý trí giúp cháu cái nên và không nên , nhưng cháu đã không tự chủ được cháu. Cháu thật lòng xin lỗi.

- Nói như vậy là cháu cũng biết nhìn nhận vấn đề đây.

Hải Vân khẽ cắn môi:

- Ngay từ đầu , cháu đã nhận biết sự chênh lệch giữa cháu với anh Nguyên , biết là không thể , lúc đó cháu thanh thản lắm. Nhưng bây giờ ...

- Bác hiểu cháu đây , vậy bây giờ chọn tình cảm rồi, cháu thấy thế nào ? Bây giờ có bảo chia tay với con trai bác, cháu cũng làm không nổi phải không ?

Hải Vân cắn răng , như phải gồng người thừa nhận:

- Vâng , cháu không làm nổi.

- À ...

Hải Vân cố kềm cơn run để nói tiếp :

- Bây giờ cháu chỉ còn biết chấp nhận sự khinh rẻ của mọi người , vì không có anh Nguyên , cháu sẽ càng khổ hơn.

Ông Mạnh trầm ngâm suy nghĩ , khi chưa gặp Hải Vân , ông lo ngại rất nhiều cho Nguyên. Nhưng khi gặp cô , nghe cô nói chuyện , ông hiểu rằng Nguyên không sai lầm. Và dù có cam đoan , anh cũng sẽ không bỏ được một cô gái như vậy.

Nhất là cử chỉ sợ sệt của Hải Vân làm ông thấy động lòng. Ngồi trước mặt ông mà cô run như ngồi trước mặt quan tòa. Chứng tỏ cô quá tự trọng, sợ bị người khác nói nặng. Bất giác ông nói ôn tồn :

- Cháu không nên quá căng thẳng , bác không hẹp hòi khi đánh giá một người nào đó. Con trai bác chọn cháu có lý do của nó, bác không phản đối làm buồn con cái đâu.

Hải Vân thở nhẹ:

- Vâng.

- Và cháu cũng đừng để mặc cảm xen vào tình cảm riêng. Người lớn có cái lý của người lớn , bắt con cái chịu ảnh hưởng của người lớn thì thật bất công. Bác không nhìn khe khắt vậy đâu.

Hải Vân ngược nhanh lên nhìn ông Mạnh, vừa kinh ngạc vừa kính phục và cũng vừa như trút đi khối lo đè nặng trái tim. Bỗng nhiên cô thấy muốn khóc.

Ông Mạnh nói tiếp:

- Chắc cháu cũng cố gắng lắm mới đến đây , đó là do cháu tự suy nghĩ , chứ thực tế bác không hề khe khắt với cháu.

- Cháu cảm ơn.

Ông Mạnh nói nhẹ nhàng:

- Mai một tối thăm bác thường nhé. Cháu với Nhã Mi cùng trang lứa , dễ làm quen nhau mà. Đến chơi với nó thường cho chị em dễ thân nhau.

- Vâng.

Hải Vân đứng dậy:

- Xin phép bác, cháu qua với Nhã Mi.

- Ừ , đi đi.

Hải Vân nhẹ nhàng đi ra , cô còn đứng tần ngần chưa biết tìm Nguyên ở đâu thì Nhã Mi đã đi tới. Cô nàng kéo Hải Vân vào phòng mình:

- Vô đây chơi.

Cô ngồi xuống giường kéo Hải Vân ngồi theo:

- Ba tôi chăm bò rồi phải không ? Cũng mừng cho bò , chứ ba mà không đồng ý , chắc anh Hai khó xử lắm.

Hải Vân biết Nhã Mi đã nghe lén , có lần Nguyên kể với cô về tính láu cháu của cô nàng , nên cô không ngạc nhiên lắm. Cô chỉ cười chứ không trả lời.

Nhã Mi nói vô tư:

- Anh Hai làm vậy cũng tội nghiệp nhỏ Kiều thật. Phải biết vậy , hồi đó không làm mai.

Hải Vân không biết nói sao , chỉ tiếp tục làm thinh. Nhã Mi vẫn vô tư:

- Anh Hai thương bò quá trời rồi , tôi biết ba có cản cũng không được đâu.

Hải Vân cười khẽ:

- Còn Mi thì sao ?

- Tôi ấy hả ? Tôi thấy ai làm chị dâu cũng vậy thôi, bò cũng là bạn mà. Lúc trước tôi xúi anh Hai chọn Ngọc Kiều , bò đừng buồn nha.

Hải Vân lắc đầu vị tha:

- Mình không để bụng những chuyện như vậy đâu.

Nhã Mi hỏi vặn:

- Thật chứ ?

- Thật, tại vì , dù sao Ngọc Kiều cũng là bạn thân của Mi.

Nhã Mi cười khi:

- Thế mà tôi cứ lo. Tại bò không biết chứ anh Hai tôi bức tôi lắm. Tôi mà không thích bò là không chừng anh ghét luôn tôi đấy.

Cô chợt mơ màng nhìn chỗ khác , rồi nói nhỏ:

- Có một người con trai yêu quý mình , bảo vệ mình, sướng thật nhỉ ?

- Rồi Nhã Mi cũng sẽ như vậy thôi, người yêu Mi cũng sẽ thương như vậy.

Không biết nghĩ gì mà Nhã Mi nhìn trộm cô một cái , rồi hỏi dè dặt :

- Anh Phi của bồ chắc thương bồ lắm hả ? Lần đó tôi đến nhà trách bồ , ảnh cô ghét tôi không ?

- Không , với con gái , anh không để bụng đâu.

- Lần đó ... lần đó tôi gặp ảnh trong quán kem , tôi cùng ăn kem với anh Hai, chỉ có hai người thôi, anh có nói với bồ không ?

Hải Vân hơi ngạc nhiên. Chuyện này thì cô không nghe Phi nói. Chắc anh thấy nó không có gì nên không kể.

Nhã Mi nhắc lại với vẻ nóng ruột:

- Anh không có kể hả ?

- Không.

Nhã Mi có vẻ thất vọng:

- Ồ , chắc ảnh muốn giấu.

Có gì đâu mà giấu , Hải Vân biết tính anh Phi , nếu có nghĩ về cuộc gặp đó, chắc chắn anh ấy sẽ nói nhưng thấy Nhã Mi có vẻ quan tâm , nên cô dè dặt không nói ra.

Nhưng không hiểu sao Nhã Mi lại nói nhiều về anh Phi như vậy , hình như cô nàng thích anh Phi.

Hải Vân còn đang ngơ ngơ thì Nhã Mi cười lớn lên:

- Anh Phi có bồ chưa ?

- Chưa.

Vừa nói Hải Vân vừa quay lại nhìn Nhã Mi. Cô rất tin vào cảm nhận của mình nên cô thấy bối rối. Cô biết anh Phi không thể thích được mẫu con gái như Nhã Mi. Mà hai người cũng không thể kết hợp với nhau được, vậy cô với Nguyên sẽ cư xử ra sao ?

Hải Vân còn chưa biết nói thế nào thì Nguyên đẩy cửa bước vào , anh mỉm cười nhìn Hải Vân :

- Hai cô đang nói gì vậy ?

Nhã Mi bám tay Hải Vân một cái , nói nhỏ:

- Đừng nói với anh Hai nha.

Hải Vân gật đầu:

- Mình coi như không biết gì hết.

Nguyên nhìn hai người:

- Có gì bí mật vậy ?

Hải Vân lắc đầu :

- Đầu có gì đâu.

Nguyên ra hiệu cho Hải Vân:

- Qua phòng anh đi , anh cho coi cái này hay lắm.

Hải Vân đi theo Nguyên vào phòng anh , vừa bước vào phòng , Nguyên đã đóng cửa lại :

- Anh muốn hôn em.

Vừa nói, anh vừa kéo cô vào người. Hải Vân sợ nín thở , đứng yên:

- Sao anh liều vậy , đây là nhà anh mà , buông ra đi anh.

Nguyên cười vì vẻ thận trọng của cô , nhưng vẫn buông ra. Anh đứng khoanh tay trước ngực mà nhìn cô mãi , khiến Hải Vân thấy lạ lùng. cô cười dè dặt:

- Anh nhìn gì em vậy ?

- Thấy em đứng trong phòng anh , anh chợt nghĩ tới một ngày nào đó, em sẽ về đây với anh. Mỗi ngày anh đi làm về sẽ thấy em ở nhà, tin chắc rằng em thuộc về anh.

Hải Vân vẽ những đường vô hình trên mặt bàn , vẽ mặt băng khuâng:

- Em không ngờ ba anh nhân hậu như vậy , nếu biết mình được chấp nhận , em đã không sống phập phồng như trước đây.

Nguyên mỉm cười:

- Anh dùng áp lực bắt em đến đây , vì anh biết trước là ba sẽ không cư xử lạnh nhạt với em. Nếu biết gia đình gây tổn thương cho em, thì anh sẽ tìm cách ngăn em gặp , nói gì là đưa về.

- Sao hôm đó anh không nói với em ?

- Anh nói rồi đấy chứ , nhưng em không chịu nghe. Em chỉ lo sợ theo tưởng tượng của em thôi, vậy nên anh nóng lên.

Nghe Nguyên nói tự nhiên Hải Vân nhớ đến chuyện Ngọc Kiều. Khi nóng lên anh đã vô tình so sánh cô. Và những lúc như vậy , anh thấy có chút gì đó tiếc Ngọc Kiều.

Không biết cô nghĩ như vậy có đúng không. Cô không bao giờ muốn nhắc đến tên Ngọc Kiều trước mặt anh , nhưng nghĩ thì không thể không nghĩ

(146)

Hải Vân dắt xe vào sân , cô hơi ngạc nhiên khi thấy xe Nhã Mi dựng sát lối đi. Không biết Nhã Mi đến từ bao giờ và tìm ai. Chiều nay chỉ có anh Phi ở nhà , không lẽ cô nàng đến tìm anh Phi.

Hải Vân nhẹ nhàng đi vào nhà , cô đứng ở bậc thềm tháo giày. Chợt có tiếng cười của Nhã Mi vọng ra , làm cô phải nhìn vào.

Trong phòng khách Nhã Mi ngồi quay lưng ra cửa nên không thấy cô như vậy là cô nàng cố ý tới để gặp anh Phi , cô tin chắc như vậy.

Hải Vân lưỡng lự đứng bên ngoài , không biết có nên vào nhà. Cô không muốn phá vỡ không khí riêng tư của hai người. Nhưng bỏ đi thì hơi kỳ , cuối cùng cô quyết định đi vào.

Thấy Hải Vân về , Nhã Mi cô vẻ hơi thiếu tự nhiên , nhưng Phi thì tỉnh bơ:

- Đi đâu từ trưa tới giờ vậy ? Ngồi chơi với Nhã Mi đi.

Hải Vân tìm có tránh mặt:

- Em nhức đầu quá nên bỏ về nửa chừng. Xin lỗi Mi nghe , mình phải đi

nằm một chút. Mi ở chơi nghe.

Rồi không để hai người gửi lại thêm, cô vội vã bỏ đi lên phòng mình.

Hải Vân thay đồ , rồi ngồi thừ xuống giường , nghĩ lan man. Không biết hai người đó như vậy từ lúc nào. Không biết anh Phi có thích Nhã Mi không ? Nếu thích thì bốn người sẽ có mối quan hệ thế nào đây ?

Hải Vân ngồi một lát thì nghe tiếng Nhã Mi về. Hình như anh Phi tiễn cô nàng ra đường , anh Phi mà ân cần với bạn bè kiểu đó thì hơi lạ.

Đợi anh vào nhà , Hải Vân chạy xuống cô đi theo Phi vào bếp:

- Anh Ba , anh với Nhã Mi quen nhau hồi nào vậy ?

- Lâu rồi, hỏi chi vậy ?

- Hình như nó thích anh đấy , còn anh thì sao ?

Phi trầm ngâm:

- Chuyện này tao cũng định nói với mày , con bé hay tới tìm tao mấy lúc mày không có nhà , tìm cách cản nó đi.

- Anh không thích Nhã Mi tới hả ?

- Tao biết con bé nghe gì , nhưng nó con nhỏ quá.

Hải Vân phản đối:

- Nó bằng tuổi em , bất quá chỉ nhỏ hơn anh vài tuổi, vậy đâu thể gọi là nhỏ.

Phi nhún vai:

- Nói một phải hiểu mười chứ. Con bé bằng tuổi mày , nhưng tính tình nó chừng chặc chút nào không ?

Hải Vân gật đầu nhanh:

- Em hiểu rồi, mà em cũng đoán trước em cũng thấy là nó không hợp với anh , thật tình em cũng không biết làm sao , nó mà thất vọng thì tội lắm.

- Biết làm sao được , lúc này tao nói với con bé tao có người yêu. Nó buồn hui , nói chuyện vài câu rồi bỏ về. Tìm cách nào đó an ủi nó đi.

Hải Vân thấy nao nao , tội nghiệp Nhã Mi. Từ đó giờ cô nàng quen sống vô tư , được chiều chuộng. Bây giờ gặp chuyện thật tình, chắc sẽ không dễ vượt qua được.

Tại sao không thích người nào khác mà là anh Phi ?

Phi chợt lên tiếng:

- Vả lại tao cũng không thích ở đây , quen biết làm gì cho vương thân.

Hải Vân tò mò:

- Anh định đi đâu vậy ?

- Tao với anh Hai tính rồi, anh gởi tiền về cho tao làm giấy tờ qua Nhật với anh

Hải Vân kêu lên :

- Hai anh đi hết, bỏ em một mình bên đây à ?

- Mày sắp có chồng rồi, dù gì thì cũng có người lo. Còn nếu không muốn ở đây thì tao với anh Hai lo cho mày qua đó.

- Em không biết được, chuyện này bất ngờ quá. Mà anh Hai có muốn em đi không ?

- Tất nhiên là muốn. Nhưng qua bên đó cực lắm , mày chịu cực đâu có nổi , cho nên chờ một thời gian đi. Tao làm có tiền rồi mày có qua thì cũng không cần đi làm.

- Chuyện đó để tính sau , mà chắc em không đi đâu. Để chiều nay em đến rủ Nhã Mi đi chơi, rồi sẽ tìm cách nói chuyện.

- An ủi con bé đi, hy vọng là nó mau quên. Tính con nhỏ hơi hợt quá , chắc không buồn lâu đâu.

Hải Vân không nói gì , nhưng cô cũng nghĩ giống Phi. Nhã Mi không sâu sắc như Ngọc Kiều , tình cảm cũng chưa có gì nhiều , chắc sẽ không đến nỗi buồn lâu.

Trưa hôm sau , Hải Vân đến tìm Nhã Mi. Thấy cổng không khóa nên cô tự dắt xe vào. Giờ này chắc Nhã Mi đã thức , trong nhà vắng người dù sao cũng dễ nói chuyện hơn.

Hải Vân đi lên phòng Nhã Mi , nhưng không thấy cô nàng. Cô định đi đến chào ông Mạnh , nhưng ngang qua phòng Nguyên nghe tiếng khóc vắng ra nho nhỏ khiến cô phải đứng lại.

Nguyên đi nước ngoài tuần trước, anh không có ở nhà, không lẽ Nhã Mi trốn vào phòng anh để khóc.

Hải Vân định đẩy cửa đi vào , nhưng lúc đó, cô nghe tiếng nói nghẹn ngào vắng ra:

- Em biết làm thế này là không đúng với Hải Vân , nhưng mỗi lần thấy anh là em không kiềm chế mình nổi. Em hứa sẽ không như vậy nữa và mong là anh đừng để Hải Vân biết chuyện hôm nay. Em không muốn bạn bè nghĩ xấu em.

Hải Vân nghe tim đập dồn dập. Rõ ràng đó là giọng nói của Ngọc Kiều. Và chắc chắn là có Nguyên trong đó. Vì nếu là Nhã Mi thì cô ta sẽ không nói như vậy.

Cô lê chân đến đứng dựa vào tường , đầu óc như mê muội đi.

Bên trong , tiếng Ngọc Kiều vẫn vọng ra.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 9

-Anh hứa với em đi.

Tiếng Nguyên trả lời giọng rất dịu dàng:

-Anh hứa , anh sẽ không để Hải Vân có ác cảm với em. Nhưng em đừng ngại , Hải Vân không hẹp hòi với em đâu.

-Bao giờ thì anh cưới ?

-Anh chưa biết.

Giọng Ngọc Kiều chột thay đổi, có vẻ gì đó như căng thẳng:

-Nếu không gặp Hải Vân , anh có yêu em không , anh Nguyên ?

-Có. Anh nghĩ là anh sẽ thích em , vì em có nhiều ưu điểm. Cho nên em đừng mặc cảm em thua Hải Vân. Tình yêu không giải thích được đâu em. Hải Vân nhắm mắt lại vì cảm giác quay cuồng trước mặt. Cô không nghe nói điều gì nữa , muốn lảng lảng về cũng không bước chân đi nổi.

Ngọc Kiều chột đẩy cửa đi ra , bước đi cả nấc như vừa mới té. Cô không thấy Hải Vân. Nguyên đi phía sau cô :

- Đi được không Kiều ? Cẩn thận nhé, bước chậm thôi:

Anh chột quay lại như có một linh cảm nào đó. Thấy Hải Vân , anh thoáng bối rối :

-Em đến lúc nào vậy ?

Ngọc Kiều quay phắt lại , mắt cô chột đỏ bừng lên , cô lắp bắp:

-Thì ra ...

Hải Vân nhìn lại hai người , vẻ mặt như hóa đá , đau khổ không bờ bến. Cử chỉ đó càng làm Nguyên thấy bối rối. Anh nói với Ngọc Kiều:

-Em về nhé , xin lỗi em.

Anh quay qua Hải Vân , kéo tay cô:

-Em vào đây !

Hải Vân đi theo vào phòng. Nhưng vẫn chỉ đứng ở cửa , giọng cô lạc đi:

-Em không cố ý nghe lén , nhưng không hề hối hận khi nhờ hôm nay mà em biết mình bị lừa dối sau lưng.

Nguyên lắc mạnh đầu:

- Đừng nghĩ bậy Vân ! Anh xin thề , tụi anh chỉ vô tình gặp nhau và đây là lần đầu thôi.

-Tại sao phải gặp trong phòng riêng của anh , mà không ở dưới phòng khách ? Em nhớ lần đầu tiên em đến đây , anh cũng đưa em vào phòng riêng thế này.

Nguyên nhú mảy:

-Em nghĩ anh là người thế nào?

Bên ngoài chợt có tiếng hét của Ngọc Kiều. Nguyên hốt hoảng chạy ra ngay. Hải Vân cũng vội bước ra cửa. Cô thấy Ngọc Kiều đang té lăn xuống mấy bậc thang. Không biết cô ta té ở đâu, nếu từ trên cao thì chắc chắn khó sống nổi.

Nguyên phóng xuống đỡ Ngọc Kiều lên, cầm tay cô xem xét, Hải Vân cũng chạy xuống xem. Nhưng đến giữa cầu thang thì nghe tiếng ông Mạnh phía sau.

-Chuyện gì vậy Hải Vân?

Hải Vân lắp bắp:

-Ngọc Kiều bị té bác ạ, từ trên cầu thang rơi xuống.

-Coi nó có sao không, đưa tới bệnh viện nhanh lên.

Đạ.

Chẳng kịp suy nghĩ, cô chạy nhanh xuống, sờ lên mũi Ngọc Kiều, rồi lo ngại nhìn Nguyên:

-Liệu có sao không?

-Giúp anh đưa cô đến bệnh viện đi.

Ngọc Kiều vẫn còn tỉnh, cô rên rỉ:

-Đau quá...

Nguyên bỗng xốc cô lên, đưa ra xe Hải Vân cũng đi theo. Cô ngồi ở băng sau. Ngọc Kiều nằm gối đầu lên chân cô, khuôn mặt xanh mét tuy vẫn còn tỉnh.

Hải Vân nói như an ủi:

-Không sao đâu, đau nhiều vậy chứ sẽ qua thôi. Hồi nhỏ mình đã té như vậy, một lần, không có gì nặng đâu, Kiều đừng sợ.

Ngọc Kiều vẫn rên rỉ:

-Bụng mình đau quá.

Nguyên nói vọng ra sau:

-Ráng chịu đựng chút nữa đi Kiều, gần tới bệnh viện rồi.

Ngọc Kiều dạ nhỏ, rồi không nói gì nữa.

Không ai trao đổi gì với nhau cho đến lúc vào bệnh viện. Ngọc Kiều được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Nguyên và Hải Vân đi ra hành lang. Anh ngồi xuống dãy ghế trước phòng như chờ. Thấy Hải Vân đi ra cửa, anh gọi lại.

-Em về hả?

-Em đi gọi điện cho người nhà nó.

Cô lấy máy ra, gọi đến nhà Ngọc Kiều, rồi đi đến bên Nguyên, đưa máy cho anh. Nguyên ngược lên nhìn cô ngạc nhiên:

-Sao em không giữ?

-Lúc trước anh cho em để hai đứa liên lạc với nhau. Bây giờ em không cần

đến nó nữa , vậy thì em phải trả lại anh.

-Em nói gì vậy.

Cô để điện thoại trong tay Nguyên:

-Em trả anh , có lẽ từ bây giờ em sẽ không cần đến nó nữa.

Nguyên như hiểu ý cô , anh nhú mồm:

-Có nghĩa là em sẽ không liên lạc với anh nữa, phải không ?

-Em nghĩ vậy.

Nói xong, cô lẳng lẳng bỏ đi , Nguyên chạy theo :

-Em cư xử hẹp hòi như vậy hả Vân , anh thật thất vọng.

-Có lẽ anh chưa biết một điều , em không phải là người rộng lượng.

Cô quay đầu nhìn về phòng cấp cứu , rồi quay lại nhìn Nguyên:

-Bây giờ Ngọc Kiều nó cần anh, và anh cũng cần ở bên nó hơn em. Em ở đây cũng không giúp được gì , em về. Anh vô đi.

Nguyên cười nhếch môi:

-Em làm anh thất vọng. Thôi được , ở đây không ai cần đến em , em đi đi.

Hải Vân nhìn Nguyên một cái. Không ngờ anh phản ứng như vậy. Không hề nhận ra mình gây tổn thương thế nào cho người mình yêu. Vậy thì còn gì để nói nữa

Cô không trả lời Nguyên , mà quay người bước vội ra khỏi khu cấp cứu và ra đường gọi taxi về nhà.

Hải Vân vừa về một chút thì Nhã Mi đến. Vẻ mặt cô nàng rất buồn. Vừa thấy Nhã Mi , Hải Vân nhớ ra mình đã tìm cô nàng , nhưng lúc này cô không còn tinh thần để mà an ủi ai , cô nói trước với giọng mệt mỏi.

-Ngọc Kiều đang ở bệnh viện đó, Mi đến thăm đi , có anh Nguyên ở đó nữa.

Nhã Mi ngạc nhiên thở lên:

-Sao lại có anh Hai ? Mà nó bị gì vậy ?

-Té cầu thang , không trầm trọng lắm nhưng nó than đau , Mi đến với nó đi !

-Sao Vân biết nó bị té ?

-Mình vừa ở chỗ Mi về đây. Kiều nó té ở nhà Mi. Anh Nguyên đang ở trong đó , nhưng dù sao Mi vô chắc cũng không thừa.

Nhã Mi tò mò:

-Có chuyện gì vậy Vân ? Bỏ giận anh Hai mình hả ?

-Mình không giận gì cả.

-Nhưng có chuyện gì vậy ?

-Mi hỏi anh Mi đi. Nếu cần , anh ấy nói cho Mi nghe.

Thấy Hải Vân có vẻ không muốn nói chuyện , Nhã Mi đành đi về. Ra đến cửa , cô quay lại:

-Nó nằm ở đâu.

Hải Vân chỉ chỗ cho cô. Nhã Mi rất muốn hỏi chuyện Hải Vân , nhưng thái độ lạnh lạnh né tránh của Hải Vân làm cô ngại. Lần đầu tiên Hải Vân có thái

độ như vậy. Chắc là có chuyện gì lớn lắm.

Nhã Mi đến bệnh viện , cô thấy người nhà Ngọc Kiều đang đứng bên ngoài. Nguyên cũng ở đó. Cô vội đi về phía anh.

Thấy cô, Nguyên có vẻ ngạc nhiên:

-Sao em biết mà tới ?

-Hải Vân nói , Kiều nó có sao không anh Hai ?

-Cũng không nặng lắm , may mà đi tới giữa cầu thang mới bị té.

Nhã Mi tò mò:

-Anh với Hải Vân có chuyện gì vậy ? Lúc nãy em hỏi , nó bảo hỏi anh , nhìn nó có vẻ chán chường lắm.

Nguyên nhìn cô một cái:

-Em mà cũng thấy được tâm trạng của người khác à ?

Nhã Mi cười gượng:

-Làm như em con nít lắm vậy ?

-Nếu em người lớn sớm hơn thì chắc đã không có chuyện gì rắc rối.

Nhã Mi làm thinh. Nếu là trước đây , có lẽ cô đã đeo theo Nguyên hỏi tới cùng. Nhưng bây giờ cô không còn con nít như trước kia nữa.

Từ lúc biết yêu , cô hiểu được nhiều điều và cũng bớt láu táu đi nhiều.

Nguyên đến nói gì đó với người nhà Ngọc Kiều , rồi kéo tay Nhã Mi:

- Đi về !

Nhã Mi lững thững theo anh ra xe. Trên đường về , cô lại gọi chuyện:

-Em không hiểu tại sao Ngọc Kiều té ở nhà mình. Nó đi đâu vậy nhỉ ?

-Cô ta tìm em , nhưng không có em ở nhà , anh phải tiếp cổ.

-Rồi Hải Vân tới hả ?

-Ừ.

-Vậy là nó giận đấy.

Nguyên không trả lời , khuôn mặt trở nên lầm lì hẫ hẫ đi. Nhã Mi lén nhìn anh , hỏi dè dặt:

-có phải vì nhỏ Kiều nên Hải Vân giận anh không ? Anh có cần em năn nỉ Hải Vân giùm anh không ?

-Không.

-Nhưng dù sao cũng nên giải thích.

-Chuyện đó không cần đâu.

-Bộ anh cũng giận Hải Vân hả ?

-Anh đang bực , đừng hỏi nữa.

Nhã Mi làm thinh. Thật ra cô cũng đang buồn vô cùng. Nhưng không dám nói với Nguyên. Hôm qua Phi đã bảo không yêu cô và điều tệ hại hơn là anh ta đã có người yêu. Bây giờ anh em cô đều khổ vì anh em Hải Vân. Cô mà nói ra điều đó , thế nào cũng bị Ông anh quát cho một trận.

Lúc về nhà , hai anh em mạnh ai nấy về phòng mình , đến giờ ăn cũng không

ai xuống ăn. Nguyên ngồi một mình đến tối. Anh đang giận cách cư xử của Hải Vân. Trong khi Ngọc Kiều coi anh như thần tượng , thì cô không hề quý trọng tình cảm của anh , đừng chuyện là muốn chia tay.

Cũng được thôi , nếu muốn anh sẽ chiều.

Buổi tối , anh đến phòng trà và chọn một bàn ngay dưới sân khấu , trong tầm mắt của Hải Vân.

Khi vừa bước ra sân khấu , Hải Vân thấy ngay Nguyên, nhưng cô không hề nhìn xuống lần nào. Tối nay cô rất muốn hát bài "Đường Xưa" nhưng thấy có mặt anh, cô lại bỏ bài đó. Cô bước tới nói với giàn nhạc và chọn bài khác. Phía dưới bàn, Nguyên không nghe hết bài đã đứng dậy bỏ về.

Hải Vân thấy hết, cô muốn khóc vô cùng. Cảm giác như nghẹn ngào làm cô run lên toàn thân. Nhưng vẫn cố hát cho hết bài, rồi bỏ vào trong thay đồ. Cô ngồi trong phòng khóc một mình.

Phía ngoài sân khấu , một nam ca sĩ hát bài nhạc với âm điệu thật buồn tiếng hát vang vào , Hải Vân nghe mà thấy lòng mình tê tái thêm. Và cô ngồi một mình đến khuya mới về.

Đường khuya về một mình lòng rung rung muốn khóc, cô lại hát một mình trong nước mắt chảy dài.

"Với bao muộn phiền em trông ngóng anh bao niềm

Hay anh ngọt ngào sao hoang vắng

Xót xa nay từng đêm thao thức em đông đầy

Đêm vẫn là những đêm hao gầy "

Có lẽ cô sẽ còn hát một mình như thế này mà không biết ngày nào mới nguôi ngoai. Một khi chấp nhận đánh mất tình yêu , cái giá phải trả là sự tổn thương ngã quỵ. Nhưng cô chấp nhận chứ không giành giật.

Về nhà, Hải Vân đi qua phòng Phi , cô đứng trước mặt anh đôi mắt đỏ mọng , khiến anh nhúm mày:

-Có chuyện gì nữa đây ?

Hải Vân rung rung nước mắt:

-Anh đừng đi Nhật , để em đi được không ? Bây giờ em không muốn ở đây nữa , em muốn đi càng xa càng tốt, ở đây em chết mất.

Phi nghiêm giọng:

-Mày với nó có chuyện nữa phải không ? Cụ thể là cái gì vậy ?

-Em không nói được , nhưng em muốn đi.

- Đi để trốn nó à ? Tại sao vậy ? Nó làm gì mày buồn ?

-Anh ta không làm gì cả , nhưng tụi em chia tay rồi.

-Phải có lý do nào đó mới chia tay chứ. Không được giấu anh mày , nói đi.

Hải Vân hít mũi:

-Anh biết rồi anh đến hỏi anh ta như mấy lần trước phải không ? Thà anh đừng biết cho em yên thân.

Phi lắc đầu như không muốn tranh luận với cô. Giọng anh như ra lệnh:

-Nói đi ! Lỗi về phía mày hay nó ?

-Không phải lỗi của ai cả. Anh ta yêu em nhưng không bỏ được bạn em , còn em thì không chịu nổi điều đó. Bây giờ em chấp nhận mất anh ta, em muốn đi để quên. Nếu anh không giúp thì em sẽ tự làm.

Phi nhíu mày:

-Nó vẫn còn quen với con bé kia à ? Muốn bắt cả hai tay chứ gì ? Thằng này đều thật.

Hải Vân nhìn anh trách móc:

-Mỗi lần biết chuyện là anh giải quyết bằng nắm đấm. Làm vậy anh có biết là hại em không ?

-Hại gì ?

-Anh ta coi thường em , đã nhờ anh giải quyết. Em muốn chia tay thì cứ im lặng , như vậy còn lại chút sĩ diện với nhau. Căng thẳng nhau để làm gì chứ. Nói xong nước mắt cô lại chảy dài , Phi nhìn cô quát lên:

-Nếu chia tay thì đừng khóc. Tao đã nói thế nào , quen với nó mà khổ sở quá thì bỏ đi, khóc lóc cái gì.

Hải Vân không trả lời , cô bỏ đi về phòng mình mà nước mắt ràn rụa. Cô biết Phi nổi giận vì xót ruột. Nhưng cách nóng nảy của anh làm cô chịu không nổi.

Mấy hôm sau , Nhã Mi đến vào buổi trưa , Hải Vân kéo cô lên phòng. Nhã Mi tự nhiên nằm dài xuống giường , điệu bộ hết sức chán nản:

-Mình biết lý do làm bộ giận anh Hai rồi. Có phải vì Ngọc Kiều không ?

Hải Vân lắc đầu:

-Hai đưa mình nói bất cứ chuyện gì , nhưng đừng nhắc đến tên hai người đó nhé.

Nhã Mi vẫn cố vớt vát:

-Hôm qua mình có nói chuyện với Ngọc Kiều. Nó bảo nếu Vân chia tay với anh Hai mình thì nó sẽ đấu tới cùng. Dù sao thì Vân cũng đừng buông xuôi. Coi chừng anh mình ngã về nó đấy.

Hải Vân nghe nhói một cái trong ngực. Nhưng cô chỉ cười khẽ:

-Mình chịu thua rồi , nói Ngọc Kiều đừng tốn công sức làm gì.

Nhã Mi thở dài:

-Tình yêu làm người ta buồn nhiều hơn là vui. Lúc trước mình nghĩ cái gì cũng đơn giản , không yêu được thì bỏ, nhưng bây giờ mới hiểu , bỏ không được.

-Cố gắng thì vẫn được thôi, hơn là có tình yêu nửa vời.

Nhã Mi chột ngời lên bối rối:

-Anh Phi có nói gì với Vân không ? Nói chuyện của mình ấy ?

-Có.

-Bồ anh ấy đẹp không Vân ?

Hải Vân nói thật lòng:

-Ảnh chưa có bồ , bây giờ anh chỉ nghĩ tới sự nghiệp thôi.

Mắt Nhã Mi chợt sáng lên:

-Chưa cô bồ thật sao ?

-Nhưng ảnh không xứng với Mi đâu, đừng nghĩ tới anh nữa , mình khuyên thật đấy.

Nhã Mi buồn thiu:

-Có phải Vân nói như vậy vì không muốn mình tìm ảnh không ?

Hải Vân lắc đầu:

-Không phải. Trong chuyện nay mình đứng về phía Mi hơn. Mình thấy yêu anh mình là Mi thiệt thòi. Đừng nghĩ tới ảnh nữa , rồi Mi cũng phải quên thôi, thậm chí là dễ hơn mình quên anh của Mi nhiều.

-Anh của Vân không thích mình , còn Vân thì lại muốn bỏ anh mình , nghĩ thấy buồn quá.

-Mi đừng so sánh như vậy. Mà mình cũng đâu có tự nhiên chia tay với anh Nguyên , anh ấy còn có Ngọc Kiều. Chẳng phải Mi đã muốn làm mai Ngọc Kiều cho anh Nguyên đó sao ?

-Nhưng bây giờ khác rồi, mình đổi ý rồi.

Cô nhìn ra cửa phòng:

-Anh Phi đâu rồi hả Vân ?

-Mình không biết , nhưng không có ở nhà.

Nhã Mi cười lúng túng:

-Nếu mình tới đây chơi với Vân , Vân có thấy phiền không ?

Hải Vân hiểu Nhã Mi muốn có lý do đến , nó muốn nhìn thấy anh Phi thôi cũng đủ. Tự nhiên cô thấy tội, cô gật đầu đầy thông cảm:

-Khi nào rảnh , Mi cứ tới chơi, mình không phiền đâu.

Nhã Mi muốn nhờ Vân xui Phi chọn cô , nhưng cô không dám hờ môi. Nghĩ thôi cũng đủ đỏ mặt , hướng gì là nói.

Không biết nghĩ gì mà Hải Vân chợt nhìn cô một cách ý nghĩa:

-Anh Phi thích ai mình không can thiệp , còn tình cảm của Mi thế nào , mình cũng không dám khuyên. Nhưng nếu Mi coi mình là bạn thì mình vẫn sẵn lòng.

Nhã Mi gật đầu liên tục:

-Mình biết , mình biết rồi.

Nhã Mi thở nhẹ. May mà cô chưa nói gì , nếu không chắc sẽ xấu hổ với Hải Vân. Cô nhớ lúc trước cô cứ đeo theo Nguyên mà mè nheo xui anh yêu Ngọc Kiều. Lúc đó thật chẳng hiểu biết gì cả.

Hải Vân là người chín chắn , cô biết Hải Vân chẳng bao giờ làm giống cô.

Nếu cô mà nhờ thì chắc cô nàng sẽ từ chối tới cùng , chừng đó còn quê gáp

trăm.

Nhã Mi ngồi nán lại một lát mới về. Lúc đi ra sân , cô mới nhớ ra , vội đứng lại loay hoay lấy lá thư trong giỏ , đưa Hải Vân:

-Anh Hai gởi Vân đây , này giờ mình quên. Đọc xong nhớ trả lời nghe. Có cần mình chuyển thư giùm không ?

Hải Vân lắc đầu :

-Mình nghĩ chắc không cần , cảm ơn Mi.

Nhã Mi có vẻ cụt hứng:

-Vậy mình về nghe.

Hải Vân đưa Mi ra cổng , rồi đi lên phòng mình , mở thư ra đọc:

"Hải Vân

Hôm đó ở bệnh viện anh đã nói với em rồi , và bây giờ anh vẫn muốn nhắc lại. Anh rất thất vọng về cách cư xử hẹp hòi của em. Hải Vân vốn dịu hiền và nhân hậu , lại có lúc ích kỷ như vậy sao ?

Một tuần nay anh không đến em , nhưng anh muốn em suy nghĩ về nhưng gì em làm. Nếu nhận ra lỗi của mình thì hãy gọi điện cho anh. Còn như em quyết định chia tay , thì anh sẽ chiều ý em. Mình sẽ chấm dứt ở đây vậy.

Chào em "

Hải Vân đọc đến ba bốn lần , rồi lẳng lặng đốt lá thư. Cô ngồi dưới sân nhà , lẳng lẽ nhìn ngọn lửa đốt rụi tờ giấy , khuôn mặt giá lạnh.

Chẳng còn gì để luyến tiếc ở đây nữa. Nguyên đã vô tình làm cô quyết tâm ra đi hơn. Đi xa được thì mọi chuyện sẽ dần dần nguôi ngoai , còn hơn ở lại để giành giật tình yêu, mà dù có chiến thắng cũng không trọn vẹn.

Nguyên đi qua phòng Nhã Mi. Anh đẩy cửa , nghiêng người cúi nhìn vào phòng. Thấy cô ngồi bó gối trên giường, đầu gục xuống trong dáng điệu buồn cam nín, anh bước hẳn vào phòng:

-Làm gì đó Mi ?

Nhã Mi giật mình ngược lên , nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô , Nguyên lo lắng bước tới:

-Sao lại khóc , chuyện gì vậy ?

Tự nhiên Nhã Mi tủi thân khóc òa lên:

-Em buồn lắm.

Rồi cô khóc cho một chập. Nguyên ngồi xuống cạnh giường , im lặng nghe.

Lần đầu tiên anh thấy Nhã Mi buồn bã kiểu này. Thời gian sau này cô ít cười. Có vẻ trầm lặng hẳn. Anh mơ hồ thấy điều đó nhưng không hiểu cái gì làm cô thay đổi như vậy.

Anh kiên nhẫn ngồi đợi cô nín , rồi hỏi với giọng dịu dàng:

-Chuyện gì vậy , nói với anh đi , ít ra anh cũng có thể giải quyết cho em mà.

Nhã Mi lắc đầu:

-Không giải quyết được đâu , nhất là chuyện tình cảm.

Nguyên nhướng mắt:

-Tình cảm ? Em biết yêu rồi à ? Ai vậy ?

-Anh biết người đó đấy.

-Bạn anh à ?

Nhã Mi trở nên lúng túng:

-Nếu em nói , anh đừng mắng em nha.

-Nói đi.

-Anh Phi đấy.

Nguyên đứng phắt dậy , nhìn cô chăm chăm , rồi anh trấn tĩnh lại , ngồi xuống:

-Em với anh ta thích nhau bao lâu rồi ?

-Chỉ có mình em thích , chứ anh chỉ coi em như con nít thôi.

-Chuyện này Hải Vân có biết không ?

-Biết.

-Vậy mà cô ta không hề nói gì với anh.

-Anh với Hải Vân chia tay rồi, nó không muốn gặp anh. Mà nó cũng không muốn nói mấy chuyện này đâu.

Nguyên làm thinh. Cảm giác chơi vơi đến nỗi anh không phản ứng ngay được. Tại sao Nhã Mi không yêu ai , mà lại chọn ngay Phi chứ ?

Anh đưa mắt nhìn Nhã Mi , cô khóc thút thít như đứa trẻ. Vừa tội nghiệp cô vừa thấy tức, mà không biết tức ai , anh gằn giọng :

-Anh ta nói thẳng là không thích em à ?

-Ảnh bảo có người yêu rồi. Hải Vân thì nói chưa có. Mọi khi em đến nhà , ảnh hay tránh mặt em lắm.

-Rồi em đến chơi với ai ?

-Chỉ có Hải Vân tiếp em thôi.

-Vậy là em hay tới đó lắm hả ?

Nhã Mi lăm lét nhìn anh :

- Dạ.

Nguyên thở hắt ra:

-Chắc tới đó than thở với cô ta chứ gì ?

Thấy Nhã Mi không dám nói , anh thở dài:

-Vậy cô ta nói thế nào ?

-Nó bảo em quên ảnh đi , nó còn nói anh không xứng đáng với em nữa.

-Vậy sao ?

Nhã Mi dè dặt:

-Em có nói chuyện của anh nữa. Nhưng mỗi lần nhắc đến anh, nó đều ngồi im. Nó bảo đừng bao giờ nhắc đến tên anh trước mặt nó.

Nguyên cười khan:

-Vậy sao ?

Nhã Mi buồn thiu:

-Anh em Hải Vân đều bỏ anh em mình , sao em buồn quá.

Câu nói của cô làm Nguyên thấy tự ái. Anh mím môi ngồi im. Nhã Mi đã đẩy anh vào tình huống không biết phản ứng thế nào. Thà là nhìn cách cô buồn ủ dột, anh không chịu nổi. Nhưng anh không trách Phi.

Lúc trước nóng ruột em gái , anh ta có thể đến mắng nhiếc anh. Nhưng bây giờ , anh không có lý do gì để trách anh ta. Chính vì vậy mà anh lúng túng. Nguyên đứng dậy , lảng lảng đi ra khỏi phòng Nhã Mi. Anh về phòng mình thay áo , rồi vào một quán nước.

Nguyên vừa gọi ly cà phê thì Ngọc Kiều gọi điện cho anh:

-Anh đang ở đâu vậy ?

-Có chuyện gì không Kiều?

-Trưa nay buồn quá, bỗng nhiên em muốn gặp anh. Em có thể mời anh đi uống cà phê không ?

Nguyên cười thành tiếng:

-Anh đang ngồi trong quán , em đến đây đi.

-Ở đâu vậy anh ?

-Quán Thiên Lý , em biết phải không ?

-Vâng , em biết rồi , em sẽ tới ngay.

Nguyên tắt máy ngồi chờ cô. Khoảng hai mươi phút sau Ngọc Kiều đến. Cô đưa mắt tìm , rồi đi thẳng đến bàn Nguyên:

-Anh đi có một mình à ?

-Ừ , em uống gì ?

-Cho em ly sữa.

Nguyên quay qua gọi nước cho cô. Anh nhìn cô một lát , rồi nhận xét:

-Em có vẻ xanh đây. Em khỏe chưa ?

- Đỡ nhiều rồi anh. Chưa khỏe hẳn , nhưng ngồi nhà buồn quá nên muốn gặp anh.

Nguyên cười khẽ , không trả lời. Cử chỉ của anh làm Ngọc Kiều tò mò :

-Anh với Hải Vân hòa nhau chưa ?

- Đùng bao giờ nhắc tới Hải Vân nữa ?

Ngọc Kiều mở lớn mắt:

-Giận nhau lâu dữ vậy sao ?

Thấy Nguyên không trả lời , cô dè dặt:

-Em sẽ đến giải thích với Hải Vân nghe, tại em mà anh với nó chia tay ...

Nguyên chận lại:

-Em đừng nói gì hết, em cũng không có lỗi gì đâu.

Ngọc Kiều thở dài:

-Nhưng dù sao cũng tại em , em biết là không nên đến tìm anh, nhưng nhớ anh quá , em lại không dằn được tình cảm.

Nguyên nhìn Ngọc Kiều chăm chăm , anh chợt nói mà như không ý thức được mình đang nói gì :

-Anh chia tay với cô ta rồi , nếu em còn kiên nhẫn , thì hãy chờ anh một thời gian để quên , em có làm được không ?

Ngọc Kiều sững sờ nhìn Nguyên , anh cũng điềm tĩnh nhìn lại cô:

-Anh đã vô tình với em hai lần rồi. Vì cô ta , anh bỏ qua một người hết lòng vì anh. Bây giờ anh mệt mỏi với cô ta rồi , anh muốn yên ổn trong tình cảm vị tha của em.

Ngọc Kiều cười sung sướng:

-Em đã bỏ qua cho anh hai lần rồi. Nếu đã hiểu được tình cảm của em , thì đừng bao giờ làm em đau khổ nữa , được không anh ?

-Anh hứa.

-Nếu có một lần thứ ba , chắc em không chịu đựng nổi đâu.

Hoa Hồng Mùa Xuân

Chương 10

Buổi tối , Nguyên đưa cô đến phòng trà, nơi Hải Vân hát. Anh cố ý chọn một bàn ngay dưới sân khấu , nơi anh biết chắc Hải Vân sẽ nhìn thấy. Cô tiếp viên quen lúc trước tròn xoe mắt khi thấy anh đi với Ngọc Kiều. Cô ta nhìn cô với vẻ tò mò , nhưng chỉ phục vụ nước , xong rồi lại đi qua bàn khác ngay.

Ngọc Kiều hơi ngạc nhiên , cô không hiểu tại sao Nguyên đưa cô đến chỗ này. Nó hoàn toàn xa lạ với cách giải trí của cô. Nhưng cô không hỏi gì , chỉ nhìn lên sân khấu , im lặng nghe hát.

Một lát sau , Hải Vân bước ra. Ngọc Kiều kinh ngạc quay qua Nguyên:

-Hải Vân hát ở đây à ? Sao em không biết ? Sao nó chịu ...

Cô im bật , không dám nhận xét gì thêm. Nguyên cười hờ hững:

-Cô ta hát khá hay , khán giả thích cô ta lắm.

-Vậy sao ! Thì ra anh biết lâu rồi à ?

-Anh biết lúc chưa quen cô ta.

Ngọc Kiều buột miệng:

-Nhưng tại sao anh đưa em tới đây ?

Nguyên lặng thinh , Đến giờ anh vẫn không biết tại sao mình làm như vậy. Dù trong thâm tâm , anh thấy mình hơi tồi. Có lẽ anh muốn bẻ gãy tính kiêu ngạo của Hải Vân , muốn làm cô phải đau khổ , nhiều hơn sự đau khổ cô đã gây ra cho anh.

Anh đắm đắm nhìn lên sân khấu. Vẻ mặt Hải Vân làm anh biết cô đã thấy anh, thấy cả Ngọc Kiều. Và mặc dù cô vẫn hát, anh vẫn cảm nhận được sự đau khổ cùng cực trong lòng cô.

Anh chợt nhớ buổi tối đứng bên nhau trên sân thượng. Hải Vân đã khóc suốt mà anh không hay. Bây giờ anh mới nhớ cô rất giỏi chịu đựng, dù cho đó là những nỗi buồn cùng cực.

Trong một phút , anh bỗng nhận ra mình vô cùng ác độc, khi cố ý làm khó chính người mình yêu.

Nguyên ngồi im. Những tức giận nửa tháng nay tan rã , lòng anh rã rời nhận ra mình tàn nhẫn.

Anh muốn bỏ về để tránh kéo dài cực hình cho Hải Vân , nhưng cô đã vào trong. Ngọc Kiều quay qua nhìn anh như quan sát rồi nói khẽ:

-Lúc đi học, Hải Vân là cây văn nghệ của trường em , không ngờ bây giờ nó đi theo con đường này. Hát ở đây cũng đâu có xấu , sao nó giấu bạn bè nhỉ ?

Nguyên trả lời hờ hững :

-Anh không biết.

Lúc đó cô tiếp viên đi về phía bàn anh. Cô ta nhìn Ngọc Kiều như do dự , rồi nói nhỏ với Nguyên :

-Không biết em cô nên cho anh biết không. Thôi, để em nói rồi tùy anh định ha ! Thiên Lý bị ngất , đang nằm trong phòng hóa trang đấy.

Không để cô ta nói hết câu , Nguyên đã đứng phắt lên, đi về phía sân khấu.

Ngọc Kiều ngơ ngác gọi lại:

-Anh đi đâu vậy ?

Nguyên chợt nhớ ra , anh quay lại:

-Xin lỗi em.

Anh đi nhanh vào phòng hóa trang và thấy Hải Vân được đặt nằm ngửa trên ghế. Vài cô ca sĩ đang đứng quanh cô. Anh chen vào gần Hải Vân và hỏi cô đứng bên cạnh:

-Cô ta làm sao vậy ?

-Em cũng không biết nữa , nó vừa vô tới cửa thì ngã xuống , gọi hoài không được.

Một cô gợi ý:

-Hay là đưa nó đi bệnh viện.

Nguyên cúi xuống bỗng Hải Vân lên thì chợt thấy cô mở mắt. Cô nhìn anh rất lâu như định thần , rồi cô ngồi lên. Các cô kia vội can lại :

-Ê , nằm yên đi ! Ngồi dậy coi chừng té nữa.

-Bồ sao vậy , hay là đi bác sĩ nha.

Hải Vân lắc đầu:

-Hơi chóng mặt một chút , không sao đâu.

Nguyên lên tiếng:

- Để anh giữ Hải Vân cho , cảm ơn các cô nghe.

-Có gì đâu anh.

Một cô nhìn Nguyên cười khẩy một cái cố ý :

-Anh Nguyên đào hoa quá ha ! Anh vào đây còn chị kia thì sao ? Vân coi chừng giữ mình nghe Vân , nguy hiểm lắm đó.

Nguyên chỉ nhìn cô ta chứ không trả lời. Đợi họ đi rồi , anh cúi xuống hỏi Vân :

-Em còn chóng mặt không ?

Hải Vân né mặt ra , rồi cô đứng dậy:

-Em tự lo được rồi , không sao cả.

- Để anh đưa em về.

-Không , em tự về được. Đừng làm như vậy.

Cô tẩy trang sơ sơ , rồi đứng dậy đi ra , Nguyên kéo tay cô lại:

-Em khoan ra ngoài đó ! Nếu chưa khỏe thì nằm nghỉ một lát, còn không thì

anh đưa về. Em về một mình , anh không yên tâm.

Hải Vân cười lạnh lẽo:

-Em nghĩ anh tự hiểu mình như thế nào , em không muốn nói ra , nhưng anh phải tự biết chứ.

Nguyên gật đầu điềm tĩnh:

-Anh biết em muốn nói gì , nhưng bây giờ em cần sẵn sóc hơn. Ngọc Kiều có thể tự về được , anh biết chắc như vậy.

Hải Vân nói cương quyết:

-Nhưng em không cần. Anh như thế này chỉ giúp em sáng mắt ra và em biết em phải làm gì. Có thể anh không biết rõ anh , nhưng em thì biết em cần phải làm gì. Đừng quan tâm đến em nữa.

Nói xong cô lặng lẽ bỏ về. Nguyên đứng im một lát như suy nghĩ. Chợt nhớ đến Ngọc Kiều còn ở ngoài kia , anh trở ra ngoài. Ngọc Kiều vẫn còn ngồi chờ anh , khuôn mặt đầy nước mắt, cô bật khóc lớn khi thấy anh ra:

-Anh không dứt khoát tư tưởng được, phải không ?

Nguyên ngồi xuống bên cô:

-xin lỗi em , lẽ ra anh phải đưa em về. Nhưng Hải Vân không được khỏe , bỏ cô về một mình , anh không yên tâm. Cho anh xin lỗi nhé.

Rồi anh đứng dậy , vội vã đi ra đường. Anh đến chỗ lấy xe, rồi chạy chậm chậm phía sau Hải Vân. Không hiểu sao khuya rồi mà cô không về nhà.

Nguyên thấy Hải Vân ghé một hiệu thuốc. Anh dừng xe ở một khoảng khá xa chờ cô.

Rồi Hải Vân đi ra , lần này thì cô về nhà. Nguyên vẫn lặng lẽ đưa cô về từ xa như thế.

Khi Hải Vân dừng lại trước cửa thì Nguyên cũng dựng xe bên kia đường.

Thấy Phi ra mở cửa, anh đợi Hải Vân vào nhà rồi mới bước qua. Đứng phía ngoài anh gọi nhỏ:

-Anh Phi.

Phi quay lại. Thấy Nguyên , anh chợt trừng mắt:

-Lại là mày , tới đây làm gì ? Muốn khiêu khích con nhỏ , phải không?

-Anh có biết tối nay Hải Vân thế nào không ? Không chừng cô ta làm chuyện đại dột gì đó , tôi muốn nói chuyện với cô.

-Không , mà tao cũng không hiểu tại sao mày tới đây giờ này ? Về đi.

Nguyên buông một lời dọa :

-Nếu Hải Vân có chuyện gì , anh phải chịu trách nhiệm đó. Yêu cầu anh đừng xen vào chuyện của chúng tôi.

Phi suy nghĩ một lát , rồi bước ra mở cửa:

-Tao cũng muốn biết mày phải cư xử thế nào với con bé.

Nguyên không trả lời ,anh đi thẳng lên phòng Hải Vân gõ cửa rồi đứng chống tay vào tường chờ.

Hải Vân mở cửa , cô đã thay đồ ngủ. Thấy Nguyên , cô ngạc nhiên lui lại. Cô chưa kịp nói gì thì anh đẩy cửa bước vào phòng. Anh đến bàn lấy xác tay của cô, mở ra vội vã. Anh thở nhẹ khi thấy trong đó có vài viên thuốc ngủ. Anh quay qua nhìn Hải Vân :

-Em bị mất ngủ à ?

Hải Vân hiểu ra ngay , cô cười khẽ:

-Anh nghĩ em muốn chết hả ? Em không yêu đâu vậy đâu. Em có cách giải thoát khác mà.

- Dù là cách nào đi nữa , vẫn hay hơn là chuyện đó.

Anh im lặng một lát , rồi nhìn cô đăm đăm:

-Lúc này em làm sao vậy ?

-Chỉ chóng mặt một chút , không sao cả.

-Anh không ngờ em gầy như vậy , lúc này , thấy em đứng trên sân khấu , anh rất kinh ngạc. Mới có hai tuần , sao lại như vậy hả Hải Vân ?

-Em nghĩ , thấy em như vậy anh sẽ khoan khoái không phải mục đích của anh là muốn em đau khổ sao ? Phải để em nhìn tận mặt hạnh phúc của anh, anh mới hài lòng phải không ? Bây giờ anh tới đây để kiểm chứng phải không ?

-Anh cũng không hiểu tại sao anh cư xử như vậy. Muốn trừng phạt em ,nhưng khi thấy em khổ , anh lại hối hận. Anh thấy mình tồi và dễ tiện vô cùng.

-Nếu hối hận thì anh tới đây làm gì ?

-Anh nghĩ , nếu tối nay không nói chuyện với em , chắc anh sẽ không chịu đựng nổi. Anh chịu thua em rồi.

Hải Vân nhìn ra cửa sổ , khuôn mặt thần thờ:

-Em đâu có bao giờ muốn đua với anh đâu mà bảo thua. Anh là người kiêu hãnh , em hiểu điều đó nên luôn chấp nhận phần thua thiệt. Em đã không là gì cả , anh còn muốn gì ở em nữa ?

-Vậy còn em , em nghĩ gì về anh ?

-Em nghĩ anh thích làm người chiến thắng lại đa tình.

-Hiểu theo nghĩa nào vậy ?

-Cứ hiểu đúng nghĩa những gì anh làm , với cách anh mềm lòng. Mềm lòng đến mức sẵn sàng đánh mất niềm tin ở em.

-Mỗi lần giận nhau , em luôn có ý nghĩ chia tay , em làm cho anh cảm thấy tình cảm của mình bị coi nhẹ.

-Và vì vậy mà anh bị xiêu lòng vì tình yêu của bạn em.

Thấy Nguyên im lặng , cô cười buồn:

-Lẽ ra , em không nên nhắc lại chuyện Ngọc Kiều. Nhưng bây giờ anh đến thì em sẽ nói cho rõ, sau đó mình chia tay mà không phải vướng bận.

Nguyên nghiêng rằng:

-Lại chia tay.

-Vâng , em đã quyết định như vậy.

Nguyên cười gằn:

-Cũng được , chào em.

Rồi anh bỏ về , đột ngột như lúc mới đến.

Đợi anh về thật lâu , Hải Vân mới đi xuống đóng cửa. Cô lê bước lên phòng mình với những bước đi liêu xiêu. Những chuyện xảy ra tối nay làm cô thấy lòng mình nổi sóng toai bời.

Chiều hôm sau , Nguyên lại đến dáng điệu mệt mỏi như không còn sinh khí.

Lần đầu tiên , Hải Vân thấy anh như vậy.

Lúc đó cô đang ngồi một mình trong phòng khách , Nguyên đi vào và ngồi phịch xuống gần cô , im lặng nhìn cô như không có đủ sức để nói chuyện.

Hải Vân ngồi nhích ra hỏi nhẹ nhàng:

-Anh làm sao vậy ? Nhìn anh có vẻ mệt lắm.

Nguyên chột cười khẽ:

-Nghe cách hỏi tưởng có sự chăm sóc. Nếu người ngoài nghe họ sẽ bảo em rất chu đáo với người yêu , chứ không phải chỉ vì lịch sự.

-Nếu anh không thích em sẽ không hỏi nữa.

-Em có biết suốt ngày nay anh làm gì không ?

-Em không biết.

-Anh không làm nổi bất cứ chuyện gì. Hôm qua anh thức suốt đêm. Em có biết em khuynh đảo anh như thế nào không ?

-Anh gây ra cho em những cú sốc đáng giá , vậy rồi quay lại trách em.

Không bao giờ anh chịu nhìn những gì anh làm, anh háo thắng lắm.

Nguyên cười nhếch môi:

-Anh như thế này , còn háo thắng nổi sao ?

Hải Vân hỏi một cách điềm tĩnh:

-Vậy anh muốn gì ở em ?

-Anh muốn hai đứa nói chuyện cho rõ ràng và anh không đồng ý chia tay.

Tình cảm mà có thể dễ dàng vứt bỏ vậy sao ?

Hải Vân như lặng đi , vẻ mặt thần thờ:

- Đối với em , nó không dễ , chính vì không dễ nên em phải chịu khó , nhưng em can đảm chấp nhận để vượt qua mình. Cái giá mà em phải trả là ra đi , dù em không muốn đi.

Nguyên đứng phắt dậy:

-Em nói gì ?

Cử chỉ nóng nảy của anh không hề làm Hải Vân nao núng , giọng cô hết sức điềm tĩnh :

-Em sẽ sang Nhật với anh Hai em , em đang làm hồ sơ. Có lẽ không lâu nữa

là em đi.

Về mệt mỏi biến mất. Nguyên như nổi điên lên , anh nắm vai cô lắc một cái:

-Em không được bỏ anh, không được cư xử vô trách nhiệm như vậy.

Hải Vân ngồi im:

-Anh đã đẩy em vào đường cùng rồi và em muốn giải thoát.

Nguyên ngồi phịch xuống , lắc đầu chán nản:

-Em tàn nhẫn thật.

-Đó không phải là lỗi của em. Trước đây , chưa bao giờ em có ý nghĩ ra đi.

Nhưng buổi trưa đó, anh đã làm tắt cả niềm tin của em sụp đổ. Và em quyết định quên anh.

-Nói về chuyện đó một chút. Hôm đó Ngọc Kiều đến tìm Nhã Mi chứ không phải hẹn hò với anh.

Hải Vân lắc đầu:

-Chuyện đó em không xem quan trọng. Cả chuyện anh ở bệnh viện suốt mấy ngày với Ngọc Kiều , em cũng không hẹp hòi. Nhưng em không chấp nhận cách giấu giếm của anh.

-Anh giấu chuyện gì ?

-Là hai người nói chuyện , em đã đứng ở ngoài , em nghe hết rồi.

Cô nhìn thẳng mặt Nguyên:

-Mỗi khi hai người gặp nhau , hai người đều nhất trí giấu em. Vậy rồi anh sẽ còn giấu em nhưng chuyện gì. Ngọc Kiều nó muốn gì , em không quan tâm.

Nhưng em cần anh thật lòng với em , cũng như em luôn trung thực với anh.

Cô ngồi im chờ Nguyên giải thích. Nhưng thấy anh cứ im lặng, cô hỏi lại:

-Tại sao anh bắt tay với Ngọc Kiều để giấu em những lần gặp của hai người.

Nguyên lắc đầu:

-Anh hoàn toàn không nghĩ nó trầm trọng như vậy , cũng không bắt tay như em nói.

-Việc làm của anh bắt em phải nghĩ như vậy. Mà không riêng gì em , tất cả những ai rơi vào trường hợp em đều không dám tin anh.

Nguyên cau trán như cố nhớ câu chuyện với Ngọc Kiều , nhưng anh chỉ nhor lơ mờ , anh nói với giọng không chắc chắn :

-Ngọc Kiều không cố ý tìm anh. Nhưng không có Nhã Mi ở nhà nên cô ta vào phòng anh, cô ta không kèm được tình cảm , nên sau đó thấy xấu hổ.

-Và anh đồng tình với nó , cũng giấu em.

-Thật tình anh thấy chuyện đó không quan trọng. Anh không nói để cô xấu hổ với em , và cũng không muốn em nghi ngờ anh.

-Không muốn nghi ngờ mà giải quyết bằng cách đó.

-Anh biết em rất dị ứng với Ngọc Kiều nếu biết cô như vậy , em có vui không?

Hải Vân khẽ lắc đầu:

-Anh không hiểu em chút nào , thà anh cứ kể hết với em , em có thể buồn , nhưng không mất lòng tin.

-Em không tin anh yêu em sao ?

Hải Vân như không muốn nghe câu đó. Cô nói tiếp:

-Em không chịu nổi những điều mập mờ giữa hai đứa , cũng như em không chịu nổi mỗi khi anh không có ở bên em , em lại.

- Em không chịu nổi những điều mập mờ giữa hai đứa , cũng như em không chịu nổi mỗi khi anh không có ở bên em , em lại (195) nghi ngờ lúc đó anh đến với Ngọc Kiều. Thà em không có anh.

Nguyên định nói , nhưng cô giành nói tiếp:

- Ngoài ra , em cũng không chịu được tình cảm thiếu kiên định của anh , anh yêu em nhưng cứ luôn thấy tiếc Ngọc Kiều. Và mỗi khi hai đứa giận nhau , anh luôn tìm tới với nó.

Cô ngưng lại , nhìn vào mắt Nguyên với vẻ nghiêm nghị:

- Anh biết không ? Em luôn giữ giới hạn xác định không yêu thì dứt khoát không để cho người ta hy vọng, dù là một hiểu lầm nhỏ.

Nguyên cũng nghiêm nghị nhìn lại cô:

- Với Tùng phải không ?

- Vâng, lúc trước cũng như bây giờ , em xác định không yêu thì dứt khoát không để cho người ta hy vọng, dù là một hiểu lầm nhỏ.

Nguyên cúi đầu suy nghĩ , rồi cười khẽ:

- Có lẽ anh đã sai lầm , một điều gì đó , điều mà lâu nay anh không nhận ra.

Hải Vân nói dịu dàng:

- Vậy thì hãy rút kinh nghiệm từ em đi. Sau này tới với Ngọc Kiều , hay người nào đó , anh đừng bao giờ yêu nửa vời như vậy.

Nguyên chột quắc mắt nhìn cô:

- Anh không bao giờ lấp lửng trong tình cảm. Một vài lỗi nhỏ của anh không thể gọi là thiếu kiên định, em không được nghĩ vậy.

Nói xong, anh im lặng nhìn Hải Vân , nhìn về mặt cô , anh biết những gì anh nói không mấy may tác dụng đến cô. Nhưng điều đó không làm anh nổi nóng , chỉ thấy buồn.

Anh hỏi nhỏ:

- Nghĩa là em quyết định chia tay với anh ?

- Vâng.

- Em cứng rắn lắm.

- Cho em xin lỗi. Nhưng giải quyết như vậy tốt hơn , còn hơn để mai một hai đứa ghét nhau.

- Em chia tay , bất kể tình yêu của anh ?

- Rồi anh sẽ quên em , bên cạnh anh còn có Ngọc Kiều mà.

Giọng cô trở nên xa xăm:

- Mai một em sống ở xứ người , chắc là buồn lắm , nhưng em biết em không thể yêu ai được. Có lẽ lâu lắm chuyện đó mới xảy ra , với một người khác.
- Em đừng đi ! Cố gắng tin vào anh đi Vân , rồi anh sẽ chứng minh cho em thấy tình cảm của anh.

Hải Vân lắc đầu dụi dãi:

- Muộn rồi anh ! Em cảm thấy mệt mỏi rồi , chỉ muốn thanh thản thôi.
- Nhưng anh chắc chắn khi bỏ anh, em sẽ không bao giờ thanh thản được.
- Nếu có thể em cũng chấp nhận.

Cô nghiêng nghiêng đầu như suy nghĩ phân vân , rồi nói nhẹ nhàng:

- Anh có biết bi kịch của gia đình em bắt đầu từ gì không ? Từ sự thiếu kiên định của mẹ em đây.

Nguyên quay lại nhìn cô , nhưng không hỏi , chỉ có vẻ chờ nghe:

Hải Vân nói tiếp:

- Người đàn ông đó là bạn của ba. Ban đầu mẹ không có ấn tượng nào về ông ta. Nhưng ông ta cứ đeo đuổi , cứ tấn công , bất chấp gia đình riêng của mẹ , cuối cùng thì mẹ sa ngã.
- Vì vậy mà em sợ anh ?

Hải Vân như không nghe anh nói , cô nói khẽ như đọc thoại với chính mình:

- Hậu quả của sự sa ngã đó là sự sụp đổ của một gia đình, làm khổ cả bao nhiêu người.
- Cho nên em sợ sau này anh cũng vậy , sẽ làm sụp đổ hạnh phúc của em và con của chúng ta.

Hình như câu nói của anh làm cô thấy buồn cười , nhưng cô kèm lại:

- Em sẽ không để xảy ra chuyện đó. Anh sẽ có điều đó với Ngọc Kiều , hoặc ai đó, chứ không phải là em.
- Em quyết định như vậy , và không cho anh thời gian xin lỗi em.
- Em sợ quá rồi anh ạ. Bây giờ em chỉ mong anh bỏ em luôn , em chấp nhận như vậy mà.

Nguyên cười khan:

- Anh tệ đến mức chính người yêu mình muốn mình bỏ cô ta. Anh là như vậy đó , hay thật.

Hải Vân chỉ biết im lặng trước câu nói đó. Cô nhìn anh , vừa như buồn rầu và cũng vừa như tội nghiệp.

Cái nhìn của cô làm Nguyên thấy mình bị tổn thương. Bị đánh vào lòng kiêu hãnh , nhưng anh không thấy nổi giận , chỉ thấy buồn da diết.

Thế là anh lặng lẽ đứng dậy:

- Anh về.

Hải Vân cũng đứng lên , nhưng không tiễn anh ra cửa.

Thái độ đó như vang làm đầy thêm nỗi buồn trong lòng Nguyên. Anh về nhà với tâm trạng của một người vừa nhận ra mình mất đi cả bầu trời của mình.

Anh vừa về thì cũng vừa lúc Nhã Mi tiễn Ngọc Kiều ra cửa. Thấy cô , anh cười thờ ơ:

- Chào em.

Ngọc Kiều nhìn anh chăm chăm:

- Em có thể nói chuyện với anh không ? Một chút thôi.

Nhã Mi tặc nhè rút lui vào nhà , còn lại hai người , Nguyên lên tiếng:

- Hôm nay anh hơi mệt, xin lỗi em nghe. Lúc khác, anh sẽ nói chuyện với em.

- Anh muốn tránh mặt em phải không ? Có phải anh đã hối hận vì đã hứa hẹn với em không ?

Biết là không thể tránh được cuộc nói chuyện này , Nguyên đành bước đến ngồi nơi băng đá. Ngọc Kiều cũng đến ngồi xuống cạnh anh, giọng cô bứt rứt:

- Buổi tối đó về, em suy nghĩ mãi. Em không hiểu vì sao vừa hứa hẹn với em, anh đã đến tìm Hải Vân.

Nguyên nói với vẻ mệt mỏi:

- Anh đã hành động thật điên rồ , mà anh cũng không thể giải thích nổi với mình chỉ có thể nói xin lỗi em thôi.

- Có phải anh đưa em đến để dẫn mặt Hải Vân không ? Vậy thì tại sao liền đó anh lại chạy theo nó ? Em không còn nhận ra anh được nữa , tình cảm anh đâu phải như vậy ?

- Có lẽ Hải Vân đã chi phối anh nhiều quá , cô ấy làm cho anh không còn là anh nữa.

- Còn em thì sao ?

- Anh xin lỗi vì tối đó đã để em về một mình , xin lỗi về những gì đã nói với em trong quán nước , mong là em quên hết đi.

Ngọc Kiều nuốt nước mắt, cười gượng:

- Em hiểu rồi , anh không cần giải thích gì cả.

- Xin lỗi em.

- Anh không thể quên Hải Vân được sao ? Nhưng nó đâu có cần anh như em.

- Đó là cái giá mà anh phải trả , bây giờ khi không còn giữ được Hải Vân nữa , anh mới hiểu mình đã sai lầm.

- Nó quyết liệt chia tay với anh sao ?

Nguyên không nói gì , Ngọc Kiều hiểu đó là cách thừa nhận của anh. Cô lại thấy ý muốn chinh phục mãnh liệt dâng lên giọng cô hấp tấp:

- Cái gì không giữ được anh tiếc làm gì ? Tại sao anh không thấy bên cạnh anh là em ? Sao anh không chịu quay lại nhìn em ?

Nguyên nhìn đăm đăm phía trước, vẫn không trả lời. Nhưng Ngọc Kiều không quan tâm cử chỉ đó, cô nói như thuyết phục hơn:

- Hay là em quỳ lụy quá nên anh không thấy quý. Hay là khi mất em rồi anh mới chịu nhận ra ?

Nguyên quay lại nhìn cô đăm đăm nhưng giọng thật xa vắng:

- Khi gặp Hải Vân lần đầu , anh đã thích cô ấy. Anh không lý giải được tình cảm đó, chỉ có thể nói rằng đó là nửa người của mình , ngoài ra không ai gây cho anh cảm giác quen thuộc đó.

Anh ngưng lại cười khẽ:

- Giống như anh nợ cô ta vậy , đã là nợ thì phải trả , dù cô ta không cần. Nợ tình cảm trả bao nhiêu cho vừa hả em ?

Ngọc Kiều mở to mắt nhìn vào khoảng không , im lặng. Một nỗi thất vọng không bờ bến tan vào lòng cô. Khi Nguyên đã nói như vậy, cô còn hy vọng điều gì nữa.

Bất chợt cô bùm miệng để khỏi phải khóc ào lên. Giọng cô nghẹn đi :

- Em về đây , em sẽ không đến tìm anh nữa đâu.

Cô bỏ đi như chạy ngoài đường. Nguyên ngồi im nhìn theo , rồi anh vào nhà tìm Nhã Mi.

- Chạy theo đưa Ngọc Kiều về giùm anh.

- Dạ.

Nhã Mi vội chạy ra sân lấy xe. Cách sốt sắng của cô tạo cho Nguyên cảm giác vui nhẹ đi trách nhiệm của mình. Anh đi lên phòng, ngồi xuống giường , tâm trí tràn ngập hình ảnh Hải Vân tối nay , nhớ về buồn rầu của cô khi bảo mình sẽ đi xa

Hình dung một ngày nào đó anh và cô sẽ xa nhau vĩnh viễn , anh thấy cảm giác mất mát không gì đền bù được.

Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên , khiến anh ngẩn người và chợt tỉnh táo hẳn (204)

Hải Vân dựng xe trong sân , rồi hấp tấp đi vào công ty. Cô gặp Tùng ở giữa lối đi. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô:

- Sao em đến đây vậy ? Tìm Nguyên à ?

- Vâng.

Tùng chăm chú nhìn khuôn mặt hốt hải của cô:

- Có chuyện gì vậy Hải Vân ?

Hải Vân liêm môi nói nhanh:

- Em sẽ giải thích với anh sau , bây giờ em hơi gấp , em đi nha.

Rồi cô đi nhanh lên tầng trên. Không phải cô không thấy vẻ mặt lo lắng của Tùng nhưng bây giờ cô không còn tinh thần để đứng lại giải thích. Sáng nay đến lớp học, người ta bảo rằng hồ sơ của cô đã bị hủy. Điều đó làm cô bàng hoàng cả người

Cô đi thẳng vào Phòng Nguyên chứ không gõ cửa , và đi thẳng đến trước

mặt anh cô hỏi trầm tĩnh:

- Tại sao anh làm như vậy ?

Nguyên có vẻ như đã biết cô sẽ tìm tới anh , nên không có vẻ gì ngạc nhiên.

Anh đứng dậy , đi vòng qua bàn đến đứng trước mặt cô:

- Em ngồi xuống đi , mình sẽ nói chuyện lâu đây.

Nhưng Hải Vân vẫn đứng yên:

- Sáng nay người môi giới bảo với em anh đã hủy bỏ hồ sơ của em. Có thật là anh không ? Tại sao anh làm như vậy ?

Nguyên điềm nhiên:

- Anh bắt buộc phải ngăn chặn chuyện đó. Nếu không , anh sẽ không đủ thời gian để thuyết phục em.

Hải Vân ngồi phịch xuống lạc giọng:

- Anh có biết em đã mất bao nhiêu công sức cho chuyện đó không ? Em đã phải học hết mấy tháng trời , đã chuẩn bị rất cực , thế mà anh ra tay chặn đứng em kiểu đó , anh ...

Nguyên ngắt lời:

- Anh biết tất cả những cái đó, biết em đã dứt khoát tư tưởng , cho nên anh càng phải làm mạnh tay , anh cũng đã chuẩn bị tinh thần nghe em trách móc. Chẳng sao cả , anh chịu được hết.

Hải Vân nhìn anh trân trối , bây giờ cô vẫn hãy còn choáng váng vì cú sốc sáng nay. Cho nên nghe Nguyên nói lý do, cô vẫn không chấp nhận ngay được.

Nguyên điềm tĩnh nhìn cô chờ một thái độ giận dữ , nhưng thấy cô không nói được , anh bèn nói, trước như giành thế chủ động:

- Lúc trước em đâu có muốn đi. Em chỉ đi khi xảy ra mâu thuẫn với anh, anh là lý do khiến em đi , thì anh cũng có thể tạo lý do để em ở lại.

- Anh nghĩ làm như vậy sẽ không chế được em sao ?

- Anh bắt buộc làm vậy , vì không còn cách nào khác tốt hơn.

- Em chỉ ghét anh thêm thôi.

- Anh chấp nhận điều đó.

- Nhưng em không chấp nhận được , chuyện làm của anh. Bao nhiêu công em cố gắng anh đều hủy bỏ hết. Sao lại dồn em vào chân tường vậy , anh phải tôn trọng ý muốn của em chứ ?

- Em có ghét hơn thế nữa , anh cũng không hề hối hận việc làm của anh.

Không bao giờ hối hận , chỉ sợ em sẽ tiếc khi đã đạt được cái điều mà em bắt đầu dĩ mới làm thôi.

- Em biết mình sẽ không hối hận.

Nguyên nheo mắt nhìn cô:

- Đừng bắt anh Phi hy sinh như vậy , em giành cơ hội vươn lên của anh em , em không thấy tội cho anh sao ?

- Em biết mình phải làm gì cho anh em , chỉ có anh là không biết về ảnh thôi.

- Anh công nhận là anh vô tình phạm vào sai lầm , nhưng như vậy không có nghĩa là không thay đổi được.

Hải Vân không nói gì , nhìn cô có vẻ vô cùng chán nản , cô lẳng lặng đứng dậy:

- Em về đây , chào anh.

Nguyên bước tới ngăn cô lại:

- Em không muốn nói gì sao ? Anh nghĩ em sẽ nổi giận với anh, anh chuẩn bị tinh thần rồi , em cứ nói đi.

Hải Vân nhìn đi chỗ khác:

- Anh đã làm như vậy , em biết nói gì bây giờ. Em mệt mỏi lắm rồi, có bao giờ anh cho em được cảm giác bình yên không ? Vậy thì lúc này để em yên đi.

- Em giận anh như vậy sao ?

- Anh tự biết. Mà em nghĩ có bao giờ anh biết về cảm giác của em đâu. Anh quen háo thắng nên không còn thời giờ nhìn về người khác. Luôn luôn là như vậy.

Nguyên vẫn không ngừng nhìn cô. Anh chợt hiểu Hải Vân giận anh nhiều hơn những gì cô biểu hiện. Cô luôn là như vậy đó , rất ít thể hiện cảm xúc trong lòng mình. Anh hiểu mình đã gây ra cú sốc quá lớn nên cô không bình tĩnh ngay được.

Nhưng lúc này anh vẫn hoàn toàn không hối hận việc mình làm.

Hải Vân hình như vẫn còn bần thần , nên cô không muốn nói chuyện, cô nhìn anh nói ngắn gọn:

- Thời gian này đừng bắt em nói về tình cảm nữa , cho em yên tĩnh đi. Anh khủng bố quá , em sẽ trốn anh luôn đây.

- Có nghĩa là em còn chấp nhận anh phải không ? Được , anh hứa sẽ không quấy rầy em lúc này. Em về đi.

Hải Vân đi ra , Nguyên đưa cô xuống sân dắt xe ra cửa cho cô , và cứ đứng bên đường nhìn theo đến lúc bóng cô khuất hẳn.

Buổi chiều, khi anh chuẩn bị về thì Ngọc Kiều lại đến. Nguyên mời cô ngồi anh cố ý giữ một khoảng cách hơi xa cô , giọng ân cần theo kiểu lịch sự.

- Em đi đâu mà ghé anh vậy ? Em khỏe không ?

Không phải Ngọc Kiều không nhận ra cách cư xử xa lạ của Nguyên. Nhưng chiều nay quá cô đơn , cô chấp nhận cử chỉ đó như một sự hiển nhiên , miễn là được ngồi bên anh.

Giọng cô buồn buồn:

- Em ngồi đây một chút với anh, được không ? Đến tối em sẽ về. Em tự về một mình không phiền anh đưa đâu.

Nguyên vô tình nhìn đồng hồ, rồi nhận ra cử chỉ của mình hơi bất lịch sự , anh sửa lại bằng thái độ ân cần hơn:

- Dù sao em cũng không nên đi một mình, anh sẽ đưa em về.

- Anh không muốn em ở đây , phải không ?

Nguyên mím môi như suy nghĩ rồi nói nhẹ nhàng:

- Anh biết bây giờ em rất buồn , lẽ ra anh phải làm điều gì đó an ủi em , nhưng tất cả cái đó rồi sẽ không giải quyết được gì đâu , em hiểu không ?

- Anh có vẻ cứng rắn quá.

- Anh không cứng rắn, chỉ biết cách dừng lại ở mức phải dừng. Anh đã từng sai lầm, cái giá phải trả là sự đau khổ cho em và Hải Vân. Anh không muốn lặp lại nữa , em hiểu không ?

- Ước gì anh yêu em bằng nửa tình cảm anh dành cho Hải Vân thôi. Như vậy cũng đủ rồi.

Nguyên lắc đầu:

- Không được đâu em , không thể như vậy. Tình yêu chỉ có với duy nhất một người , không có chuyện chia sẻ, như vậy là bi kịch.

Ngọc Kiều bơ phờ nhìn anh , cô nói chậm chạp :

- Từ buổi tối anh đưa em đến vũ trường , em nhận ra em đã chạy theo ảo tưởng , những hy vọng sụp đổ tan tành. Anh không hiểu điều đó đau đớn thế nào đâu.

- Anh hiểu chứ , và anh càng hối hận khi lúc trước không biết dừng lại. Nếu anh và em không đi quá xa thì bây giờ em đã không thất vọng nhiều.

- Anh hiểu được em , vậy mà anh vẫn cứng rắn sao ?

- Nếu bây giờ không cứng rắn dừng lại, thì em sẽ càng ngày càng khổ hơn , anh muốn giúp em thực tình , em hiểu không ?

- Em ...

- Em thử nghĩ tận cùng đi , nếu anh cưới Hải Vân mà quan hệ với em , thì em sẽ được gì ? Hãy chăm sóc cuộc đời mình , đừng mù quáng nữa Kiều ạ.

Ngọc Kiều không nói gì. Cô cứ ngồi gục đầu , tâm trí như trôi vào vùng sương mù , không biết đâu là điểm dừng.

Nguyên ngồi yên lặng , quan sát cô , rồi nhẹ nhàng , nhưng cứng rắn:

- Anh đưa em về nhé , tối rồi đấy em.

Ngọc Kiều thần thờ đứng lên , đi theo anh xuống sân. Suốt trên đường về , cô vẫn như người mất hồn:

Nguyên ngừng xe trước cổng nhà cô , anh mỉm cười khích lệ:

- Cố vui lên nhé, chúc em thành công.

Ngọc Kiều không nói gì , chỉ lặng lẽ quay lưng đi vào nhà.

Nguyên cho xe chạy tới, cuộc chia tay chiều nay làm anh thấy thương cảm , và một chút băng khuâng. Nhưng vượt lên trên tất cả là cảm giác nhẹ nhàng.

Một tuần sau , anh đến vũ trường nơi Hải Vân hát trước đây. Và Vân còn

đến hát như trước. Anh chọn một bàn gần nơi sân khấu , nơi mà Hải Vân có thể nhìn thấy anh.

Nguyên vậy cô tiếp viên lại :

- Em mua giùm anh bó hoa hồng , cảm ơn em nhé.

Cô ta nhìn anh với vẻ ngạc nhiên , nhưng lập tức lại cười như hiểu:

- Có phải tặng Thiên Lý không , anh Nguyên ?

Nguyên chỉ trả lời bằng một nụ cười , rồi quay nhìn lên sân khấu.

Một lát sau anh đi lên tìm Hải Vân. Gặp cô ở giữa lối đi , anh đến đứng trước mặt cô , chìa bó hoa về phía cô.

- Tặng em.

Hải Vân đón lấy , cô cười khẽ:

- Anh làm em nhớ trước đây quá, lúc anh mới phát hiện em ở đây. Em cũng không biết bây giờ em vui hay buồn nữa.

Nguyên không nói gì , anh kéo nhẹ cô đi theo mình. Cả hai đi lên sân thượng. Bây giờ anh mới phát hiện tối nay có trăng và mãi đến tận khuya anh mới đưa cô về.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 11/02/2004 8:48:15 SA